Altın Gelecek

OSHO

ALTIN GELECEK

Osho Uluslararası Mistisizm Üniversitesi'nde Yapılan Konuşmalar

içindekiler

ALTIN GELECEK 1
içindekiler 1
Toplantı 1 - Altın Geleceğin Dili 2
Toplantı 2 -Zirvelerin Ötesinde Bitmek Bilmeyen Zirveler 12
Toplantı 3 -Çabalamamak ve Tekrar Çabalamamak 23
Toplantı 4 -Varoluşun Yolu Sabırdır 35
Toplantı 5 -Yalnızca Birazcık Kendini Kaybetme Mahareti 42
Toplantı 6 -Yalnızlık Tek Başınalığın Yanlış Anlaşılmış Halidir 51
Toplantı 7 -Sevgi: En Saf Güç 59
Toplantı 8 -Evin Yolunu Unutmuşsun 66
Toplantı 9 -Senin Dansa Dönüşmeni iştiyorum 74
Toplantı 10 -Yaşam Kısa Değildir, Yaşam Sonsuzdur 83
Toplantı 11 -Kutsal Olan Seni Dilsiz Bırakır 91
Toplantı 12 -Ötesinde Olan Şey Sensin 99
Toplantı 13 -Meditasyon Olmadan Hiçbir Şey Yolunda Gitmez 107
Toplantı 14 -Hiç Bitmeyen Aşk 115
Toplantı 15 -Çoğu insan Açılmadan iadedir 121
Toplantı 16 -Yaşam Hiç Bitmeyen Bir Döngüdür 126
Toplantı 17 -Varoluş Halleder Göz Kulak Olur 137
Toplantı 18 -Kutsallığın Günışığı Vurmuş Dorukları 144

Toplantı 1 - Altın Geleceğin Dili

Beden kendi sessizliğini; kendi esenliğini, sağlıkla dolup taşmasını, kendi sevincini bilir. Zihin de kendi sessizliğini, tüm düşüncelerin yok olup gökyüzünün bulutsuz saf bir boşluğa dönüşmesini bilir. Ama benim söz ettiğim sessizlik çok daha derinlerdedir.

19 Nisan, 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Bir süre önce sessizlikle ilgili beni şaşırtan bir şey söyledin. Kendi uykulu halimde ben sessizliği yalnızca bir yokluk, gürültünün yokluğu olarak düşünmüştüm. Oysa sen onun olumlu niteliklere, olumlu bir sese sahip olduğunu söylüyordun. Meditasyonlarım sırasında bedenim ve zihnimin sessizliği arasında bir fark olduğunu ayrımsadım. İkincisi olmadan da birincisini elde edebiliyorum. Sevgili Usta, lütfen bana sessizlikten söz et.

Anand Somen, sessizlik genelde olumsuz, içi boş bir şey; sesin, gürültünün yokluğu olarak algılanır. Bu yanlış anlaşılma çok yaygındır çünkü çok az kişi sessizliği deneyimlemiştir. Çoğunun sessizlik adı altındaki deneyimleri gürültüsüzlüktür. Oysa sessizlik tamamen farklı bir olgudur. Bütünüyle olumludur. Boş değil varoluşsaldır. Daha önce hiç duymamış olduğun bir müzikle, aşina olmadığın bir kokuyla, yalnızca içsel gözlerinle görebileceğin bir ışıkla dolup taşmaktadır. O kurgusal bir şey değil gerçektir ve bu aslında herkesin içinde mevcut bulunmakta olan bir gerçektir: fakat asla içe doğru bakmayız. Tüm duyularımız dışa dönüktür. Gözlerimiz, kulaklarımız, kollarımız, bacaklarımız dışa açılır...tüm duyularımız dış dünyayı keşfetmeye yöneliktir.

Oysa hiç kullanmadığımız için uykuda olan altıncı bir duyu daha mevcuttur. Ve hiçbir toplum, kültür ya da eğitim sistemi insanların bu altıncı duyuyu faaliyete geçirmelerine yardımcı olmaz. Doğuda bu altıncı duyuya "üçüncü göz" denir. O içe doğru bakar. Ve tıpkı içe bakmanın bir yöntemi olduğu gibi içi duymanın, içi koklamanın da bir yöntemi vardır. Dışa dönük beş duyu olduğu gibi, onların karşılığı olan içe dönük de beş duyu vardır. Kişi toplamda on duyuya sahiptir ancak içsel yolculuğu ilk olarak üçüncü göz başlatır ve daha sonra diğer duyular açılmaya başlar.

Senin içsel dünyan da kendine özgü bir tada, kokuya ve ışığa sahiptir. Ve tamamıyla, sonsuz ve ebedi olarak sessizdir. Orada hiçbir ses var olmamıştır ve asla da olmayacaktır. Hiçbir sözcük oraya erişememiştir ama sen erişebilirsin. Zihin oraya erişemez ama sen erişebilirsin çünkü sen zihnin değilsin. Zihnin işlevi seninle nesnel dünya arasında bir köprü oluşturmaktır. Yüreğinin işleviyse seninle kendi aranda bir köprü oluşturmaktır.

Benim söz ettiğim sessizlik yüreğin sessizliğidir. Bu başlı başına sözcüklerin ve seslerin olmadığı bir şarkıdır. Aşkın çiçekleri yalnızca bu sessizliğin içinden çıkar. Cennet bahçesine dönüşecek olan da bu sessizliktir. Varlığının kapılarını açacak olan anahtar yalnız ve yalnızca meditasyondur.

Bana soruyorsun, "Bir süre önce sessizlikle ilgili bir sözünüz uyuklamakta olan beni irkiltti. Ben sessizliği yalnızca bir yokluk, gürültünün yokluğu olarak almıştım. Oysa siz onun olumlu niteliklere sahip olan olumlu bir ses olduğunu söylüyordunuz. Ve meditasyonlarım sırasında bedenimdeki sessizlikle zihnimdeki sessizlik arasında bir fark olduğunu gözlemledim."

Yaşadığın deneyim doğrudur. Beden kendi sessizliğini; kendi esenliği, sağlıkla dolup taşma halini, neşesini bilir. Zihin de kendi sessizliğini bilir, bu tüm düşüncelerin yok olduğu, gökyüzünün bulutlardan arınıp, bomboş bir alana dönüştüğü haldir. Ancak benim söz ettiğim sessizlik çok daha derindir.

Ben varlığının sessizliğinden söz ediyorum.

Senin saydığın bu sessizlikler bozulabilir. Hastalık bedeninin sessizliğini bozabilir, ölüm de kesinlikle bu sessizliği bozacaktır. Tek bir düşünce zihninin sessizliğini bozabilir tıpkı sakin bir göle atılan küçük bir taşın binlerce dalgalanma yaratıp gölün sessizliğini bozacağı gibi. Beden ve zihnin sessizliği çok kırılgan ve yüzeyseldir ancak yine de kendi içlerinde iyidirler. Onları deneyimlemek faydalıdır çünkü yüreğin daha derin sessizliklere sahip olabileceğini gösterirler.

Ve yüreğin sessizliğini yaşadığın gün bu yine seni daha da derine iten bir özleme dönüşecektir.

Varlığının merkezi bir döngünün merkezidir. Çevresinde olup bitenler onu etkilemez çünkü o ebedi sessizliktir. Günler, yıllar, çağlar gelip geçecek, yaşamlar başlayıp son bulacak ama varlığının ebedi sessizliği, aynı sessiz müzik, aynı ilahi koku; aynı fani olan, anlık olan her şeyin ötesinde oluş durumu her zaman tamamıyla aynı kalacak.

O senin sessizliğin değil.

Sen osun.

O sana ait bir şey değil; sen ona aitsin ve onun yüceliği de buradan geliyor. Sen bile orada değilsin çünkü senin varlığın bile onu bozabilir.

Sessizlik öyle derin ki orada kimseye, hatta sana bile yer yok. Ve bu sessizlik sana gerçeği, sevgiyi ve daha binlerce kutsamayı getiriyor. Bu azıcık zekâya sahip olan tüm yüreklerin aradığı, özlemini çektiği şeydir.

Ama unutma; ne bedenin, ne zihnin, hatta ne de yüreğin sessizliğinin içinde kaybolmamalısın. Bunların ötesinde bir dördüncüsü mevcuttur. Biz Doğuda ona kısaca 'dördüncü' yani turiya dedik. Ona bir isim

vermedik. Ona bir isim yerine bir rakam verdik çünkü ondan önce gelen üç adet sessizlik mevcuttur; beden, zihin ve yüreğin sessizliği ve onun ötesinde bulunan hiçbir şey yoktur.

Yani yanlış anlama. Birçok insan.....örneğin yoga egzersizleri yapanlar vardır. Yoga egzersizleri bedene sessizlik kazandırır ama orada kalırlar. Tüm hayatları, tüm ibadetleri boyunca yalnızca bu en yüzeysel sessizliği bilirler.

Bir de Maharishi Mahesh Yogi'nin transandantal meditasyon yöntemleri gibi konsantrasyon uygulaması yapan insanlar vardır. Bu, kişiye yalnızca zihinsel bir sessizlik verebilir. Yalnızca bir isim veya mantrayı tekrarlayarak...bu tekrarın kendisi zihinde bir sessizliğe neden olur. Ama bu ne meditasyondur ne de transandantaldır.

Bazı Sufiler üçüncüyü bilir, ki bu üçünün arasında en derin olanıdır. Ancak yine de amaç, hedef bu değildir; okun yine kısa düşmektedir. Bu çok derinlere iner çünkü Sufiler kalbi herkesten daha iyi bilirler. Yüzyıllardır kalp üzerinde çalışmaktadırlar, tıpkı yogilerin beden üzerinde çalıştığı ve konsantrasyoncuların ve düşünürlerin zihin üzerinde çalıştığı gibi.

Sufiler aşkın sonsuz güzelliğini bilirler. Aşk yayarlar ama yine de henüz yuvaya ulaşılamamıştır. Dördüncüyü anımsamak gerekir. Dördüncüye erişememişsen yolculuğa devam etmen gerekir.

İnsanlar kolaylıkla yanlış anlayabilirler. Birazcık deneyim yaşayıp vardıklarını sanırlar. Zihin de mantık yürütme konusunda çok kıvraktır.

Nasrettin Hoca'yla ilgili bir Sufi öyküsü vardır. Hoca gecenin bir vakti oturduğu sokakta bir gürültü koptuğunu duyar. Karısı ona çıkıp bakmasını söyler ve o da bir sürü tartışmanın sonucunda sırtına battaniyeyi atıp dışarı çıkar. Sokakta bir sürü insan ve gürültü vardır ve birisi onun battaniyesini çalar.

Hoca eve çıplak döner ve karısı, "Dertleri neymiş?" diye sorunca da, "Göründüğüne göre benim battaniyemmiş çünkü onu aldıkları anda herkes yok oldu. Battaniyeyi bekliyorlarmış. Sana beni oraya gitmeye zorlama demiştim. Şimdi battaniyemi yitirdim ve eve çıplak döndüm. Bu işe burnumuzu sokmamamız gerekiyordu" diye yanıt vermiş.

O bir akıl yürütüp battaniyeyi alır almaz ortadan kayboldukları gibi mantıklı görünen bir açıklama bulmuştu. Ve zavallı Hoca belki de tüm dertlerinin bu olduğunu düşünüyordu... "Gecenin bir vakti evimin önünde tartışıp, gürültü yaptılar ve benim sersem karım sonunda beni dışarı çıkıp battaniyemi kaybetmeye ikna etti!"

Zihin sürekli olarak mantık yürütmektedir ve bazen zihnin söylediği doğru gibi görünebilir çünkü bunu bazı savlarla destekler. Ancak kişi kendi zihnine dikkat etmelidir çünkü bu dünyada kimse seni kendi zihnin kadar kandıramaz.

En büyük düşmanın kendi içindedir, tıpkı en iyi dostunun da kendi içinde olduğu gibi.

En büyük düşman ilk karşılaştığın, en iyi dostunsa en son karşılaşacağındır; bu yüzden bedenin, kalbin veya zihnin yaşadığı herhangi bir deneyimin seni alıkoymasına izin verme. Her zaman Gautam Buda'nın şu meşhur sözünü anımsa: Buda her gün konuşmasını şu iki sözcükle noktalıyordu, "Charaiveti, charaiveti." Bu iki basit sözcük; yani iki kere tekrarlanan tek sözcük "Durma, devam et, devam et" anlamına geliyor.

Yolun son bulana dek, gidecek başka hiçbir yer kalmayana dek asla durma; charaiveti, charaiveti.

Sevgili Osho,

Kişiliğimi geliştirmek gerçekten enerji harcamaya değer mi?

Anand Tarika, sen beni hiç duyabildin mi? Ben sürekli olarak bireyselliğin keşfedilebilmesi için kişiliğin geride bırakılması gerektiğini söylüyorum. Kişiliğin sen olmadığı konusunda ısrar ediyorum; o, insanların senin üzerine taktığı bir maskedir. O senin asıl gerçeğin değildir, senin asıl yüzün değildir. Ve sen bana, "Kişiliğimi geliştirmek için enerji harcamaya değer mi?" diye soruyorsun.

Enerjini kişiliğini yok etmek için kullan. Enerjini bireyselliğini keşfetmek için kullan. Bu ayrımı çok açık olarak yapmak gerek: bireysellik senin doğumunla birlikte gelir. Bireysellik senin öz varlığındır, kişilikse toplumun seni dönüştürdüğü, dönüştürmeye çalıştığı kişidir.

Şu ana kadar hiçbir toplum çocuklarına kendi olma özgürlüğünü tanıyamamıştır. Bu riskli görünür. Onlar asi çıkabilir. Atalarının dinlerini takip etmeyebilirler; büyük politikacıların gerçekten büyük olmadığını düşünebilir; senin ahlak değerlerine güvenmeyebilirler. Onlar kendi ahlak değerlerini ve kendi yaşam biçimlerini bulacaklardır.

Bu onların yoldan çıkacağı korkusunu doğurmuştur. Onlar yoldan çıkmadan önce her toplum onların yaşamlarına bir yön vermeye, neyin iyi neyin kötü olduğuna dair belli bir ideolojiyi, belli bir dini ve kutsal kitabı benimsetmeye çalışır. Bunlar kişiliği oluşturmanın yollarıdır ve kişilik bir hapishane işlevi görür. Tarika sen bana bu kişiliği geliştirmek istediğini söylüyorsun. Sen kendi kendinin düşmanı mısın?

Ama bu durumda olan bir tek sen değilsin. Dünyada milyonlarca kişi yalnızca kişiliklerini tanıyor; kişiliğin ötesinde başka bir şey olduğunu bilmiyorlar. Kendilerini ve hatta kendilerine giden yolu bile tamamen unutmuş durumdalar. Hepsi oyuncu, hepsi iki yüzlü olmuş. Rahiplerin, politikacıların, ebeveynlerin elinde kuklalara dönüşmüşler; asla yapmak istemedikleri şeyleri yaparken, yapmak için yanıp tutuştukları şeyleri yapmıyorlar.

Yaşamları öylesine bariz bir şekilde iki zıt yarıya bölünmüş durumda ki asla huzur bulamıyorlar. Kendi doğaları kendisini tekrar tekrar dayatıp onlara huzur vermemekte. Ve sözde kişilikleri de bunu bastırarak bilinçaltının derinliklerine itmektedir. Bu ikilem seni ve enerjini böler ve bölünmüş bir ev

uzun süre ayakta kalamaz. İnsanoğlunun tüm azabı bundan kaynaklanır; fazla dans, fazla şarkı, fazla neşe olmamasının nedeni hep budur.

İnsanlar kendi kendileriyle savaşmakla fazlasıyla meşguller. Enerjileri olmadığı gibi kendileriyle savaşmaktan başka hiçbir şeye ayıracak zamanları da yok. Kendi duyarlılıklarıyla, kendi cinsellikleriyle, kendi bireysellikleriyle, kendi özgünlükleriyle sürekli savaş halindeler. Ve olmak istemedikleri, kendi doğalarının, kaderlerinin bir parçası olmayan bir şey uğruna savaşıyorlar. Bu yüzden bir süre boyunca bu sahteliği sürdürseler de bir süre sonra gerçek olan kendini dayatıyor.

Tüm yaşamları iniş ve çıkışlarla; bastıran mı yoksa bastırılan mı, ezen mi yoksa ezilen mi olduklarını anlamaya çalışmakla geçiyor. Ve ne yaparlarsa yapsınlar kendi doğalarını yok edemiyorlar. Onu kesinlikle zehirleyebiliyorlar; kesinlikle onun neşesini, dansını, aşkını yok ediyorlar. Hayatlarını tamamen alt üst edebiliyorlar ama doğalarını tamamıyla yok edemiyorlar. Ve kişiliklerini de bir kenara bırakamıyorlar çünkü kişilikleri atalarını, ebeveynlerini, öğretmenlerini, tüm geçmişlerini içinde barındırıyor. O, onların sahip olduğu miras ve ona sıkı sıkı tutunuyorlar.

Benim tüm öğretim ise kişiliğe tutunmamak üzerinedir. O senin değil ve asla senin olmayacak. Kendi doğanın bütünüyle özgür kalmasına izin ver. Ve kim olursan ol kendine saygı duy, kendin olduğun için gurur duy. Biraz onurlu ol! Ölülerin seni yok etmesine izin verme.

Binlerce yıl önce ölüp gitmiş olan insanlar hâlâ senin tepende oturuyor. Senin kişiliğin onlar, sen bunu mu geliştirmek istiyorsun? O zaman daha fazla ölüyü çağır. Bunun için mezarların aranıp taranması gerek... daha fazla iskelet çağır, etrafını türlü türlü iskeletle donat. Toplum tarafından saygı göreceksin. Onurlandırılacak, ödüllendirileceksin; büyük prestij edinecek hatta aziz muamelesi göreceksin. Oysa ölülerle yaşadığın, onlarla çevrelendiğin için gülemeyecek — çünkü bu çok yersiz olur— dans edemeyecek, şarkı söyleyemeyecek ve sevemeyeceksin.

Kişilik ölü bir şeydir. Bırak onu! Hem de tek bir hamlede, parça parça, yavaş yavaş, bugün biraz, yarın biraz daha değil çünkü hayat kısa ve yarının garantisi yok.

Yanlış, yanlıştır. Ondan bütünüyle kurtul!

Her insan bir asi olmalı....kime karşı asi; kendi kişiliğine karşı.

Rol yapmayı daha ne kadar sürdürebilirsin? Gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktır ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyi olur.

Tarika bu ifade biçimini sürdürmene hiç gerek yok! Sadece bu kişilik denen şeyi tamamen bırak. Yalnızca kendin ol. Bu başta ne kadar çiğ ve vahşi görünürse görünsün kısa zamanda kendi zarafetini, kendi güzelliğini kazanacaktır.

Ve kişilik....onu cilalamaya devam edebilirsin ama bu ölü bir şeyi cilalamaktan başka bir şey olmayacağı için yalnızca zamanını değil, enerjini, yaşamını hatta çevrendeki insanları da yok edecektir. Hepimiz birbirimizi etkilemekteyiz.

Herkes bir şeyi yapmaya başladığında sen de başlarsın. Yaşam son derece bulaşıcıdır; herkes kişiliğini geliştirdiği için bu fikir senin de aklında belirdi.

Ama benim insanlarımın yaptığı bu değil. Benim insanlarım sürü değil, boş bir insan kalabalığı değil. Onlar hem kendilerine hem de diğer insanlara karşı saygılılar. Onlar kendi özgürlükleriyle gurur duydukları gibi diğer herkesin de özgürleşmesini istiyorlar çünkü özgürlük kendilerine çok büyük bir sevgi ve zarafet kazandırmış durumda. Dünyadaki diğer herkesin de özgür, sevgi dolu ve zarif olmasını istiyorlar.

Bu yalnızca toplama veya sahte değil de özgün olduğunda; içinde büyüyen, varlığının içinde köklenmiş, zamanı gelince çiçek açan bir şey olduğunda mümkün olur. Ve kişinin kendi çiçeklerine sahip olması tek kaderi, tek kayda değer yaşam biçimidir.

Oysa kişiliğin kökleri yoktur; o plastik ve sahtedir. Onu bırakmak zor değildir; yalnızca biraz cesaret gerektirir. Ve binlerce kişiye baktığımda hissediyorum ki bu kadar cesaret herkeste var; yalnızca insanlar bunu kullanmıyor. Cesaretini kullanmaya başladığında uykuda olan güçler faaliyete geçecek ve daha fazla cesaret kazanma, daha fazla asileşme yetin gelişecektir.

Kendi içinde bir devrim olacaksın.

Başlı başına devrime dönüşmüş bir insan görülmeye değer bir neşe kaynağıdır çünkü kaderini yerine getirmiştir. Sıradan sürüyü, uykuda olan kalabalığı dönüştürmüştür.

Sevgili Osho,

Bugünlerde içimde hâlâ çok hassas ve kırılgan olan küçük bir bitkinin büyüdüğünü hissediyorum. Bu yeni açmaya başlayan çiçeğe son derece iyi bakmam, ne çok fazla ne de çok az su vermem ve çok fazla rüzgâra maruz bırakmamam gerektiğini hissediyorum. Sevgili Osho, şu anda onu kolaylıkla yok edebileceğim için lütfen bana bu küçük bitkiye nasıl bakmam gerektiğini söyle.

Deva Premal, içinde küçük bir bitkinin büyümeye başladığını hissetmen iyi bir haber. Doğal olarak başlarda o çok hassas ve kırılgan olacaktır.

"Bu yeni açmaya başlayan çiçeğe son derece iyi bakmam, ne çok fazla ne de çok az su vermem ve çok fazla rüzgâra maruz bırakmamam gerekiyor" derkenki hislerin de doğru.

Gerekli olan yalnızca üç şey var.

Bilincin gelişmeye başladıkça daha çok meditasyon yapman gerekir. Ve meditasyonun sınırı yoktur, bu yüzden çok fazla meditasyon yaparsam çiçeği öldürür müyüm diye endişelenmen gerekmez. Meditasyon her zaman az gelir çünkü önünde her zaman kat edecek çok fazla yol vardır ve meditasyon bu hassas ve kırılgan çiçeği daha güçlü hale getirecektir.

Sessiz bir varlığa ihtiyacın var.

Bir şeye çok fazla bakmak tehlikeli olabilir çünkü bu bir endişeye dönüşebilir. Daha az veya daha çok su vermeliyim, rüzgârın, güneşin, yağmurun altında daha fazla veya daha az bırakmalıyım....bakmak, varlığında çok büyük bir karmaşa yaratabilir ve bakmanın kendisi çiçeği yok edebilir. Onu korumak yerine, içinde büyümekte olan bu yeniliğe güç verecek daha sessiz, daha bilinçli, daha huzurlu bir varlığa ihtiyacın vardır.

İkincisi de bakmanın yeterli olmadığı ve sevgi gerektiğidir. Bakım daha teknik bir sözcüktür oysa sevgi tamamen farklıdır. Bakım için belli bir eğitim gerekir. Bakım ne yapılması gerektiğini, neyin doğru olduğunu bilen bir hemşire gibidir ama onun kalbinde sevgi yoktur, teknik olarak işlev gösterir.

Sevgi ise bakım sanatını bilmeyen ama bilmesi de gerekmeyen bir anne gibidir. Sevgi kendi başına yeterlidir. Sevgi gizemli bir olgudur; neyin gerektiğini bilir. Eğitim görmese de bilir.

Yani sana gereken şeyler meditasyon, sevgi ve belki de aklına gelmemiş olan o üçüncü şeydir: neşe dolu bir hayat çünkü senin içindeki yüce olan her şey yalnızca üzerlerine neşe yağdığında büyüyebilir. Yalnızca mutlulukla dolu bir alanda olduğunda, kahkahanın, şarkının, dansın varlığında büyüyebilir.

Neden korktuğunu da çok iyi biliyorum. "Lütfen bana bu küçük bitkiye nasıl bakacağımı söyleyin" diyorsun. Nasıl bakacağını söylemeyeceğim çünkü bir hemşireye dönüşmeni istemiyorum. Bir anneye dönüşmeni istiyorum. Teknik bilgi değil, sevgi olmanı istiyorum çünkü bu çiçeklerin teknik bilgiye ihtiyacı yok.

Korkuyorsun, "...şu anda onu kolaylıkla yok edebileceğim için" diyorsun. Bu tehlike son derece gerçektir. İçinde bir şey büyürken bu sana yeni sorumluluklar getirir çünkü artık daha fazla meditasyona, daha fazla sevgiye, daha fazla neşeye ihtiyacın vardır.

Meditasyonun dilini, sevginin dilini, mutluluğun dilini anlamadığın taktirde içindeki bu çiçek sana yük olabilir. Bu sorumluluktan kurtulabilmek için onu kendi ellerinle yok edebilirsin. Ama bu çiçek yalnızca sorumluluktan ibaret değildir; o aynı zamanda senin büyümen, olgunlaşmandır.

Bu çiçek senden ayrı bir şey değil.

O senin varlığın.

Onu yok etmek intihar etmektir.

Oysa senin sorun daha çok bakım teknikleriyle ilgili ve ben senin odak noktanı değiştirmek istiyorum. İçsel gelişim hiçbir teknik bilgi veya uzmanlık gerektirmez. Gereken tek şey çok basittir ve çok neşelidir ve hiç yük olmaz. Meditasyon seni hafifletecek, daha az çöpü taşımanı sağlayacaktır. Sevgi de sana yeni semalar, yeni özgürlükler sunacaktır. Mutluluk ise o yeni semalara, yeni yerlere uçabilmen için gereken kanatları takmana yardımcı olacaktır.

Ama senin sorun yüzyıllardır zihnin Batıda teknik odaklı olduğunu gösteriyor. Batı teknoloji ve bilimi son derece geliştirdiği halde insanoğlunu da tamamen yok etti. Evin içi birçok aletle dolu olduğu halde evin efendisi yok oldu, aletlerin arasında kayboldu.

Doğu hiçbir zaman teknik odaklı olmamıştır; teknikten çok değerlerle ilgilenmiştir. Örneğin Doğuda biri hastalandığında eşi veya sevgilisi onu hemşirelere teslim etmeyi düşünmez. Böyle bir şey aklına bile gelmez. Bu ona ihtiyaç duyulan zamandır ve sevgi şifa veremezse başka hiçbir yöntem de iyileştirici olamayacaktır. Bu bir uzmanlık sorunu değildir.

Batıdaysa aynı duruma bütünüyle farklı bir tepki verilecektir. Eş bakım yapması için bir hemşire çağırır ve bu daha mantıklı görünür çünkü hemşire hasta bakma konusunda eğitim almıştır ve ne yapılacağını daha iyi bilir.

Oysa Doğuda sevginin yerini herhangi bir uzmanlığın alabilmesi neredeyse idrak edilemez bir durumdur. Uzmanlık yalnızca sevginin olmadığı yerde gereklidir; eğer kadın kocasını bir yük olarak görüyorsa ve ondan kurtulmak için bir fırsat çıktığını düşünüyorsa hemşire çağırır. Bunun için de iyi bir nedeni vardır; her türlü mantık ondan yanadır. Doktor onu çok sevecen bir karar verdiği için destekler. Oysa gerçekte durum bunun tam tersidir; bu sevecen bir karar değildir.

Bu yüzden bana nasıl bakacağını sorma. Bana nasıl daha meditasyon halinde, nasıl daha sevecen, daha neşeli olabileceğini sor çünkü içinde büyümekte olan şeyin besine ihtiyacı vardır ve meditasyonun onu besleyecek, neşen onu ısıtacak, sevgin ise onu onurlandıracaktır.

Dul annesi tarafından dar görüşlü bir şekilde yetiştirilmiş bir adam evlenmiş. Balayına gittikleri otelden annesini arayarak yatakta yapması gereken bir şey olduğunu ama ne olduğunu bilmediğini söylemiş.

"Şeeey" demiş annesi, "şeyini, tuh...en sert yerini karının çiş yaptığı yere sokacaksın."

Gece yarısı otel itfaiyeyi çağırıp yardım istemiş. "Burada kafası lazımlığa sıkışmış bir genç adam var."

Teknik bilgiden uzak dur!

Sevgili Osho,

Nasıl oluyor da kendimi ta çocukluğumdan beri hep birden fazla kişiymişim gibi hissediyorum? Lütfen bu konuda bir şey söyleyebilir misiniz?

Prem Prabhati, herkes tek bir birey olarak doğar ama hayata atılacak yaşa gelene kadar bir kalabalığa dönüşmüş olur. Bu hissettiğin sana özel bir durum değil; bu durum neredeyse herkes için geçerlidir. Tek fark senin bunun farkına varmaya başlaman, ki bu iyi. İnsanlar bunun farkında değil.

Sessizce oturup zihnini dinlersen birçok sesle karşılaşacaksın. O seslerin ne kadar tanıdık geldiğine de şaşıracaksın. Seslerin bazıları dedene, bazıları büyük annene, bazıları babana, bazıları annene, bazıları din adamına, bazıları öğretmenine, bazıları komşularına, dostlarına veya düşmanlarına aittir. Tüm bu sesler içinde bir kalabalık oluşturur ve sen kendi sesini bulmak istediğinde bu neredeyse olanaksızdır çünkü kalabalık fazla yoğundur.

Aslında kendi sesini unutalı epey zaman olmuştur. Sana hiçbir zaman kendi fikirlerini dile getirebileceğin özgürlük tanınmamıştır. Her zaman itaat etmen öğretilmiştir. Sana büyüklerin ne zaman bir şey söylerse evet demen öğretilmiştir. Öğretmenlerinin veya din adamının yaptıklarını yapman öğretilmiştir. Hiç kimse sana kendi sesini aramanı söylememiştir: "Senin kendine ait bir sesin var mı yoksa yok mu?"

Bu yüzden kendi sesin çok kısık kalmıştır ve diğer sesler çok yüksek, çok buyurgandır çünkü onlar emir verdikleri için sen kendine rağmen bunlara uymuşsundur. Onlara uymak gibi bir niyetin yoktu çünkü bunun doğru olmadığını biliyordun. Fakat kişi saygınlık kazanabilmek, kabullenilebilmek, sevilebilmek için itaat etmek zorundadır.

Doğal olarak içinde eksik olan tek bir ses, tek bir kişi var; ve o da sensin. Yoksa tam bir kalabalık söz konusu. Ve bu kalabalık sürekli olarak seni deli ediyor çünkü seslerden biri "Bunu yap!" derken bir diğeri, "Bunu asla yapma! Sakın o sesi dinleme!" diyor ve sen ikiye bölünüyorsun.

Tüm bu kalabalığın geri çekilmesi gerek. Tüm bu kalabalığa şunu söylemek gerek: "Artık beni lütfen yalnız bırakın!" Dağlara veya ücra ormanlara kaçmış olan kimseler aslında toplumdan kaçmıyor, kendi içlerindeki kalabalığı dağıtabilecekleri bir yer arıyorlar. Ve içinde kendilerine yer edinmiş insanların belli ki gitmeye gönlü yoktur.

Oysa kendi başına, hak ettiğin şekilde bir birey haline gelmek, bu daimi çatışma halinden, içindeki karmaşadan kurtulmak istiyorsan onlara güle güle demek zorundasın; sesler büyük bir saygı duyduğun babana, annene veya dedene ait olsa bile. Seslerin kime ait olduğunun hiç önemi yok. Kesin olan bir şey var: onlar sana ait değil. Seslerin sahipleri kendi zamanlarında yaşamışlardı ve geleceğin neler getireceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Çocuklarını kendi deneyimleriyle yüklediler oysa onların deneyimleri bilinmeyen gelecekle örtüşmeyecektir.

Onlar çocuklarının bilgi ve bilgelik sahibi olmalarına böylelikle de yaşamlarının kolaylaşmasına ve rahatlamasına yardımcı olacaklarını düşünürler oysa tam olarak yanlış şeyi yapmaktadırlar. Tüm iyi

niyetlerine karşın çocuğun doğallığını, kendi bilincini, kendi ayakları üzerinde durabilme ve atalarının hiçbir fikre sahip olmadığı yeni geleceğe yanıt verebilme yetisini yok ediyorlar.

O yeni fırtınalarla, yeni durumlarla karşılaşacaktır ve buna yanıt verebilmek için de yepyeni bir bilince ihtiyacı vardır. Ancak o zaman yanıtı meyve verebilecektir; ancak o zaman uzayıp giden bir kederden değil, zafer dolu bir yaşamı olabilir, son nefesine kadar derinleşmeye devam eden, an be an dansla dolu bir yaşam. O, ölüme dans ederek, neşe içinde gider.

Prebhati, birden fazla insan olduğunu fark etmeye başlaman iyiye işaret. Herkes öyledir! Ve bunun farkına vararak o kalabalık insan topluluğundan kurtulabilirsin.

Sessizleş ve kendini bul.

Kendini bulmaksızın o kalabalıktan kurtulman da çok güç olur çünkü o kalabalığın içindeki herkes "Ben senim" yanılsamasına kapılmıştır. Ve senin buna katılmak veya karşı çıkmak gibi bir şansın yoktur.

Bu yüzden bu kalabalıkla kavgaya tutuşma. Bırak onlar kendi aralarında kavga etsinler; onlar zaten bu konuda oldukça başarılıdırlar. Sen o arada kendini bulmaya çalış. Ve kim olduğunu artık bildiğin zaman onlara evi terk etmelerini emredebilirsin; bu gerçekten de bu kadar basittir! Ama önce kendini bulman lazım.

Sen artık orada olduğunda, efendi orada olduğunda ev sahibi de oradadır. Ve kendini evin reisi sanan herkes yavaş yavaş dağılmaya başlar. Kalabalığa sahip olmayan kişi Zerdüşt'ün en büyük umudu olarak söz ettiğimiz gerçek "Süpermen"dir.

Kendi olabilen, geçmişin yükünden sıyrılabilmiş, ondan kopmuş, özgün, bir aslan kadar güçlü ve bir çocuk kadar masum olan kişi....yıldızlara, hatta yıldızların da ötesine ulaşabilir; onun geleceği altındandır.

Şu ana kadar insanlar hep altın geçmişten söz ettiler. Benim insanlarım altın geleceğin dilini öğrenmek zorunda.

Tüm dünyayı değiştirmene hiç gerek yok; yalnızca kendini değiştirdiğinde dünyayı değiştirmeye zaten başlamışsındır bile çünkü sen de onun bir parçasısın. Tek bir insan bile değiştiğinde bu değişlik binlerce ve binlerce insana yayılacaktır. O süper-insanın doğmasına neden olacak bir devrimi tetiklemiş olacaktır.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 2 -Zirvelerin Ötesinde Bitmek Bilmeyen Zirveler

Uyanmak zorundasın. Uyanmak öyle basit bir şey ki, tıpkı sabah uyanmak gibi. Hiç gözlemledin mi...jimnastik yaptığında, bazı egzersizlerde, bazı şarkılarda? Birden uyanıveriyorsun! Gece bitmiştir ve gözlerini açıp yataktan kalkarsın. Manevi uyanışın da bundan farkı yoktur.

20 Nisan 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Bu yaşamda bütün bir bilince erişmediğimiz taktirde ta en başından başlamamız ve tüm insanoğlunun evriminden bir kez daha geçmemiz gerektiğini söylediğinde bu bana çok dokundu. Sannyasin olarak edindiğimiz bu anlık ışık görüntüsü, güzellik ve bilinci tamamıyla yitirmemiz mümkün mü?

Antar Ashiko bu çok karmaşık bir soru. Bu hayatta edindiğin her şey seninle kalacak ama bu bir anlık görüntülerle değil, edinimle olur. Ve bu ikisi arasında büyük bir fark vardır. Himalayaların zirveleri binlerce mil öteden bile görünür, bu bir göz atmadır, oysa bu zirvelere ulaşmak bir edinimdir.

Bir göz atmak, edinime doğru ilerlemene yardımcı olur ancak yaşamında bir şey kristalize bir deneyime dönüşmediği taktirde bu yitip gider ve en baştan başlaman gerekir.

Küçük bir fark olacaktır; bilincinde geçmiş yaşamından bir gölge, uzak bir yankı, bir şey görmüşsün gibi bir his kalacaktır. Ve bir göz daha attığın zaman bunun yeni olmadığını, bunu daha önceden bildiğini hissedeceksin. Aksi taktirde yalnızca kristalleşmiş edinimler seninle bilinçli bir şekilde diğer yaşamına taşınır...bilirsin, yalnızca karanlık bir gölge, bilinçaltında uzak bir yankı olarak değil ama bilinçle, bu Himalaya zirvelerinin var olduğunun farkında olursun çünkü o zirvelere çıkmışsındır.

"Sannyasin olarak edindiğimiz bu anlık ışık görüntüsü, güzellik ve bilinci tamamıyla yitirmemiz mümkün mü?" diye soruyorsun. Bundan önceki birçok yaşamında da böyle anlık deneyimler yaşamıştın ve onları yitirdin. Onlar asla senin varlığının bir parçası haline gelmediler; yalnızca güzel anılar olarak kaldılar. Oysa anılar edinim değildir. Bu bir şeyi düşte görmek gibidir; yani doğru da olabilirler, olmayabilirler de.

Bu yüzden şu anda bir şeylerin olmakta olduğunu hissediyorsan bunun bir göz kırpışıyla sınırlı kalmayıp gerçek bir deneyime dönüşebilmesi, varlığının bir parçası haline gelebilmesi için çaba göster. Ancak o zaman seninle bir sonraki yaşamına eşlik edebilir.

Tüm deneyimlerini başka bir yaşama taşımak ve bir dahaki sefere en baştan değil de bir önceki yaşamda bırakmış olduğun yerden başlamak mümkündür. Ama bir göz ucuyla bakma deneyiminin ne kadar kırılgan ve yüzeysel olduğunun farkına var. O anda sana ne kadar dokunmuş olursa olsun, hemen ertesi gün bile böyle bir şeyin gerçekten yaşanmış mı yoksa hayalinde mi olmuş olduğu konusunda şüphe duymaya başlarsın. Ve bundan sonraki yaşam ise çok uzaklardaki bir yolculuktur.

Bu göz ucuyla bakış yalnızca kişiyi kristalleşmeye yönlendiren birer dürtüdür. Bunu öylesine derin bir deneyime dönüştür ki senin bir parçan haline gelsin ve onu unutman veya yitirmen olanaksızlaşsın. Bu göz atmalarla yetinme. Onların tadını çıkar ama aynı zamanda onları yalnızca daha yüce şeylerin gerçekleşeceğine dair birer gösterge olarak kullan.

Bir şeyi uzaktan görmekle ona dönüşmek tamamıyla farklı durumlardır. Göz ucuyla bakılan bir aşk birkaç saniye içinde geçip giden bir meltem gibidir; göz ucuyla bakılan bir sessizlik bir anlığına kokusunu duyduğun bir gül gibidir ve bir an sonra onun nereye gittiğini bilmezsin.

"Deneyimini kristalleştir" dediğimde güzel bir şekilde de olsa göz ucuyla bakmanın yeterli olmadığını kast ediyorum. Bu iyidir ama yeterince değil. Sen o gül kokusunun kendisi olmalısın; göz atmak yalnızca o olasılığı gösteren bir oktur: görevini tamamlamıştır ama sen orada kalmışsın. Geçmiş yaşantında da birçok kez güzel deneyimlerle karşı karşıya kaldın oysa şimdi geçmiş yaşantıların var olup olmadığını bile bilmiyorsun. Yalnızca arada birbiriyle karşılaştığında çok tuhaf bir hisse kapılıyorsun, neredeyse saçma, sanki bu insanı daha önce görmüşsün gibi; hem de kesinlikle bu yaşantında değil. Bir yere gidiyor ve sanki oraya daha önce gitmişsin gibi —kesinlikle bu yaşamda da değil— şaşırıyorsun. Sanki her şey bildik görünüyor ama bilinçaltında uykuda bekliyormuş gibi...

Yaşam öyle bir işleyişe sahip ki kişi öldüğü zaman aydınlanmamış olduğu taktirde neredeyse bilinçsiz hale gelir; ölüm gerçekleşmeden önce komaya girer. Bu yüzden ölüm hakkında hiçbir şey bilmez ve yeniden doğana kadar da bu koma halinde kalır. Ana rahminde geçen tüm o dokuz aylık zaman da bir koma halidir; çocuk dokuz ay boyunca yirmi dört saat derin uykudadır.

Nadiren birisi bilinç içinde ölür. Bunu yalnızca ölüm yolunun gelmekte olduğunu bilen çünkü o yolda defalarca yürümüş olan —bu ikisi aynı yoldur— büyük meditasyoncular gerçekleştirebilir. Kişi meditasyonun derinliklerine indikçe bedenini, zihnini, yüreğini çok gerilerde bırakır ve geriye yalnızca bütünüyle ayık ve bilinç dolu güzel bir sessizlik kalır.

Öldüğün zaman da aynı şey gerçekleşir. Eğer meditasyon yapmışsan ölüm yeni bir deneyim olmayacaktır. Meditasyon yaparken her gün ölmekte ve tekrar yaşama dönmekte olduğunu şaşırarak göreceksin. Böyle bir kimse büyük bir bilinç içinde ölür ve ölümün ne olduğunu bilir ve ana rahminde de bilinçli kalır. Doğduğunda da bilinçlidir. Dünyadaki ilk anından itibaren önceki yaşantısında neler olup bitmiş olduğunu bilir, anımsar. Böyle birçok çocukla karşılaştım....Bu özellikle de Hindistan için geçerli.

Hindistan'ın dışında, Hıristiyanlığın, Museviliğin veya İslam'ın baskın olduğu yerlerde zihin tek bir yaşam olduğuna dair şartlanmıştır. Onlar meditasyondan habersizdir. Meditasyonun yerine duayı koymuşlardır oysa dua kurgusal bir Tanrıyı yüceltmektedir ve çok çocukçadır.

Meditasyonun Tanrıya ihtiyacı yoktur; sen yeterlisin. Sen bir gerçekliksin ve kendi gerçekliğini en derinine kadar araştırıyorsun.

Hindistan'da tüm dinler bir noktada anlaşmıştır; felsefede ve diğer her konuda ayrılırlar ama bir konuda hemfikirdirler; yaşam süreklidir ve ölüm milyonlarca kez yaşanır. Ölüm yalnızca bedenin, evin değişmesidir ve sen tamamen aydınlanana kadar bu böyle sürüp gider. O zaman yeni bir rahme girmeye gerek kalmaz çünkü yaşam bir okuldan, eğitimden ibarettir ve sen bunu tamamlamışsındır. Aydınlanman varoluşa dair bu eğitimin en üst noktasıdır. Artık yeni bir bedene girmeye ihtiyacın kalmamıştır. Artık evrenin kendi rahmine girebilirsin, buna hazırsındır.

Bu yüzden ne zaman anlık bir deneyim yaşasan bununla yetinme. Aslında bu anlık göz atma içinde tatmin değil tam tersine büyük bir tatminsizlik uyandırmalı. Bu uzaktan gördüğün bir şeyin gitgide daha yakınına varmaya dair bir özlem olmalı. Yakından bile olsa onu yalnızca görmek değil, o olmak istersin.

Aşk olabilirsin, sessizlik olabilirsin, bu deneyimlerin tümü olabilirsin: güzellik, ışık, bilinç. Bunlar senin olamayacağın şeyler değil, bunlar senin potansiyelin.

Bu yüzden göz atarken en son noktaya kadar at.

Kristalleşmeden kastım budur.

Kristalleşme gerçekleştiğinde, bir kez kendini aşk, ışık, bilinç olarak tanıdığında artık unutmak gibi bir sorun söz konusu değildir. Artık bu deneyimler seninle gelecektir. Ve gelecekteki yaşamında daha da ileri gidecek, bu deneyimlerin de ötesine; bilinçten süper bilince geçeceksin. Oysa göz atmakla yetinirsen gördüklerinin silinme tehlikesi vardır. Ölüm öyle büyük bir şok, bir ameliyat, öyle uzun bir komadır ki uyandığında tüm bu göz attıklarını unutmuş olursun.

"Birisi bisikletimi çalmış" diye sızlandı rahip papaz arkadaşına.

"O zaman yarın vaaz sırasında on emirden bahseder ve 'çalmamalısın' emrine geldiğin zaman cemaate dikkatle bakarsan suçluyu bulursun. Ona öne çıkmasını söyle. Ona bunu itiraf etmesini ve bunun Tanrının affına sığınması için bir fırsat olduğunu söyle" dedi papaz kendine güvenerek.

Ertesi gün rahip papazı ziyarete gittiğinde mutlu bir ifadeyle bisikletini bulduğunu söyledi. "Evet" dedi, "aldatmamalısın" emrine geldiğimde bisikleti nerede bıraktığımı hatırladım."

Sevgili Osho,

Duygularımı sözcük ve imgelere dökmemin nedeni yalnızca onlardan kurtulmak istemem olabilir mi? Sonsuz bir susuzlukla senin huzuruna gelip, enerjiyle dolduktan sonra bu mutlak paylaşma ihtiyacının altında ezilmemin nedeni yalnızca bundan kurtulmak istemem olabilir mi? Bu paylaşma dürtüsünün yalnızca benim yanılsamam veya kaçış yöntemim olması olası mıdır? Birisi bana kendime karşı daha cömert olmam gerektiğini söyledi. Peki kendime karşı cömert davranmanın bildiğim tek yolu paylaşmaksa ne yapabilirim? Yoksa başka bir yol öğrenmemin zamanı geldi mi? Lütfen bana rehberliğinde ışık tut.

Sarjano, senin yaşadığın ve yaptığın şey çok doğru. Deneyimlerini, enerjini, sevgini ve mutluluğunu paylaşmak onlardan kaçmak veya kurtulmaya çalışmak demek değildir. Tam tersine ne kadar çok şey paylaşırsan o kadar çok şey kazanırsın.

Bu sıradan ekonomiye benzemez. Sıradan ekonomide paylaştıkça kaybedersin; manevi ekonomide ise paylaştıkça kazanırsın. Sıradan ekonomide cimri olman gerekir, ancak o zaman zengin olabilirsin...biriktirir, asla paylaşmazsın. Manevi ekonomide ise cimri davranırsan elindekini de yitirirsin. Elde ettiklerin ancak paylaştığın sürece canlı kalabilir; bu yaşayan bir deneyimdir. Paylaşıldıkça dinamik hareket sürer.

Genç bir adam piyangoda! büyük ikramiyeyi tutturduğu için çok mutluydu. Yol kenarında oturan bir dilencinin yanında arabasını durdurdu. Dilenci her gün orada olduğu halde adam daha önce durmadan geçiyordu. Oysa bugün farklı bir gündü. Dilenciye yüz rupi verdi ve dilenci büyük bir kahkaha attı.

Adam, "Anlamıyorum, niye gülüyorsun?" diye sordu.

Dilenci, "Hatırladım da...benim de eskiden kendi arabam vardı ve senin gibi cömerttim. Gülüyorum çünkü sen de bir gün benim oturduğum yerde oturacaksın. Fazla cömert davranma! Benim yaşadıklarım sana ders olsun" diye yanıt vermiş.

Sıradan tasarrufta birine bir şey verdiğin anda o ölçüde kayıptasındır. Oysa sevgi vererek sevginin azaldığını hissettiğin oldu mu? Ya da neşeni paylaştığında neşenin biraz olsun eksildiğini hissettin mi?

Bunu gözlediysen şaşırabilirsin: paylaştığında neşen biraz daha artacak; sevgini verdiğinde sevgi kaynakların daha akışkan hale gelecek, daha tatlı birine dönüşeceksin. Sırf kendini dostlarınla paylaşmak için dans ettiğinde, bir şey yitiriyor değil, kazanıyor olacaksın.

Sarjano başkalarını dinleme. Onlar yalnızca sıradan tasarruftan anlarlar. Vermenin paylaşım anlamına geldiği ve vermemenin de son derece yıkıcı olduğu daha yüce bir tasarruftan habersizdirler.

Ne kadar çok verirsen o kadar çok alacaksın ve ne kadar az verirsen, sende de o kadar az kalacak. Ve hiçbir şey vermezsen, hiçbir şeye de sahip olamayacaksın.

Ama sana bunun doğru olmadığını söyleyenler, kafanda yaptığının doğru mu yanlış mı olduğu konusunda bir sorun oluşmasına neden oluyorlar. Yaptığın kesinlikle doğru. Bunu daha büyük bütünlükle, hiç duraksamaksızın, hiç bir şeyi sakınmaksızın yap. Başkalarını dinleme. Kendi deneyimine kulak ver, kendi deneyimini gözlemle, bir şey verdiğinde bir şey yitiriyor musun yoksa kazanıyor musun? Belirleyici olan bu olmalı, başkalarının söyledikleri değil. Başkalarının önerileri tehlikelidir.

Eisenberg ailesi Roma'ya taşındığında küçük Hymie okuldan eve gözyaşlarıyla dönmüştü. Okuldaki rahibelerin sürekli Katolik soruları sorduğunu ve kendisi gibi iyi bir Musevi oğlanın bu soruların yanıtlarını bilemeyeceğini annesine açıklamış.

Bayan Eisenberg'in yüreği anne şefkatiyle kabarmış. "Hymie" demiş, "Soruların yanıtlarını gömleğinin içine nakışla işleyeceğim. Böylece bir daha rahibeler seninle uğraştığı zaman gömleğinin içine bakıp yanıtları okuyabilirsin."

"Sağ ol anne" demiş Hymie ve Rahibe Michele dünyanın en meşhur bakiresi kimdir diye sorduğunda hiç düşünmeden, "Bakire Meryem" diye yanıt vermiş.

"Çok iyi" demiş rahibe. "Peki onun kocası kim?"

"Joseph" diye yanıt vermiş oğlan.

"Bakıyorum çalışmışsın. Şimdi de bana oğullarının ismini söyleyebilir misin?"

"Tabi" demiş Hymie, "Calvin Klein."

Sevgili Osho,

Bana göre akşam konuşmasından sonra bizimle yaptığın muhteşem dinamik meditasyon versiyonu yaşamış olduğum en enerji yükleyici deneyimlerden birisi. Senin tüm sevgililerin enerji yayıyor ve her şey titreşiyor. Enerji dalgalarımızla dev bir radyo anteni gibi yayın yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Bu ışıltı uzaydan bile görülebiliyor olmalı. Osho bu kez de uyanamazsak o zaman ne olacak? Yoksa elinin altında daha da yüksek sesli çalar saatler mi saklıyorsun?

Premda bu kez uyanmaman neredeyse olanaksız. Seni uyandırmak için gereken her şeyi yapacağım. Buz gibi sular hazırladım; seni yataktan çıkarıp bir güzel dövecek insanlar hazırlıyorum.

Her durumda uyanman gerek çünkü bu benim için son sefer. Ben bir daha geri gelmeyeceğim ve bu yüzden de elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım. Bu fırsatı kaçırman talihsizlik olur çünkü kafana —kafatasına ne olacağını bile düşünmeden ama bir şekilde ayağa kalkıp gözlerini açacağın

bilinciyle— bu kadar sert bir darbe indirebilecek; katı ve acımasız olabilecek denli çok seni seven birinin bir daha ne zaman karşına çıkacağı hiç belli olmaz.

Ustalar geçmişte öğrencilerini uyandırmak için tuhaf şeyler yapmıştır. Bir Zen ustası olan Fui Hai'nin büyük bir manastırı vardı. Manastır sağ ve sola ayrılan iki kanattan oluşuyordu ve ortada da onun kulübesi yer alıyordu. Çok güzel bir kedisi vardı ve manastırdaki tüm rahipler tarafından çok seviliyordu. Manastırda beş yüzü bir kanatta, diğer beş yüzü de diğer kanatta yaşayan neredeyse bin tane rahip vardı. Ve sürekli, özellikle de usta orada olmadığı zamanlarda kendi aralarında kavga ediyorlardı. Kavga etmenin nedeni kediydi; onu kim alacaktı?

Sağ kanatta yaşayanlar, "Kedi bize ait çünkü biz sizden daha uzun zamandır buradayız" diyorlardı. Bu doğruydu, önce sağ kanat yapılmış, sol kanat daha sonra eklenmişti. Ama sol kanatta yaşayanlar, "Sizin kanadın önce yapıldığı doğru ama o zaman kedi de yoktu. Kedi sol kanat yapılırken geldi. Bu yüzden de bize aittir" diye itiraz ettiler.

Bu sonu gelmeyen bir çekişmeydi ve kedi bir kanattan diğerine taşınıp duruyordu ve usta da bu durumdan, her gün duyduğu şikâyetlerden fena halde sıkılmıştı.

Bir gün tüm rahipleri topladı. Yalnızca bir rahip orada değildi çünkü manastırın alışverişlerini yapmak için şehre inmişti.

Usta, "Bugün iki kanat arasında süregelen bu tartışmaya bir nokta koyacağım" dedi. Eline bir bıçak alıp, "Ya bu kedinin hangi kanada ait olduğunu söyleyip hayatını kurtarırsınız ya da onu ortadan ikiye kesip aranızda paylaştırırım. Bunun başka bir çözüm yolu yok, onu bölmek gerek" dedi.

Hepsi kediyi çok seviyordu, hepsi onun kendi kanatlarında durmasını istiyordu...hepsi sessiz kalmıştı.

Ustaları şöyle dedi, "Aranızdan birisi anlayış ve meditasyonun derinliğini gösterecek bir şey yapabilirse, kedi onun olacak ve o hangi kanatta yaşıyorsa kedi de orada kalacak. Gösterin kendinizi. Kedinin hayatını kurtarabilirsiniz, yoksa işi bitti."

Ama herkes ustayı kandırmanın olanaksız olduğunu biliyordu. Onun gözleri öylesine açıktır ki, onun karşısında büyük bir meditasyoncuymuş gibi davranamazsın; bu yüzden kimse öne çıkmadı. Kediyi ikiye böldü ve iki kanata da birer yarısını verdi. Herkes çok mutsuz oldu; kedinin yarısı ne işlerine yarayacaktı? Usta da üzülmüştü çünkü bin tane rahibin içinden kediyi kurtaracak bir şeyler yapabilecek tek bir adam bile çıkmamıştı.

O anda, usta üzüntü içinde otururken ve tüm manastır üzüntüye boğulmuşken manastırın dışında olan adam şehirden geri döndü. Olup bitenleri öğrenmişti, ortalık kan içindeydi, kedi ölmüş ve iki kanata bölüştürülmüştü.

Ona, "Ustamızın bu kadar acımasız ve katı olabileceğini hiç düşünmedik; o son derece sevecen ve şefkatli bir insan. Ama onu suçlayamayız çünkü bize bir şans tanımıştı" dediler.

Ama adam ustanın karşısına geçip ona sert bir tokat attı. Usta gülerek, "Sen burada olmuş olsaydın zavallı kedi de hayatta olurdu" dedi. Sen meditasyon hali içinde olduğunu gösterdin. Meditasyonun olmaksızın ustanı tokatlayamazsın, ustaya vurabilmek için bedeninin sen olmadığını bilmen gerekir, aynı şekilde ustanın bedeni de usta değildir. Ustaya değil yalnızca onun bedenine vuruyorsun ki benim yaptığım da budur. Ben kediyi değil yalnızca onun bedenini kestim. Kedi hâlâ yaşıyor, başka bir yerde doğmuştur bile. Ama sen biraz geç geldin."

Başka bir Japon Zen ustası olan Lin Chi hakkında bir Zen öyküsü daha vardır: Öğrencilerinden birine meditasyon yapması için geleneksel bir Zen koanı vermişti; tek elden çıkan alkış sesi üzerine meditasyon yap. Şimdi bu çok anlamsız bir şeydir. Tek el alkışlayamaz ve ses de çıkaramaz. Alkış olmayınca ses çıkma olasılığı da yoktur. "Bunun üzerine meditasyon yap ve tek elin alkış sesini bulduğun zaman gel ve bana bildir."

Genç adam bahçeye çıktı ve bir ağacın altına oturarak elinden geldiğince tek elin alkış sesini düşünmeye çalıştı. Aniden bambu korusundan bir kuş sesi duydu ve, "Bu o ses olmalı!" dedi. Koşarak ustasına gitti. "Buldum, bu bambu ormanındaki kuş sesidir" dedi.

Usta ona sert bir tokat patlatıp, "Aptallık etme bir dahaki sefere biraz daha akıllı davran. Şimdi git meditasyona geri dön" diye yanıt verdi.

Her gün geliyordu ve gitgide durum şöyle bir hal almıştı; bazen geldiğinde rüzgârın çam ağaçlarının arasından eserken çıkardığı sesi duyup belki budur...veya bazen suyun akma sesini duyup, belki budur... veya bazen bulutlardaki şimşeklerin sesini duyup belki budur diye düşünüyordu. Yavaş, yavaş bu rutin bir hal aldı. Usta artık ona bir şey sormadan içeri girer girmez tokat atıyor ve sonra "Git meditasyona geri dön" diyordu.

Rahip, "Daha ne söyleyeceğimi bile duymadınız" dediğinde usta, "Ne söyleyeceğini biliyorum. Git ve biraz daha meditasyon yap" diye yanıtlıyordu. Rahip diğerlerine "Artık bu kadarı da fazla. Önceleri en azından vereceğim yanıtı dinlerdi, artık yanıtın yanlış olacağını varsayıyor!"

Ama bir gün gelmedi. İki gün geçti, yedi gün geçti....Usta onun altında oturup meditasyon yaptığı ağaca gittiğinde rahibin orada mutlak bir sessizlik içinde oturmakta olduğunu gördü.

Usta onu sarsıp, "Sonunda bu sesi duydun" dedi. "İşte tek elin alkış sesi budur, bu sessizliktir....Peki niye gelip bana haber vermedin?"

Rahip, "Bu sessizlik öylesine tatlı, öylesine mutluluk vericiydi ki her şeyi unuttum" diye yanıt verdi. "Yanıtlarımı asla dinlemediğiniz ve bana sert tokatlar attığınız için size minnettarım. Sıradan insanların algılayabileceğinden öte bir şefkate sahipsiniz."

Bu yüzden Premda, başkalarını kafana takma, seni rahatsız etmelerine izin verme. Uyanman gerek. Ve uyanmak son derece basit bir şeydir; her sabahki uyanışın gibidir. Hiç gözlemledin mi...jimnastik

hareketleri yaparken, egzersiz yaparken, şarkı söylerken bazen uyanıverirsin! Gece sona ermiştir ve gözlerini açıp yataktan dışarıya atlarsın.

Manevi uyanış da bundan farklı değildir. Manevi olarak uykuda olduğunu bir kez anladığında sorun da çözülmüş olur. İnsanlar manevi olarak uykuda olduklarını düşünmezler ve bu yüzden de uyumaya devam ederler. Manevi olarak uykuda olduğunu bir kez anladığın zaman uyanmak basit bir iştir. .

En zor olan şey varlığının derinlerinde bir uyku hali, bir bilinçsizlik olduğunu kabullenmektir. Burada yapılan tüm meditasyonlar seni sarsmak, uykuda olan o bilincin artık daha fazla uykuda kalamayacağı, uyanmak zorunda olacağı bir noktaya gelmesini sağlamaktır.

Bu basit bir anlayış meselesidir:

Şu anda uyanabilirsin!

Sessizlik kâfidir.

Balayının ilk gecesinde Brigitte yatakta yatarken Pat tamamen giyinik bir şekilde koltukta oturuyordu. "Neden yatağa gelmiyorsun?" diye sordu Brigitte.

"Annem bu gecenin hayatımın en heyecanlı gecesi olacağını söyledi" dedi Pat. "Ve uyuyarak hiçbir şey kaçırmak istemiyorum."

Yanlış anlamak çok kolaydır.

Anlamak da çok kolaydır.

Hepsi sana bağlıdır. Uyanmaya hazır mısın? O zaman hiçbir şey seni alıkoyamaz ve herhangi bir yöntem de gerekmez. Ama uyanmaya hazır değilsen de hiçbir yöntem sana yardım edemez. Hayatını bir uyurgezerin hayatı olarak görmeli, yaptıklarını, kavga edişini, daha önce söylemiş olduğu ve her defasında diğer insanların öfkelenmesine, rahatsız olmasına neden olmuş sözleri hep uyur vaziyette söylediğini görmeli.

Bu, hayatını izlemekle ilgilidir. Uyanık bir insanın hayatı mı bu? Uyanık olan biri tüm dünyanın davranmakta olduğu gibi davranabilir mi?

Öfkelendin ve bin kere bundan üzüntü duydun ve yine de defalarca daha öfkeleneceğin ve defalarca daha bundan üzüntü duyacağına aklın bir türlü ermiyor. Yapmakta olduğunu tamamıyla uyanık bir şekilde yaptığın söylenemez. Yaşamın daha çok bir robotun hayatı gibi; yalnızca mekanik eylemleri yerine getiriyorsun. Acı çekiyor ve değişmeye karar veriyorsun ama değişme zamanın geldiğinde bunu tamamen unutuyorsun.

Değişik yerlerde vaaz veren, vaazının temelinde İsa'nın Dağdaki Vaazındaki öğretiyi kullanan bir Hıristiyan rahibin hikâyesini duymuştum. Birisi bir yanağına tokat attığında diğer yanağını uzatman gerektiğini tekrar, tekrar söyleyip duruyordu.

Adamın biri bunu o kadar çok dinlemişti ki sonunda sıkılmıştı. Bir gün rahip bunu tekrarlarken ayağa kalkıp gidip ona bir tokat attı. Rahibin gözlerinde büyük bir öfke vardı ama kalabalığa bakıp senelerdir söylemekte olduğu şeyi hatırladı ve içinden bu geri zekâlının bir daha vurmayacağını umarak öbür yanağını uzattı. Ama adam da nevi şahsına münhasır bir bireydi ve bu kez daha da sert bir tokat attı!

O anda ortalık karıştı; rahip adamın üzerine atlayıp ona vurmaya başladı. Adam, "Ne yapıyorsun? Bu yaptığın öğütlerine ters düşüyor. Tüm vaazlarını dinleyip durdum" dedi.

Rahip, "Bütün vaazları unut. İsa yalnızca 'Öteki yanağını da uzat' dedi. Üçüncü bir yanak daha olmadığına göre artık özgürüm. Şimdi sana göstereceğim..." dedi.

Ama adam, "Öteki yanağı uzatmak kin tutmamak demek" diye üstelemiş.

Rahip, "Bütün bu saçmalıkları unut! Öteki yanağını uzat, öteki yanağını uzat demek ve üçüncü bir yanak da yok. Beni tamamen özgür kıldın ve ben şimdi sana gerçek bir ders vereceğim" diye yanıt vermiş.

Oysa bütün hayatı boyunca vaaz vermekteymiş....ama büyük olasılıkla bunu uykusunda konuşur gibi yapıyor, söylediği sözlerin ve davranışlarının anlamının içine işlemesine izin vermiyormuş.

Gurdjieff babasını anımsar. Gurdjieff dokuz yaşındayken babası ölmüştü ve çok nadide biri olmalıydı. Gurdjieff'i yanına çağırıp "Ben ölüyorum ve sana miras olarak bırakabileceğim bir şeyim yok. Seni yoksul ve yetim bırakıyorum. Yalnız sana vermek istediğim bir tavsiye var, bana da babam bu tavsiyeyi vermişti. Bu tavsiyenin bir babanın oğluna verebileceği en zengin şey olduğunu gördüm. Sen çok küçüksün, bunu belki anlayamazsın. Sadece bunu hatırla; kısa bir zaman sonra sen de anlamaya başlayacaksın ve anlasan da anlamasan da buna göre hareket et. Şimdi can kulağıyla beni dinle ve söylediklerimi tekrar et" dedi.

Bu basit bit tavsiyeydi. Birisi hakaret ettiğinde, küçük düşürdüğünde, incittiğinde hemen tepki göstermemesini salık veriyordu. O kişiye, "Yirmi dört saat beklemen gerekiyor, sana ancak o zaman yanıt vereceğim. Bu benim için kutsal bir şey; bu benim ölüm döşeğindeki babama verdiğim sözdür" demen gerekiyor. Yirmi dört saat bekledikten sonra o kişiye geri dönüyorsun. O yirmi dört saat içinde onun haklı olduğunu veya olmadığını ama tartışmanın da tamamen aptalca olduğunu görüyorsun. O yirmi dört saat sana daha dikkatli olabilme şansı veriyor, insanlar anında tepki gösteriyorlar; farkındalık için yeterli zaman olmuyor. Makineler gibi tepki veriyorlar. Karşındaki kişinin haklı olduğunu görürsen gidip ona teşekkür et. Haksız olduğunu gördüğünde de gitmeye gerek kalmıyor veya gitmek istiyorsan da gidip, "Yanlış anlamışsın gibi görünüyor" de.

Gurdjieff hayatının ilerleyen yıllarında şöyle diyordu, "Ölmek üzere olan babamın verdiği bu basit tavsiye tüm yaşamımı dönüşüme uğrattı çünkü bana belli bir farkındalık, belli bir uyanış sağladı. Hiçbir şeyi anında, hemen yapamıyordum. Yirmi dört saat beklemek zorundaydım. Ve yirmi dört saat boyunca kızgın kalamıyorsun."

Uyanık bir adam tüm insanlıktan —ki onlar derin uykudadır— farklı davranır.

Benim öğretmenlik yaptığım üniversitede çalışan bir meslektaşım bana, "Neredeyse yirmi dört senedir sigarayı bırakmaya çalışıyorum" demişti.

Ona, "Bu sigarayı bırakmak için fazla uzun bir süre. Bana bir sigara ver de hemen şimdi onu bırakayım" diye yanıt vermiştim.

"Benimle alay etme" dedi. "Sigarayı bırakmak için çok çaba gösteriyorum ve bazen birkaç saat, hatta birkaç günlüğüne içmeden durabiliyorum. Ama sonunda yine dayanamayıp başlıyorum. Artık onunla savaşmayı da bıraktım; bunun hiç anlamı yok; yirmi dört yıldır savaşıyorum."

Ona, "Sen yaşamın basit kurallarını algılayamamışsın" dedim. "Sen uyuyorsun ve insan uykudayken karar alamaz, kararını uygulayamaz. Benim bir önerim var o da sigarayı daha bilinçli bir şekilde içmen" dedim.

"Ne, sigara mı içeyim? Ama ben bırakmaya çalışıyorum" diye yanıt verdi.

"Söylediğime kulak ver, daha bilinçli iç diyorum " dedim. "Paketi cebinden son derece yavaş ve bilinçli bir şekilde çıkar. Sigarayı yavaşça paketten çek; acele etme. Sigaraya her açıdan bak, ağzına koy ve bekle. Aceleye hiç gerek yok. Filmlerdeki ağır çekim sahneler gibi ağır çekimde hareket et".

"Peki bu ne işe yarayacak?" diye sordu.

"Onu sonra göreceğiz....sonra çakmağını al ve bak" diye devam ettim.

"Sen benimle alay ediyorsun. Bunlar ne işe yarayacak?" diye sordu yine.

"Dinle...Yirmi boyunca kendi yönteminle sigara içmişsin, yirmi gün boyunca da benim yöntemimle iç. Çakmağa bak sonra sigarayı yak ve olabildiğince yavaş içmeye çalış. Dumanın içine girişini ve çıkışını izle" dedim. Bu en eski meditasyon yöntemi Vipassana'dır. Bu yöntemin bir gün sigara ve çakmakla uygulanacağı Gautam Buda'nın aklına gelmemiş olabilir ama onun için bir şeyler ayarlamam gerekti.

O Vipassana yerine bunu yapacaktı. "Peki denerim, yirmi gün fazla uzun değil" dedi.

Ama ikinci gün bana gelip, "Çok tuhaf. Her şeyi bu kadar yavaş yapmak beni son derece dikkatli yapıyor; sigara içerken dumanın içime girmesini ve dışarı çıkmasını izlerken şimdiden öylesine bir sükûnete kavuştum ki neredeyse yüzde elli daha az sigara içiyorum." dedi.

"Yalnızca yirmi gün bekle" dedim.

"Yirmi gün süreceğini bile sanmıyorum. En fazla beş gün içinde biter" dedi.

"Bitirmek için bu kadar acele etme çünkü içinde sigaraya tutunup bırakamayan herhangi bir şey bile kalsa yeniden başlamana neden olacaktır. Bu yüzden çok ağırdan al, aceleye gerek yok, bir zararı da yok. Önemli değil; en fazla iki yıl erken ölürsün. Ama zaten o iki yılı yaşasaydın ne yapacaktın? Sadece biraz daha fazla sigara içecektin! Bu yüzden hiç zararı yok; zaten dünya nüfusu çok fazla ve insanların diğerlerine yer açmak için biraz erken ortadan yok olmaları çok sevecen bir davranış" dedim.

"Tuhaf bir adamsın" dedi. Ve dördüncü günden sonra bana gelip, "Artık elim cebime giderken nerden geldiğini bilmediğim bir şey beni durduruyor. Bilemiyorum. Bütün bir gün boyunca sigara içmedim çünkü ne zaman bir sigarayı almayı denesem paketi çıkaramıyorum. Bunun sırrı nedir?"

"Bunun sırrı filan yok" dedim. "Yalnızca bilinçli bir şekilde, farkındalıkla sigara içmeyi öğrendin. Ve hiç kimse farkındalıkla sigara içemez çünkü sigara içmek bir günah değil, yalnızca aptallıktır. Uyanık ve farkında olduğun zaman o kadar aptal olmazsın. Temiz hava dururken, güzelce nefes alabilecek, derin derin temiz havayı ve çiçek kokularını içine çekebilecekken nefesini kirletmek, onu nikotinle kirletip ciğerlerine zarar vermek için bir de üstüne para ödemek zorundaysan tam bir aptal olman gerek."

Premda insanlar derin uykudalar; açık gözlerle horlamıyor oluşlarına şaşmak gerek.

Kral Arthur iki yıl sürecek olan bir ejderha avına çıkmadan önce Bilge Merlin'e Guinevere için kendisi yokken takmak üzere bir bekaret kemeri yapmasını buyurdu. Merlin çok sıradışı bir tasarımla geri döndü; normalde en çok korunmuş olması gereken bölgede büyükçe bir boşluk vardı.

"Bu saçmalık" dedi Arthur. "Bu kemer işe yaramaz."

"Evet yarar" dedi Merlin ve sihirli değneğini açıklığa soktu ve aniden giyotine benzer bir bıçak inip değneği ortadan ikiye böldü.

"Dahiyane!" diye bağırdı Arthur. Guinevere'ye kemeri giydirdikten sonra ejderhaları doğramak üzere huzur içinde yola koyuldu.

İki yıl sonra geri döndüğünde Arthur'un ilk işi Yuvarlak Masa şövalyelerini toplayıp, özel bir taktik için kraliyet doktoruna göndermek oldu. Yuvarlak Masanın bir tanesi dışındaki tüm üyelerinin kesikler, yara-bereler ya da sıyrıklarla dolu olduğunu öğrendikçe hiddetli bakışları keskinleşti. Sir Lancelot günahsızdı.

Arthur onu hemen yanına çağırdı ve en iyi şövalyesine gülümsedi. "Sir Lancelot, siz ben ejderhaları doğrarken, benim kadınımın namusuna tecavüz etmemiş olan yegâne şövalyesiniz," diye buyurdu. Siz Yuvarlak Masanın şerefini yücelttiniz ve sizinle gurur duyuyorum. Ödüllendirileceksiniz. Krallıktan ne dilerseniz sadece söyleyin yeter. Dileğinizi bildirin Sir Lancelot."

Ancak, Sir Lancelot'un sesi çıkmadı...

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho

Toplantı 3 -Çabalamamak ve Tekrar Çabalamamak

Çabalamadığın ve rahat olduğun zaman —meditasyon vesaire gibi şeyler bile umurunda olmaz— aniden bilinmeyenin ayak izlerinin, hiçbir yere ait olmayan bir şeyin sana yaklaşmakta olduğunu görürsün. Ona arzuyla değil hayranlıkla bak. Ona açgözlülükle değil minnetle bak.

23 Nisan 1987, Akşam

Sevgili Osho

Görünüşe göre yıllar önce meditasyon yapabiliyordum diye düşünüyorum. O zamanlar bir yerlerden güzel, sessiz, saydam bir hal geliyordu. Bunun meditasyon olduğunu var sayıyorum. Şimdiyse yarış halindeki bir zihinden başka hiçbir şey gelmiyor. Ne oldu?

Prema Veena, neredeyse her zaman bu böyle olur. Bir çeşit meditasyon hali başına geldiği zamanlar senin o halin peşinde olmadığın zamanlardı. Şimdi onu var etmeye çalışıyorsun ve bu her şeyi değiştiriyor. Yaşamda değerli olan her şey kendiliğinden olur; onların olmasını sağlayamazsın, onları yapamazsın. Meditasyon, aşk, mutluluk ve sessizlik hep böyledir.

Zihninin ötesinde olan her şey senin kapasitenin de ötesindedir; yalnızca zihnin alanına giren şeyleri yapabilirsin.

Zihin yapmaya yöneliktir oysa senin varlığın yapmaya yönelik değildir. Varlığın yalnızca bir açıklıktır ve olup bitene yönelik şikâyet etmeden, kin gütmeden, yalnızca saf minnetten oluşan derin bir kabullenme halidir. Ve bu da senin yaptığın bir şey değil, yalnızca olup bitenlerin bir parçasıdır. Bu ayrımı netleştirmemiz gerekiyor; bu konuda hemen herkesin aklı karışır. Başına bir şey geliyor; öyle güzel, öyle mutluluk verici ki zihin hemen daha fazlasını, daha sık olmasını, daha derine gitmesini arzulamaya başlıyor. Zihin devreye girdiği anda her şeyi bozuyor. Zihin şeytandır, yıkıcıdır.

Bu yüzden kişinin zihnin ötesindeki durumlarda zihnin araya girmesine izin vermemek konusunda çok dikkatli olması gerekiyor. Zihin mekanik anlamda, bir teknisyen olarak son derece faydalıdır.

Yapabileceği şeyleri zihnine devret ama kapasitesini aşan konulara karışmasına izin verme. Buradaki sorun zihnin arzudan, daha fazlasını arzulamaktan başka bir şey olmayışında yatıyor. Yapma dünyası söz konusu olduğunda daha iyi bir eve, daha güzel eşyalara, her şeyin daha iyisine sahip olabilirsin; bu zihnin kapasitesi dahilindedir. Ama zihnin ötesi söz konusu olduğunda....zihin yalnızca arzu edebilir ve her arzu düş kırıklığına neden olur. Bu sana daha fazla meditasyon yerine daha fazla düş kırıklığı getirir. Sana daha fazla sevgi yerine daha fazla öfke getirir. Daha fazla sessizlik ve huzur yerine daha büyük bir düşünce kalabalığı getirir ki bu hemen herkese olur. Yani bu, kişinin aşması gereken doğal bir durumdur.

Diyorsun ki, "Görünüşe göre yıllar önce meditasyon yapabiliyordum diye düşünüyorum. O zamanlar bir yerlerden güzel, sessiz, saydam bir durum geliyordu. Bunun meditasyon olduğunu varsayıyordum." Bunu ne bekliyor ne de arzu ediyordun; o yalnızca bir konuk, sana geliveren bir meltem gibiydi. Ama onu elinde tutamaz veya yeniden gelmesini emredemezsin. O geleceği zaman gelir. Ve bunu bir kez anladığında çabalamaktan vazgeçersin.

"Çabala ve tekrar çabala" ifadesini duymuşsundur. Ben sana "Çabalama ve tekrar çabalama " diyorum. Ne zaman çabalama düşüncesi belirirse onu hemen bir kenara bırak. O seni başarısızlığa, düş kırıklığına sürükleyecektir ve onu bırakabilirsen...ki herkes onu bırakabilir çünkü o hiçbir şey kazandırmaz. Başarısızlığı, düş kırıklığını, keder ve umutsuzluğu bırakmakla ilgili nasıl bir sorun olabilir? Yalnızca bunları bir kenara bırak ve meditasyonu tümüyle aklından çıkar.

Bir gün, aniden bir pencerenin açıldığını ve yeni ışınlarla dolu, taze bir yelin yüreğini doldurduğunu göreceksin. Yine aynı hatayı tekrarlama! Olanlar için minnet duy ama daha fazlasını isteme; daha fazlası gelecektir. "Yeniden gelsin" diye talep etme, bu talebin engele dönüşecektir.

Yine gelecek, daha sık gelecek. Yavaş, yavaş senin nabzına dönüşecek; uyanırken, uyurken o hep seninle, hiçbir yere gitmiyor. Ama bunu sen yapmıyorsun. "Bunu ben yaptım" diye böbürlenemezsin. Yalnızca, "Bilinmeyenin bunu bana yapmasına izin verdim" diyebilirsin. Küçük yüreklerimize giren büyük deneyimler her zaman bilinmeyenden gelmektedir ve onları yaşamak için sıkı bir çaba gösterdiğimizde öyle geriliriz ki bu gerginliğin kendisi bizi bunları yaşamaktan alıkoyar. Çabalamadığın ve rahat olduğun zaman —meditasyon vesaire gibi şeyler bile umurunda olmaz— aniden bilinmeyenin ayak izlerinin, hiçbir yere ait olmayan bir şeyin sana yaklaşmakta olduğunu görürsün. Ona arzuyla değil hayranlıkla bak. Ona açgözlülükle değil minnetle bak.

Diyorsun ki, "Şimdi yarış halindeki bir zihinden başka hiçbir şey gelmiyor. Ne oldu?" Bilinmeyenin farkına vardın. Meditasyonun azıcık tadını alınca açgözlü, arzu dolu bir hale geldin. Arzun ve açgözlülüğün tüm oyunu berbat etti. Yine de hâlâ her şey düzeltilebilir. Zihnin sürekli yarış halinde olduğunu görüyorsun, bırak yarışsın, sen yalnızca izle, oradan geçen biri, bir gözlemci ol.

Zihni yalnızca izlemek dünyanın en büyük sırlarından biridir çünkü işe yaradığını belli etmez ama işe yarar! Sen etkilenmeksizin, ilgisizce, sanki olup bitenlerin seninle hiç alakası yokmuşçasına izledikçe o düşünceler seyrelmeye başlar ve düşüncelerin yarış pistindeki trafik azalır.

Yavaş yavaş küçük boşluklar oluşur ve sen o boşluklarda eskiden sahip olduğun şeye küçük bir bakış atabilirsin. Ama onun üstüne atlama, açgözlü olma. Tadını çıkar, o da geçecektir; ona tutunmaya çalışma. Düşünceler yeniden gelmeye başlayacaktır; sonra yeniden bir boşluk, daha büyük bir boşluk gelecektir. Yavaş yavaş zihin boşaldığında daha büyük boşluklar oluşmaya başlayacaktır.

O boş zihin durumunda bilinmeyen içine girmeye başlayabilir ama temel bir koşul varsa o da ona tutunmaman gerektiğidir. Gelirse iyi, gelmezse iyi. Belki yeterince olgunlaşmamışındır, belki henüz zamanı gelmemiştir; olsun, yine de minnettar ol. Kişinin izleyişi ve minnettarlığı öğrenmesi gerekir. En derinden olmasını istediğin şeylerin hiçbiri olmadığında dahi minnet duy. Belki senin için doğru zaman değildir, belki bunlar senin büyümene yardımcı olmayacaktır.

Sufi Cüneyt'in öyküsünü defalarca anlatmışımdır. O Hallac-ı Mansur'un Ustasıydı ve onun sayesinde çok ünlü oldu. Mansur gelenekçi fanatikler tarafından öldürüldü ve Mansur nedeniyle Cüneyt'in de adı duyuldu çünkü Mansur onun öğrencisiydi.

Cüneyt her yıl Müslümanların kutsal mekânı olan Kabe'yi ziyaret ederdi.

Oradan fazla uzakta yaşamıyordu ve Müslüman geleneğine göre Müslümanlardan yaşamları boyunca en az bir kez Kabe'ye gitmeleri beklenir; aksi halde dini bütün bir Müslüman sayılmazlar. Ama Kabe onun oturduğu yere çok yakındı ve her sene müritleriyle birlikte oraya giderdi. O devrimci nitelikte bir ermişti. Aslında devrimci nitelikte olmayanlar ermiş değil yalnızca görüntüden ibaret, oyuncu, ermiş gibi yapan iki yüzlülerdir.

Cüneyt'in geçmek zorunda olduğu köylerde yaşayanlar ona karşı büyük bir öfke duyuyorlardı. Bazı köylüler ona öylesine öfkeliydi ki kendisine yiyecek hiçbir şey, hatta su bile vermedikleri gibi köyde kalmasına izin de vermiyorlardı.

Cüneyt'in her zamanki ibadetine göre —Müslümanlar günde beş kez ibadet eder— her namazın sonunda ellerini Tanrıya uzatıp, "Sana şükürler olsun. Sana duyduğum minneti nasıl ifade edebilirim? Her şekilde beni gözetiyorsun; senin şefkatin sonsuz, senin sevgin sınır tanımaz" diyordu.

Müritleri bunu günde beş kez tekrarlamaktan yoruluyor ve Tanrının kendilerini hiçbir şeklide gözetmediğini düşündükleri, yiyecek, içecek ve onları çölün sıcağından koruyacak bir barınak bulmadıkları durumlar yaşıyorlardı. Bir keresinde üç gün boyunca sürekli kovulmuş, taşlanmış, aç, susuz ve barınaksız kalmış oldukları halde Cüneyt yine aynı şekilde dua etmeye devam etmişti.

Üçüncü günde müritler kendini kaybetti. Ona, "Yeter artık! Niye ha bire 'Şefkat dolusun. Sevgin çok yüce. Mümkün olan her şekilde bizi gözetiyorsun' deyip duruyorsun? Üç gündür ağzımıza lokma

koymadık, susuz ve barınaksız kaldık, çölde yatıp kalkıyor ve geceleri soğuktan titriyoruz. Neye şükrediyorsun?" diye sormuşlar.

Cüneyt'in müritlerine verdiği yanıt hatırlanmaya değerdir. Onlara, "Üç gündür bize su verilmediğini, kovulup, taşlandığımızı, aç, susuz, çölün ortasında kaldığımızı görmüyor muyum sanıyorsunuz?" diye sordu. "Benim de bunun farkında olduğumu göremiyor musunuz? Ama tüm bunlar bizi gözetmediği anlamına gelmiyor. Belki bizi gözetme şekli budur; belki bizim şu anda ihtiyacımız olan budur."

"Hayat rahat bir şekilde akıp giderken Tanrıya şükretmek kolaydır. O şükran hiçbir şey ifade etmez. Üç gündür izliyorum. Yavaş, yavaş hepiniz namazdan sonra Ona şükretmeyi kestiniz; sınavı geçemediniz. Bu çok güzel bir sınavdı. Payıma ölüm bile düşse şükrederek öleceğim. O bana can verdi; O geri alacak. O, Ona aitti, Ona aittir ve yine Onun olacak. Ben kimim ki Onun işlerine karışayım?"

Yani bazen öyle anlar gelecek ki, bir anlığına da olsa huzur, sessizlik, meditasyon, sevgi ve mutluluğu yakalayamayacaksın. Ama umudunu yitirme. Belki senin kristalleşebilmen, güçlenebilmen için öyle anlar gerekiyordur. Yalnızca her şey yolunda gittiğinde değil, her şey ters gittiğinde de minnettar ol. Her şey kötü giderken minnet duyabilen kişi gerçekten minnettar bir kişidir; minnet duymanın güzelliğine ermiştir. Onun için her şey sonsuza kadar ters de gidebilir ama minneti öylesine dönüştürücü bir güçtür ki her şeyi değiştirecektir.

Bu yüzden yarış halindeki zihin seni endişelendirmesin; bırak yarışa devam etsin. Olabildiğince dolu dolu yarışmasına izin ver; ona engel olma, onu durdurmaya çalışma yalnızca izleyici kal. Zihnin dışına çıkıp onun yarışmasına izin verdiğinde, kısa süre sonra, hatasızca, doğanın kanunu gereği boşluklar oluşmaya başlayacaktır. Boşluklar oluştuğunda "Yakaladım" diye fazla sevinme. Rahat ol. Boşlukların da tadını çıkar ama açgözlü olmadan ve arzu duymadan çünkü onlar da kaybolacak ve açgözlü olursan daha çabuk kaybolacaklar. Tok gözlü ve arzusuz olursan daha uzun kalabilirler.

Meditasyon eğitimi tümüyle buna dayanır. Kısa süre sonra bir gün gelir ve zihin tamamen sessiz, neşe ve sükûnetle dolu hale gelir. Ama unutma bu senin yaptığın bir şey değildir. Bir anlığına bile bunu senin yaptığını düşünürsen yok olabilir. Her zaman varoluşun yapıtı olduğunu hatırla. Başına gelecek tüm yüce şeyler çaba sayesinde değil, senin rahat ve açık olman, müsait olman sayesinde gerçekleşecek.

Yalnızca kapıları açık bırak.

Misafir gelecektir; asla bunun tersi olmamıştır.

Pat'in oğlu oyunculuğa başlamıştır ve bir gece heyecan içinde babasına koşup, "Bil bakalım ne oldu baba?" der. "Biraz önce ilk rolümü aldım. Yirmi beş senelik evli bir adamı oynayacağım."

"Devam et oğlum" der Pat. "Günün birinde içinde konuşma olan bir rolün de olabilir."

Veena'nın içinde bulunduğu durum bunun tam tersi. Şu anda sen konuşmalı roldesin; yalnızca devam et, günün birinde kesinlikle sessiz rolü de alacaksın. Ama endişelenecek hiçbir şey yok. Yaşama bir oyun gibi, mizah anlayışıyla yaklaşmalı. İyi zamanlarda da, kötü zamanlarda da; bir şeyler olduğunda da, olmadığında da; bahar geldiğinde de ve bazen sana bahar gelmediğinde de....

Unutma, zihnin ötesindeki şeyler söz konusu olduğunda biz yapan konumunda değiliz, biz yalnızca alıcıyız. Ve alıcı olabilmek için zihninin izleyicisi olman gerekiyor çünkü izleyince o boşluklar oluşuyor. O boşluklarda kapın açılıyor.

Ve o kapıdan içine yıldızlar girebilir, çiçekler girebilir, içine yıldızlar ve çiçekler girdiğinde bile açgözlü olma onları tutmaya çalışma. Onlar özgürlükten çıkıp gelirler ve ancak özgür olarak seninle kalırlar. Onların özgürlüğünü yok edersen onları da yok etmiş olursun. Onların ruhu özgürlüklerinde yatıyor.

Benim binlerce kişiyle süregelen deneyimime göre meditasyona ilk başladıklarında meditasyon kolayca gerçekleşir çünkü onun ne olduğu hakkında herhangi bir fikirleri yoktur. Bu bir kez gerçekleştikten sonra asıl sorun ortaya çıkar; artık onu istemeye, ne olduğunu bildikleri için arzu etmeye başlamışlardır. Ona karşı aç gözlü davranırlar; o başkalarına olmakta ama kendilerine olmamaktadır. Sonra kıskançlık, özenme, çeşit çeşit yanlış şey onların etrafını sarar.

Zihnin ötesindeki şeyler söz konusu olduğunda hep masumiyetini koru. Hep amatör kal, asla uzmanlaşma. Bu herhangi bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydir.

Sevgili Osho,

Birkaç gün önce içimizde konuşan sesin her zaman zihne ait olduğunu söylediğini duydum ve içimde bu sesi duyanın kim olduğunu merak ediyorum. Yanıt bulmaya çalışırken, yalnızca sessizliği buluyorum.

Chidvilas, içine baktığın zaman yalnızca sessizliği bulursun. Ama kendinin de orada olduğunun farkında değil misin? Sessizliği bulan kim? Sessizlik kendi kendini bulamaz; tanık olarak sessizliği bulan bir kişi söz konusudur. Yalnızca odak noktan yanlış; sen hâlâ nesneye odaklanıyorsun. Bu sadece belki de birçok hayatta edinmiş olduğun eski bir alışkanlık ve her zaman kendini nesneye odaklayarak, hep kendini unutuyorsun.

Doğudan gelen çok eski bir öyküye göre on kör adam bir nehri geçmişler. Akıntı o kadar güçlüymüş ki aralarından birini alıp götürmesi korkusuyla hepsi el ele tutuşmuşlar. Karşı kıyıya geçtiklerinde aralarından biri şu öneride bulunmuş: "En iyisi bir sayım yapalım çünkü nehir ve akıntı gerçekten tehlikeliydi. Biri kayıp gitmiş olabilir ve bunun farkında bile olmayabiliriz."

Ve saymaya başlamışlar. Bu çok büyük bir şoka yol açmış, herkes ağlamaya başlamış, herkes denemiş ama hep dokuz kişi sayıyorlarmış çünkü kimse kendisini saymıyormuş. Doğal olarak saymaya

başlayınca, "Bir, iki, üç dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz...."diye gidiyor ve "Aman Tanrım, bir kişi eksik" deyip hep birlikte ağlamaya başlıyorlarmış.

Oduncunun biri bu dramı izliyormuş ve öncelikle daha önce hiç on tane körü bir arada görmediğini ve nehir bu kadar yükselmiş, akıntı da bu kadar güçlüyken karşı tarafa geçmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünmüş. Hepsinden ötesi, şimdi sayıp duruyor ve birisi için ağlıyorlarmış çünkü kim olduğunu bilmeseler de akıntının içlerinden birisini alıp götürdüğü kesinmiş. Onları sayarken izledikçe on kişi olmalarına rağmen nasıl olup da hep dokuz kişi saydıklarına şaşıp kalıyormuş.

Yardıma ihtiyaçları olduğuna kanaat getirip tırmandığı ağaçtan inmiş ve "Ne oldu?" diye sormuş.

Hepsi bir ağızdan "Arkadaşlarımızdan birini kaybettik. On kişiyken dokuz kaldık" demişler.

Adam, "Ben onuncuyu bulabilirim. Haklısınız on kişiydiniz ama bir şartım var" demiş.

Ona "Her türlü şarta razıyız ama arkadaşımız..."diye yanıt vermişler.

"Bu çok büyük bir şart değil, basit bir şey" demiş. "Birinci kişinin kafasına vurduğumda 'bir' diyecek. Sonra ikinci kişinin kafasına iki kere vuracağım ve 'iki' diyecek. Sonra üçüncü kişinin kafasına üç kere vuracağım ve 'üç' diyecek. Kişinin kafasına kaç kere vurduysam o rakamı söyleyecek."

"Eğer kayıp arkadaşımızı bulmanın yolu buysa tamam" demişler.

Böylece vurmaktan çok keyif aldığı için karşılık olarak hepsine vurmuş. Sonuncu kişiye on kere vurunca adam da "on" demiş. Diğer dokuzu, "Seni geri zekâlı!" diye çıkışmışlar. "Hepimiz gereksiz yere dayak yedik. Şimdiye kadar nerede saklanıyordun?"

Adam, "Burada duruyordum ve ben kendim de saydığımda hep dokuz çıkıyordu. Bu adam mucizevi birisi olmalı ki onuncu kişiyi buldu." demiş.

Bu basitçe kendimizi saymamayı alışkanlık edindiğimizi gösterdiği için önemli bir öyküdür. Demek ki içindeki düşünceleri izlerken o izleyicinin varlığını unutuyorsun. Sessizliği izlerken, orada olmasan sessizliği de izleyemeyecek olduğunun farkına varmıyorsun.

Chidvilas, "Birkaç gün önce içimizde konuşan sesin her zaman zihne ait olduğunu söylediğinizi duydum ve içimde bu sesi duyanın kim olduğunu merak ediyorum" diye soruyorsun. Bunu duyanın ben olmadığı kesin ve bildiğim kadarıyla başka kimse de o sesi duymuyor. Onu duyan adam sen olmalısın. Diğer herkes kendi sorunlarıyla meşgul!

"Yanıtı bulmaya çalışırken yalnızca sessizliği buluyorum." Ancak o zaman da aynı soru ortaya çıkıyor: sessizliği bulan kim? Sesi duyanla aynı adam. Adı da Chidvilas.

Daha öznel, kendine karşı daha uyanık olman gerekiyor; biz her zaman etrafımıza karşı daha uyanığız.

Pat arkadaşı Michael'ı örnek alıp İrlanda'dan ayrılıp, çalışmak için İngiltere'ye gitmişti. Epeydir temasta olmadıkları halde Michael Whipsnade Açık Hayvanat Bahçesinde iş bulmanın ne kadar kolay olduğundan bahsettiği için Pat oraya başvurdu. Ne yazık ki hiç bekçiye ihtiyaçları yoktu. Hatta yerleri süpürecek biri bile gerekmiyordu.

"Ama bak sana ne söyleyeceğim" dedi müdür. "Gorilimiz birkaç gün önce öldü ve hiç gorilsiz hayvanat bahçesi olur mu? Ama onun postunu olduğu gibi sakladık. Sen şimdi bu postu giyip onun yerine geçersen seni besler ve barındırır hem de iyi para veririz."

Pat gorile ayrılmış güzel alana bakıp rahat goril evini gözden geçirmiş, yatağı şöyle bir denemiş. İşi kabul etmiş. Kısa zamanda Pat ziyaretçilerin gözdesi haline gelmiş. Dışa dönük biri olarak her zaman iyi bir goril taklidi sergiliyor, yuvarlanıyor, göğsünü yumruklayıp, goril sesleri çıkarıyormuş. İyi bir kalabalık olduğunda ise Pat, kendi bölgesinin kıyısında aslanın kafesine bitişik olan bir kavak ağacına tırmanıp dişi aslana meşe palamutları fırlatıyormuş.

Bir resmi tatil gününde bayağı kalabalık bir grup toplanmıştı ve Pat da performansının zirvesindeydi. Tam meşe palamudu fırlatma işini bitirmişken üzerinde dengede durduğu dal kırılıverince yüreği ağzına geldi; aslanın ayağının dibine düşmüştü. Pat yardım isteyerek ayağa fırladı ve tam sıvışmak üzereyken aslan kulağına fısıldadı, "Çeneni kapa Pat, şu ana kadar bulduğumuz en iyi işi kaybetmemizi mi istiyorsun?"

Herkes yalnızca farklı postlara sahip burada; içerideki bilinç aynı. Bir ses de duyuyor olsan sessizliği duyuyor da olsan, biraz daha kendini hatırla; izleyen kim? Tanık kim?

Her deneyimde; öfkeliyken, âşıkken, açgözlüyken, kederliyken anahtar hep aynıdır: sadece izle; gerçekten tehlikede misin yoksa yalnızca bir tanık mısın? Burada oturuyoruz. Derinlerde sen kimsin? Her zaman bir tanık.

Dışarıda ne olup biterse bitsin —genç olabilirsin, yaşlı olabilirsin, canlı olabilirsin, ölü olabilirsin— dışarıda ne olup biterse bitsin içerideki tanık hep aynıdır. Bu tanık bizim hakikatimizdir. Bu bizim nihai ve ebedi gerçekliğimizdir.

Yani sana düşen tek iş odak noktanı nesneden özneye çevirmektir. Öfke, sessizlik veya aşkla ilgili kafa yorma. Tüm bunların kim için olduğuyla ilgilen ve orayı merkez olarak belirle. Bu merkez sana yaşamının en büyük deneyimini getirecektir. Seni bir süper-insan yapacaktır.

Sevgili Osho,

On bir yıl önce ilk kez huzurunda oturduğumda senin enerjinden, senin sevginden ve senin karşında olmaktan o kadar etkilenmiştim ki elimden gelen tek şey ağlamak ve sessiz bir ifadeyle ayaklarının önünde eğilmekti; ve yine de senin tarafından çok iyi anlaşılmış gibi

hissetmiştim. O zaman bana enerjimi içimde tutmamı ve harama taşımamı söylemiştin. O zamandan beri bu öneriyi yanımda taşıdım ve göbeğim en yakın arkadaşım, göbek deliğimin altındaki bölge ise duygularımın aynası haline geldi. Tüm bu zaman süresince bu hayatta seninle birlikte olabilmekten duyduğum sevinç ve minnet, sözcüklerimin çoğunun önünü kesti. Sevgili Ustam, senin bu küçük önerinin ardında benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok şeyin yattığını hissediyorum. Lütfen hara hakkında birkaç şey daha söyleyip bana biraz daha rehberlik edebilir misin?

Deva Radhika, hara yaşamın bedenden çıktığı merkezdir. O ölüm merkezidir. "Hara" sözcüğü Japonca'dan gelir; bu yüzden Japonya'da intihara hara-kiri denir. Bu merkez göbek deliğinin beş santim aşağısında yer alır. Bu çok önemlidir ve dünyadaki hemen herkes bunu hissetmiştir. Ama yalnızca Japonya'da onun anlamının derinine inmişlerdir.

Hintliler bile diğer merkezlerle ilgili sınırsız çalışmalar yaptıkları halde harayla ilgilenmemişlerdir. Bunu göz ardı etmelerinin nedeni ölümün herhangi bir önem taşıdığını düşünmemiş olmalarıdır. Ruhun asla ölmez, öyleyse yalnızca enerjinin çıkıp başka bir bedene girmesi için kapı görevi gören bir merkezle ilgilenmek niye? Onlar yaşam merkezi olan cinsellikle çalıştılar. Yedi merkezle ilgili de çalıştılar ama Hint kutsal metinlerinde haranın adı bile geçmedi.

Binlerce yıldır merkezlerle ilgili en yoğun çalışmaları yapan insanların bile haradan söz etmemiş olmaları yalnızca rastlantı olamaz. Bunun nedeni ölümü asla ciddiye almamış olmalarıdır. Bu yedi merkez yaşam merkezleridir ve her merkez daha yüce bir yaşama aittir. Yedincisi en yüce yaşamdır ve neredeyse Tanrı olursun.

Hara cinsellik merkezine çok yakındır. Daha yüksek merkezlere, başındaki yedinci merkeze doğru çıkmazsan, tüm yaşamın boyunca cinsel merkezde kalırsın ve onun hemen yanı başında hara vardır ve yaşam sona erdiğinde canın bedeninden çıkacağı merkez orası olacaktır.

Radhika'ya bunu neden söyledim? Çok enerjikti ama daha yüksek merkezlerin farkında değildi; tüm enerjisi cinsel merkezdeydi ve taşmaktaydı. Cinsel merkezden taşmakta olan enerji tehlikelidir çünkü haradan çıkmaya başlar. Ve haradan çıkmaya başladığında onu yukarılara taşımak daha da zorlaşır. O yüzden ona enerjisini tutmasını ve fazla dışa vurmamasını söylemiştim: Onu içeride tut! Yalnızca açılmakta olan —ki bu çok tehlikeli olurdu— hara merkezinin tamamen kapalı kalmasını istedim.

O buna uydu ve tamamıyla farklı bir insana dönüştü. Artık onu gördüğüm zaman ilk başta görmüş olduğum dışavurumcu haline inanamıyorum. Artık o daha merkezinde ve enerjisi daha yukarıdaki merkezlere doğru olması gerektiği yönde ilerliyor. Neredeyse dördüncü merkeze ulaştı ki bu sevginin merkezidir ve son derece dengeleyici bir merkezdir. Onun altında ve üstünde üçer tane merkez yer alır.

Kişi bir kez sevgi merkezinde olduğunda yeniden aşağıya düşme olasılığı çok azdır çünkü daha yükseklere dair bir şeyi denemiştir. Artık vadiler son derece karanlık, çirkin gelecektir çünkü güneşin

aydınlattığı zirveleri, çok yüksek olmasalar da yine de yükseklikleri görmüştür ve artık tüm arzusu bu olacaktır...

Ve tüm âşıkların sorunu budur: daha fazla aşk isterler çünkü gerçekte arzu duyulanın daha fazla aşk değil, aşktan da fazlası olduğunu anlamazlar. Dilleri aşkla sona erer; aşktan daha yüce bir yol tanımazlar ve aşk da artık tatmin edici gelmez. Tam tersine aşkı ne derecede hissedersen o derecede aşka susarsın.

Dördüncü merkezdeki kişi ancak enerji beşinci merkeze doğru yükselmeye başladığında sonsuz bir tatmin hisseder. Beşinci merkez boğazda yer alır ve altıncı merkezse üçüncü gözdür. Yedinci merkez, sahastrara, başın tepesindedir. Tüm bu merkezlerin farklı ifade ve farklı deneyimleri vardır.

Sevgi beşinci merkeze doğru ilerlediğinde sahip olduğun tüm yetenekler, her türlü yaratıcı boyut senin için olasılık dahilindedir. Bu, yaratıcılığın merkezidir. O yalnızca müzik, yalnızca şarkılar için değildir, her türlü yaratıcılığa yöneliktir.

Hindu mitolojisinde güzel bir öykü yer alır. Bu bir söylence olsa da özellikle beşinci merkezi anlatmak için güzel bir öyküdür. Hint mitolojisine göre iyi güçlerle kötücül güçler arasında süregelen daimi bir mücadele vardır. Bu iki taraf da okyanusta belli bir araştırma yaparlarsa bir nektar bulacaklarını ve onu her kim içerse ölümsüzlüğe kavuşacağını keşfederler. Ve hepsi onu aramaya başlar.

Ama her yerde olduğu gibi yaşam burada da dengeyi kurar...Nektarı bulmadan önce onu altında saklayan zehri bulurlar. Kimse onu denemeye hazır değildir; onu görmek bile hastalanmaya yetmektedir. Birisi; dünyanın ilk hippisi, yani tanrı Shiva'nın belki bunu denemeye gönüllü olabileceğini düşünür. Böylece Shiva'ya gidip denemek isteyip istemediğini sorarlar. O da "Tamam" der.

Denemekle kalmayıp tamamını içer ki bu saf zehirdir. Onu boynunda yani beşinci merkezde tutar. Beşinci merkez yaratıcılığın merkezidir. Orası tamamen zehirlenir ve Shiva yıkım tanrısı olur. Hinduların üç tanrısı vardır: Dünyayı yaratan Brahma, onu sürdüren Vishnu ve yok eden Shiva. Onun yok ediciliği yaratıcı merkezinin zehirlenmesi sonucunda oluşmuştur. Ve bu zehir öylesine güçlüdür ki bu küçük bir yıkımla da kalmaz; o varoluşu tümüyle yok edecektir.

Vishnu onu sürdürmekten yoruldukça Shiva yok eder. O zamana kadar Brahma unutmuştur —dünyayı yaratalı milyonlarca yıl geçmiştir ve yeniden yaratmaya başlar— bu yalnızca eski bir rutindir. Brahma yaratıcı tanrıdır, oysa Hindistan'ın genelinde Brahma'ya adanmış tek bir tapınak vardır çünkü o kimsenin umurunda değildir. O işini yapıp bitirmiştir; onun hakkında bir şey söylemek boşunadır. Vishnu'nun milyonlarca tapınağı vardır çünkü o devam ettirici tanrıdır. Krishna ve Rama hep onun yeniden doğumlarıdır.

Ama kimse Shiva'yla boy ölçüşemez. Shiva'ya adanmış sunaklar herkesinkinden fazladır. O bir hippi olduğu için fazla gösterişli tapınaklara filan gerek duymaz, her yer, herhangi bir ağacın altı uygundur.

Sadece oval biçiminde yuvarlak bir taş koy; o fazla bir şey talep etmez, biraz yaprak ekle; çiçek bile gerekmez. Oraya birkaç yaprak, başına da onu serin tutacak birkaç damla su koy...bu yüzden insanlar aletler icat etmiştir; başının üzerine küçük çaydanlıklar asarlar ve su yavaş yavaş damlar. Bu onu serin tutmak içindir ki rahatsızlık duyup dünyayı yok etmesin.

Herkes ondan korkar, bu yüzden doğal olarak daha fazla tapanı, daha fazla tapınağı, sunağı vardır. En küçük köyde bile en azından bir düzine Shiva sunağına rastlarsın çünkü bunların hiçbir maliyeti yoktur; en yoksul adamın bile bütçesi buna uygundur. Ve bu konuda düşünceli olmalıdır çünkü Shiva yok edebilir. Onu tatmin etmek gerekir! Ve fazla bir talebi de yoktur, yalnızca başını serin tut yeter. Çiçekler pahalıdır oysa birkaç parça yaprakla ibadeti tamamlayabilirsin.

Shiva dünyanın yok edicisine dönüştü çünkü beşinci merkezinde varoluşun tüm zehri birikmişti. Bu bizim yaratıcılık merkezimizidir ve bu yüzden de âşıkların yaratıcılığa karşı belli bir eğilimi vardır. Âşık olduğunda bir anda bir şeyler yaratma hissine kapılırsın; bu ikisi çok yakındır. Doğru şekilde yönlendirilebilirsen aşkın en yaratıcı eylemine dönüşebilir. O seni bir şair, bir ressam, bir dansçı yapabilir, her boyuttan yıldızlara ulaşmanı sağlayabilir.

Üçüncü göz olarak adlandırdığımız altıncı merkez iki gözün arasında yer alır. Bu sana tüm geçmiş yaşamlarına ve tüm gelecek olasılıklarına dair bir berraklık verir. Enerjin üçüncü gözüne ulaştığında aydınlanmaya öylesine yaklaşırsın ki aydınlanmaya dair bir şey kendini göstermeye başlar. Üçüncü göz adamı bunu yayar ve yedinci merkeze doğru bir çekim hissetmeye başlar.

Bu yedi merkez yüzünden Hindistan hiçbir zaman harayla ilgilenmedi. Hara o hatta değil, sadece cinsel merkezin hemen yanında yer alır. Cinsel merkez yaşam merkezi, hara ise ölüm merkezidir. Aşırı heyecan, aşırı derecede merkezden dışarı kaymak, enerjini aşırı derecede sağa sola savurmak tehlikelidir çünkü enerjini haraya doğru çeker. Ve bir kez bu rota tamamlandığında onu yukarı doğru çekmek daha zorlaşır. Hara cinsel merkezle eşit paralelliktedir ve enerji kolaylıkla buraya hareket edebilir.

Bu Japonların büyük bir keşfiydi; kendini öldürmek için kafanı kesmen veya silahla beynini dağıtman gereksiz derecede acı vericidir; tam olarak hara bölgesini zorlayacak küçük bir bıçakla yaşam acısızca yok olur. Yalnızca o merkezi açtığında yaşam yok olur, tıpkı çiçeğin açmasıyla birlikte kokusunun yok olması gibi.

Hara kapalı tutulmalıdır. Sana daha merkezde olmanı, duygularını içinde tutmanı ve harana taşımanı söyleme nedenim buydu Radhika. "O zamandan beri bu öneriyi yanımda taşıdım ve göbeğim en yakın arkadaşım, göbek deliğimin altındaki bölge ise duygularımın aynası haline geldi."

Haranın sürekli olarak bilinçli bir şekilde enerjini denetlemesini sağlayabilirsen onların dışarı çıkmasına izin vermez. O zaman büyük bir yer çekimi, sağlam bir duruş, merkezinde olma hali hissetmeye başlarsın ki bunlar enerjinin yukarı doğru çıkmasının temel gerekleridir.

Bana soruyorsun, "Senin bu küçük önerinin ardında benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok şeyin yattığını hissediyorum." Kesinlikle bundan fazlası söz konusu...

Bir Polonyalı sokakta yürürken bir nalburun önünden geçiyordu ve yedi saatte yedi yüz tane ağaç kesebilme kapasitesine sahip bir elektrikli testerenin indirimde olduğu gözüne çarptı. Polonyalı bunun çok iyi bir fiyat olduğuna kanaat getirip bir tane satın almaya karar verdi.

Ertesi gün testereyle birlikte dükkâna dönüp satıcıya şikâyet etmeye başladı, "Bu alet reklamda söylendiği gibi yedi yüz ağacı kesmenin yakınından bile geçemedi" dedi.

"Peki" dedi satıcı. "Arkada bir deneyelim bakalım." Bir kütük bulup aleti çalıştırdı ve testere büyük bir gürültü çıkardı.

"Bu ses de ne?" diye sordu Polonyalı.

Demek ki elektrikli testereyle değil elle kesiyormuş!

Radhika senin hara merkezinde o kadar çok enerji var ki doğru şekilde yönlendirildiğinde aydınlanma hiç de uzak bir nokta değil.

İki önerim daha var: kendini olabildiğince merkezde tut. Küçük şeylerin seni etkilemesine izin verme; biri öfkelidir, biri sana hakaret eder ve saatlerce bunu düşünürsün. Biri bir şey söyledi diye bütün gecen berbat olur...Hara daha fazla enerji taşıyabiliyorsa, doğal olarak o kadar daha fazla enerji yukarıya çıkmaya başlayacaktır. Haranın yalnızca belli bir kapasitesi vardır ve yukarı çıkan her enerji haradan geçer ama hara kapalı kalmalıdır.

Demek ki birincisi hara kapalı kalacaktır. İkincisi de her zaman daha yüksek merkezler için çalışmalısın. Örneğin sık sık öfkeleniyorsan öfke üzerine daha fazla meditasyon yapmalısın ki öfke yok olup o enerji şefkate dönüşsün. Her şeyden nefret eden biriysen nefrete odaklanmalısın; nefret üzerine meditasyon yap ve aynı enerjiyi sevgiye dönüştür.

Yukarı doğru gitmeye devam et, her zaman daha yukarıdaki merdivenleri düşün ki varlığının en üst noktasına erişebilesin. Ve hara merkezinden hiç sızıntı olmamalı.

Hindistan aynı nedenle cinsellikle fazlasıyla ilgilidir: cinsellik de enerjini aynı şekilde dışarıya çekebilir. Çeker...ama en azından cinsellik yaşamın merkezidir. Enerjiyi dışarı çekse de onu başka bir yere götürecek ve yaşam akıp gitmeye devam edecektir.

Oysa hara ölüm merkezidir. Enerjinin haradan geçmesine izin verilmemelidir. Enerjisi haranın içinden başlayan bir insanı kolayca ayırt edebilirsin. Örneğin yanındayken boğuluyor gibi, enerjin emiliyormuş gibi hissettiğin kimseler vardır. Sana kötü bir şey yapmadıkları halde onlar yanından ayrıldıktan sonra daha iyi ve rahatlamış hissettiğini görürsün.

Bunun tam tersi olan, buluştuğunuz zaman sana kendini daha neşeli ve sağlıklı hissettiren insanlar da vardır. Üzgünsen üzüntün yok olur; öfkeliysen öfken yok olur. Bunlar enerjileri yukarılara doğru çıkmakta olan insanlardır. Onların enerjisi senin enerjini de etkiler. Sürekli olarak birbirimizi etkilemekteyiz. Ve bilinçli bir kimse kendine enerjisini yükselten arkadaşlar ve refakatçiler seçer.

Bir nokta çok açıktır. Seni emen insanlar vardır, onlardan uzak dur! Bu konuda net olmak çok daha iyidir, onlara hoşça kal de. Acı çekmeye hiç gerek yok çünkü onlar tehlikelidir; senin de haranı açabilirler. Onların haraları açıktır ve bu yüzden sende bir emilme hissi uyandırırlar.

Psikoloji henüz bunun farkında değildir ama psikolojik hastalığı olan insanların bir araya konmaması gerektiği çok önemli bir noktadır. Ve dünyanın her yerinde yapılmakta olan budur. Psikolojik rahatsızlığı olan insanlar psikiyatri kliniklerinde bir araya getirilmektedir. Zaten psikolojik hastalığa sahip birini, diğer hastalarla bir araya koymak, enerjisini daha da aşağıya çekecektir.

Psikolojik hastalığı olan kimselerle çalışan doktorlar bile bu konuda yeterince sağlam ipuçları vermektedir. Diğer meslekler içinde en çok intihar eden meslek grubu psikanalistlerdir. Ve her psikanalist arada bir diğeri tarafından tedavi edilme ihtiyacı duyar. Bu zavallı insanlara neler olmakta? Psikolojik hastalığı olan insanlarla çevrelendikleri için sürekli enerjileri emiliyor ve haralarını nasıl kapatacakları hakkında da hiçbir şey bilmiyorlar.

Tıpkı enerjiyi yukarı doğru yönlendirmek için yapılan meditasyonlar olduğu gibi, harayı kapamaya yönelik teknik ve yöntemler de vardır. En iyi ve basit yöntem şudur: yaşamında olabildiğince merkezde kalmaya çalış. İnsanlar sessizce oturmayı bile beceremez, sürekli pozisyon değiştirirler. Sessizce yatamazlar, bütün gece bir sağa bir sola dönüp dururlar. Bu bir rahatsızlıktan, ruhun derin bir rahatsızlığından başka bir şey değildir.

Kişi dinlenebilmeyi öğrenmelidir. Ve bu küçük şeylerde hara kapalı kalır. Özellikle psikanalistler bu konuda eğitim görmelidir. Bir de psikolojik hastalığı olan insanlar bir araya getirilmemelidir.

Doğuda, özellikle Japonya'da haranın farkına varılmış olan Zen manastırlarında böyle psikologlara gerek yoktur. Ama Zen manastırlarında, Zen insanlarının yaşadığı ana kampustan uzaklarda ama aynı ormanlık veya dağlık bölge içinde küçük kulübeler vardır. Psikolojik hastalığı olan kişi buraya getirildiğinde ona dinlenebileceği, rahatlayıp keyif yapabileceği, ormanda gezinebileceği ama konuşamayacağı bir kulübe tahsis edilir. Zaten etrafta konuşabileceği kimse de yoktur. Yalnızca günde bir kez ona yemek getiren biri gelir; onun da konuşmasına izin verilmez ve konuşsa bile adam yanıt vermeyecektir. Böylece enerjisi tümüyle denetim altındadır. Konuşması, biriyle karşılaşması bile olanaksızdır.

Psikanalistlerin seneler boyunca yapamadığının üç hafta içinde yapılabildiğini duymak şaşırtıcı olabilir. Bu üç hafta içinde o kişi normal insanlar kadar sağlıklı hale gelmiştir. Ve yapılan hiçbir şey; herhangi bir teknik falan da yoktur. Yalnızca konuşmaması için yalnız bırakılmıştır. Dinlenmek ve kendisi olabilmek üzere yalnız bırakılmıştır. Başka birinin beklentilerini karşılama zorunluluğu yoktur.

Radhika iyi gittin. Sadece yapmakta olduğun şeye devam et, enerjini içinde biriktir. Enerjinin birikimi otomatik olarak yukarıya doğru hareket etmesini sağlar. Ve o yukarıya çıktıkça kendini daha huzurlu, daha sevgi dolu, daha neşeli, daha paylaşımcı, daha şefkatli ve daha yaratıcı hissedeceksin.

Işıkla dolu, yuvaya geri dönmüş gibi hissedeceğin günler çok uzakta değil.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 4 -Varoluşun Yolu Sabırdır

İçsel gelişim çok sakin ve sessizdir. Kendi adımlarını bile duyamazsın. Yalnızca belli bir etaba ulaştığında bunun farkına varırsın. Ve bu sürpriz olur çünkü onca zamandır hiçbir şey olmuyor diye düşünürken... birdenbire çiçekler açıvermiştir. Sabırdan kastım budur.

24 Nisan 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Sen neredeysen oraya gidiyor ve ayrılamıyorum. Yine de bir şeyler eksik. İki yolun —içsel ve dışsal— kesişim noktasında, gözü yaşlı inatçı eşek açlık çekiyor. Dışsal yol artık onu cezp etmiyor, etse bile umut çok çabuk yıkılıyor. Senin parmağının Ay'ı işaret ettiğini gördüğü halde hâlâ içsel yolda fazla bir ilerleme kaydedemiyor. Onunla nasıl konuşacağımı pek bilmiyorum. Ton balıklı sandviçlerden tiksinerek açlık çekmeye alıştı. Bu sadece korku, tembellik ve sabırsızlık mı? Sulu bir şakaya mı ihtiyacı var? Sevgili Osho lütfen onu birazcık itele.

Uttama, anlaşılması gereken önemli noktalardan biri de nihai olana erişene kadar içinde bir eksiklik hissinin kalacak olduğudur. Ve bu his sana karşı değildir; bu his senin henüz varmadığını, hâlâ yol almaya devam etmen gerektiğini hatırlatmak için oradadır.

Bu eksiklik hissini olumsuz alma; bu sağlıklı ve olumludur. Senin nerede olduğunun farkında olduğun ve nerede olman gerektiğini bilecek kadar duyarlı olduğunu gösterir ki, bu ikisi arasında da bu eksiklik duygusu vardır.

Senin sorunu okumak istiyorum: "Sen neredeysen oraya gidiyorum ve ayrılamıyorum."

Bunun farkındayım. Yıl boyunca oradan oraya taşınıp durdum ve sen de sürekli benimle geldin. Bu benimle olmakla alakalı değil: bu benimle aynı halde olmakla alakalı.

Hiçbir fırsatı, hiçbir anı kaçırmak istemiyorsun. Hiç bilemezsin; belki bir gün gelir benden çok uzaklarda olursun. Yine de bir şeyler eksik. Bir süre de eksik kalmaya devam edecek. Sen büyüyorsun ama çiçeklenene kadar, meyve verene kadar epey bir süre büyümeye devam etmek gerekiyor. Ve ruhsal gelişim mevsimlik çiçeklere benzemez; onlar birkaç hafta içinde açıp hemen geçip giderler. Ruhsal gelişim ise ebedidir: bir kez geldiğinde sonsuza kadar kalır. Doğal olarak sonsuzlukla karşılaştırıldığında senin zaman ölçeğin çok ufak kalır. Birkaç gün geçer, ya da birkaç ay veya yıl, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var diye düşünmeye başlarız: doğru mu yapıyorum? Ve bunlar doğal hislerdir. Ama seni izliyorum. Yanlış giden hiçbir şey yok, her şey olması gerektiği gibi. Sessizce büyüyorsun. Tüm büyümeler sessizdir, hiçbir ses çıkarmaz. Ve aniden bir gün...çiçekler beliriverir.

Üç gün önce Chuang Tzu Salonu'nun yanındaki çiçekler yoktu. Sonra bir gün fırtına çıktı ve yağmurlar başladı ve sonra, sabahleyin güzelim ayçiçekleri belirdi, bir gece içinde açtılar. Orayı görmüştüm, akşam çiçek filan yoktu, sabah çiçekler açmıştı.

Büyüme zaman alır ama doğru an geldiğinde bir patlama olur. Aniden, baştan aşağıya bahar gelmiştir. Ve bu olana kadar bir şeylerin eksikliğini hissetmen iyidir. Bir an için bile bir şeylerin eksik olduğunu unutmaman gerek. Bu tehlikeli olur.

Milyonlarca insan bunu tamamen unutmuştur. Mutlak bir tatmin içindeler ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarını, hiçbir şeyin eksik olmadığını düşünüyorlar. Onlar dünyadaki en yoksul insanlar. Daha yükseklere erişmek için arzuları yok; dağlara tırmanmak, yıldızlara gitmek istemiyorlar, kendi karanlık mağaralarında son derece rahatlar. Onlara merhamet duymak gerek. Onların tatminleri aynı zamanda ruhsal ölümleridir.

Seni sürekli bir ok gibi daha uzaktaki hedeflere doğru hareket etmeye zorlayan bir ruhsal tatminsizliğe sahip olmalısın.

"İki yolun —içsel ve dışsal— kesişim noktasında, gözü yaşlı inatçı eşek açlık çekiyor. Dışsal yol artık onu çekmiyor, çekse bile umut çok çabuk yıkılıyor. Senin parmağının Ay'ı işaret ettiğini gördüğü halde hâlâ içsel yolda fazla bir ilerleme kaydedemiyor." İçsel gelişim çok sakin ve sessizdir.

Kendi adımlarını bile duyamazsın.

Yalnızca belli bir etaba ulaştığında bunun farkına varırsın. Ve bu sürpriz olur çünkü onca zamandır hiçbir şey olmuyor diye düşünürken...birdenbire çiçekler açıvermiştir. Sabırdan kastım budur.

Lübnan sedirlerini yetiştirmek için sabır gerekir. Mevsimlik çiçekler gibi değildirler ve büyüdükleri anlaşılmaz. Her an olmaktadır, bu ağaçlar her an büyümektedir. Ama varoluş işini sessizce görür.

Büyüyorsun ve tamamen yeni bir şey olup senin için bilinmez olan bir yere ulaştığının farkına varmanı sağlayana kadar bunu anlayamazsın. Ve bu her an gerçekleşebilir.

Sana düşen büyük bir sabra ve tüm varoluşun ruhsal olarak büyümeye çalışanların yanında olduğuna dair güvene sahip olmaktır. Ruhsal olarak büyümeye çalışan sen değilsin; varoluş senin aracılığınla daha büyük yüksekliklere erişmeye çalışıyor.

"Onunla nasıl konuşacağımı pek bilmiyorum. Ton balıklı sandviçlerden tiksinerek açlık çekmeye alıştı. Bu sadece korku, tembellik ve sabırsızlık mı? Sulu bir şakaya mı ihtiyacı var?"

Bu birçok şeyin karışımı. Korku hep orada ve sen ölüm diye bir şeyin olmadığını anlayana kadar da orada olacak. Korku ölümün gölgesidir. Ölüm yok olduğunda gölge de yok olur.

Sabırsızlık da var ama sabırsızlığını büyümenin karşısında değil ona destek olarak kullanmalısın. Sabırsızca çok sabırlı ol. Sabırsızlığın yalnızca özlemini göstermemeli. Sabrının karşısında yer almamalı; yalnızca varlığının billurlaşmaya dair, yaşamın daha mutlu olacağı, korkunun, ölümün kaybolup kişinin kendi ölümsüzlüğüyle tanışacağı bir yere erişmeye dair sonsuz bir arzuya dönüşmeli.

Ve bu tembellik değil. Öyle görünüyor çünkü her gün yeni yerlerle karşılaşılmıyor; neredeyse orada duruyormuşsun, hiç kıpırdamıyormuşsun gibi görünüyor. İçsel yolculuk sırasında birçok kişi böyle hissetti. Bunun nedeni de hareketin doğası gereğidir.

Bir trende oturuyorsun ve tren hareket ediyor; onun hareket ettiğini nereden biliyorsun? Tekerlekleri göremediğin için sana onun hareket halinde olduğu fikrini veren tek şey iki yandan geçmekte olan ağaçlar, evler ve istasyonlar. Onlar aksi yönde ilerliyor ve onlar ne kadar hızlı giderse sen de trenin o kadar hızlı gittiğini düşünüyorsun.

Bir an için trenin gittiği yolun iki tarafında da hiçbir şeyin olmadığını düşün, ters yönde ilerleyen hiçbir şey göremiyorsun. Trenin hareket ediyormuş gibi gelir mi? Diyelim ki tren gökyüzünde gitse, ağaç, ev veya istasyon olmadığı için sen de trenin hareketini hissedemezsin. Dünyanın hareketini de bu yüzden hissedemiyoruz. Tüm trenlerden daha hızlı hareket ettiği halde, onun hareketini hissetmeni sağlayacak aksi yönde giden bir şey yok.

İçsel yolculukta da sorun budur. Tek başınasın. Ne ağaç var, ne ev, ne de istasyon; tıpkı gökyüzündeki gibi. İlerleyip ilerlemediğini nasıl hissedebilirsin? Kişi ancak alıştığının tersi şeylerle karşılaştığı zaman hareket halinde olduğunu fark eder. O zaman aniden ne kadar hızlı hareket etmiş olduğunu anlar. Aslında birkaç yaşam içinde bile aydınlanmayı başarabilirsen bu çok hızlıdır. Ama ben bunu şimdi başarabileceğini söylüyorum; ihtiyacın olan tek şey olan bitene olumsuz yaklaşmamak.

Zihnimiz çok olumsuz bir olgudur. Gevşemeye tembellik, derin bir özleme sabırsızlık der. Evet demeyi bilmez; güvenin tanımı da budur: evet demek.

Sen son derece iyi bir durumdasın, Uttama. Buna evet de ve bunu olabildiğince derinden ve tam olarak söyle. Ve zihnin getirdiği her türlü olumsuzluğu olumluya dönüştür. O, tembellik diyecektir. Ona öyle olmadığını söyle; bu gevşemektir, bu dinlenmektir. O, sabırsızlık diyecektir. Ona öyle değil de; bu derin bir özlemdir, kişinin kendi farkına varmaya, kendi hazinelerini keşfetmeye, kendini bulmadan ölmemeye dair büyük tutkusudur.

Ve soruyorsun, "Sulu bir şakaya mı ihtiyacı var?" diye. İşte bu elimden gelir! Ne zaman eşeğinin sulu bir şakaya ihtiyacı olursa onu bana getirebilirsin.

Patrick ve karısı şehirden epey uzakta yaşıyorlardı ve kadın doğurmadan kısa bir süre önce hastalandı. Doktor oraya vardığında hava iyice kararmıştı. "Küçük hanım nerede?" diye sordu doktor.

"Ahırda bir köşede yere yığıldı" diye yanıt verdi Patrick.

Patrick lambayı tutarken doktor da işine bakıyordu. "Patrick bir oğlun oldu" dedi doktor.

"Doktor, buna içilir" dedi Patrick.

"Bir dakika, ışığı biraz daha yaklaştır, iki çocuk babası oldun!" dedi doktor.

"Bir şişe açmak lazım" dedi Patrick.

"Bekle!" dedi doktor. "Işığı biraz daha yakına getir. Üç oldu."

"Tabi bu kutlanacak bir durum" dedi Patrick.

"Bir saniye," dedi doktor, "Işığı yaklaştırır mısın?"

"Sorun çıkarmak istemem ama doktor," dedi Patrick, "bu kahrolası ışık onları çekiyor olmasın sakın?"

Uttama neşeli kal, büyük bir sevgiyle bekle. Her şeyin kendi zamanı vardır, sabırsızlığın hiç anlamı yok. Varoluşun yolu sabırdır. Rahat ol çünkü ne kadar heyecana kapılırsan, hedefin de o kadar uzağa düşer. Bu deneyim yalnızca sen tamamıyla sessizleştiğinde, bir sessizlik gölüne dönüştüğünde, enerjin tamamen gevşek olduğunda neredeyse yokmuş gibi olduğunda gerçekleşecektir.

Sadece sıfır olduğunda bir rahme dönüşürsün. Ve bu hiçliğin içinden senin özgün, sahici gerçekliğin doğacaktır.

Sevgili Osho,

Seni yeterince sevmiyormuşum, kıymetini yeterince bilemiyormuşum, kendimi yeterince açamıyormuşum gibi geliyor. Sen tüm güzelliğin, zarafetin ve enginliğinle yanımdan uçup

giderken, ben gıcırtılı bir kağnının yanından yürüyormuşum gibi hissediyorum. Sevgili Osho, içinde bulunduğum bu geciktirme hali beni çileden çıkarıyor. Yanıt veremediğim nedir?

Prem Veena, sevginin yaradılışına ait olan bir, asla yeterince sevememe hissi vardır. Yalnızca küçük bir sevgi yeterli gelir. Sevgi büyüdükçe bu "Yeterince sevemiyorum" hissinin de daha çok farkına varırsın. Bu çok büyük bir sevginin göstergesidir.

Biri bana gelip, "Seni çok seviyorum; seni her şeyimle seviyorum" diyorsa sevgisi kesinlikle küçük olacaktır. Yoksa her şeyinle sevmek çok müthiş bir olaydır; seni baştan sona değiştirir.

Bu yüzden sevginin yetersiz olduğuna dair endişelenmeye hiç gerek yok. Daha çok sevmek istiyorsun ve sevgin büyükse asla yeterli gelemeyecektir; her zaman istediğinden daha az olacaktır.

Aynı şey kıymet bilme konusunda da geçerlidir. "Kıymetini yeterince bilemiyormuşum, kendimi yeterince açamıyormuşum gibi geliyor" diyorsun. Birazcık kıymet bilme ve birazcık açılma benim hedeflerim için yeterli. Çok küçük bir açıklıktan içeri sızabilirim! Kesin bir şey varsa o da senin Çin Setti olmadığın.

Bunu anlayabiliyorum. Benimle uzun zamandır birliktesin ve beklentin olması doğal... Fakat ne kadar değiştiğini bilmiyorsun. Ben, bana geldiğin günü tam olarak, fotoğraf gibi hatırlıyorum. Kendin için değil tamamen başka bir neden için gelmiştin. Genç bir adam getirmiştin; onun için gelmiştin.

O tam bir çatlaktı; yalnızca su içerek yaşamak istiyordu. Ve ben konuşmalarımdan birinde yıllarca yalnızca su içerek yaşamış bir adamı tanıdığımdan söz ettiğim için onu bana getirmiştin çünkü yalnızca su içerek yaşama sanatını öğretecek birini bulmak için oradan oraya gidip duruyordu.

Kendin hakkında tek kelime söylememiştin. Yalnızca bu çocuğun, ya bu fikrinden vazgeçmesi ya da bunun nasıl yapılacağını öğrenmesiyle ilgileniyordun çünkü bu bir işkenceye dönüşmüştü. İnsanlar bu şekilde yaşayabilir ama bunun için yıllar süren eğitimlerden geçmek gerekir ve bunlar seni bir yere götürmez. Ne gereği var? Yalnızca su içerek yaşasan bile bu seni ruhani bir insan yapmaz, varlığına özgürlük katmaz. Ve her türlü yiyeceği bırakıp yalnızca su ve havayla yaşayabilmek için on beş-yirmi yıl eğitilmen gerekir.

Bu yüzden ona, "Sana adresi verebilirim ama beni dinlersen oraya gitme çünkü bu adam çatlaktır. Sen şu anda yalnızca yarı çatlak durumdasın, senin için geri dönüş mümkün. Eline ne geçecek? Neden bu fikre bu kadar saplanmış durumdasın?" Saplantısının nedeni yalnızca saf hava ve suyla yaşarsa fiziksel olarak ölümsüz olacağı inancıydı.

"Saçmalık bu", dedim! "Birçok insan yalnızca hava ve suyla yaşadı ve hiç birisi hayatta değil; tek bir kişi bile ölümsüzlüğü elde edemedi. Gerçekten ölümsüz olmak istiyorsan sana bunun yolunu gösterebilirim çünkü bu ölümsüz olmakla değil keşfetmekle ilgilidir. Sen zaten ölümsüzsün; yalnızca

bunun farkında değilsin. Farkındalık kazanman lazım." Ve ben ona farkındalık ve meditasyondan söz ederken bunlarla ilgilenmediği için ortadan kayboldu ve bir daha da gelmedi.

Ama Veena yakalanmıştı. Bu kazara oldu! O zamandan beri meditasyon yapıyor ve bazen başarılı oluyor; ki ne zaman meditasyonda başarılı olursan başaramayacağın anlar olacaktır; gündüzler ve geceler olacaktır.

Doğal olarak bunca yıldan, on beş veya on altı yıldan sonra "Sen tüm güzelliğin, zarafetin ve enginliğinle yanımdan uçup giderken, ben gıcırtılı bir kağnının yanından yürüyormuşum gibi hissediyorum" diyor.

Mutlu olmalısın çünkü en azından gıcırtılı, külüstür bir kağnıya sahipsin. Ona bile sahip olamayan milyonlarca insan var. Ve fazla gıcırdıyorsa yalnızca İtalyan bir sannyasinden onu biraz yağlamasını isteyebilirsin. Sarjano bunu yapabilir. Ve uçan bir kağnı yapmak büyük bir sevinç ve mucize olacaktır; sadece kağnına biraz ilgi göster. Her şeye rağmen gidiyor. Ya da belki sen onun gıcırtılı olmasından hoşnutsun çünkü bu sana gidiyor olma hissi veriyor. Acele etme. Uçman gerekmiyor. Bazen bu tehlikeli olabilir.

Daha geçen gün Kanada'dan bir mektup aldım. Genç bir kadın buraya gelmek istiyor ama uçmaktan korkuyor. Şimdi Kanada'dan buraya külüstür bir kağnıyla gelmek gerçekten çok uzun zaman alır. Bu yüzden bana, "Önce bu paranoyamdan kurtulmama yardım edin. Uçağa adım bile atamıyorum" diyor.

Dünyanın her yerinde birçok çatlağım var! Ama hepsi çok iyi insanlar. Birkaç gün önce de Almanya'dan başka bir kadın —ki onun sorunu daha büyük— evden çıkmaya korkuyor, "Yardım edin, Pune'ya gelmek istiyorum!" yazmış.

Şimdi uçmaktan korkan bu kadına tren, araba, otobüs, hatta at gibi diğer ulaşım yöntemleri önerilebilir ama evinden çıkmaya korkan kadına... Yine de onlara bir şey tavsiye etmem gerek ve tavsiye sadece benden geldiği için işe yarayacak. Aslında kayda değer bir şey olduğu yok; bir tavsiye uydurmam gerekiyor: "Ağzına bir soğan atıp evden çıkarsan başına asla hiçbir tehlike gelmeyecektir!" Ve ben bunu tavsiye ettiğime göre soğanın büyük bir sırrı olmalı...kısa süre sonra kadın burada olacaktır çünkü bu korkular yalnızca zihin yapımı, zihin ürünüdür.

Uçma korkusu, evden çıkma korkusu diye bir şey yoktur; her gün milyonlarca insan evinden dışarıya çıkıyor ve binlercesi uçağa biniyor. Ve ölüm oranı doğal ölümden fazla olmadığına göre yatağında uyurken ölmenle uçarken ölmen arasında pek bir fark yoktur. Ölüm oranı aynıdır.

Aslında yatakta ölme şansın daha fazla çünkü insanların yüzde doksanı öyle ölüyor. Korkman gereken bir yer var, o da kendi yatağın! Kaç ondan! Onu göstermelik olarak tut ama asla üzerinde uyuma! Geceleri kapıları kapayıp yerde yat çünkü birinin yerde yatarken öldüğü hiç duyulmamıştır. Ve bunu da deneyenler var...

Benim resmi sekreterim Anando ölümden kaçmak için küvette yatıyor! Çünkü kimse küvette ölmemiştir. Yatağı hazır duruyor, o yalnızca göstermelik. Ne zaman Shunyo'dan onu bulmasını istesem, "Banyosuna bak" demek zorunda kalıyorum. Ve küvette battaniyesi ve geceliğiyle uyuyor oluyor. Ölümden kaçmak için harika bir yöntem!

Veena, içinde bulunduğun durum seni çileden çıkarmasın. Büyüyorsun. Herkesin kendi büyüme hızı vardır. Bazıları hızlı, bazılar yavaş büyür —onlar için doğal olanı hangisiyse— burada daha iyi veya daha kötü diye bir durum söz konusu değildir. Bana sorarsan sen gayet doğru gidiyorsun. Bana, şu anda doğanın izin verdiği en derin biçimde yanıt veriyorsun.

Bir şeyi zorlamak doğaya karşı gelmektir. Kabullenerek, gevşeyerek, yetinerek, akışın seni almasına izin vermeye Lao Tzu "suyun akış yolu" derdi. Bazen nehir hızla akar. Bazen de çok yavaş hareket eder. Bazen şelaleler halinde dağlardan düzlüğe akarken müthiş bir hızdadır. Ama kesin bir şey varsa o da hızlı veya yavaş her nehrin sonunda okyanusa vardığıdır.

Ve birisinin daha önce, birisinin daha sonra varmasının önemi yoktur. Önemli olan varmaktır.

Yalnızca şu anı düşün; neşeni, huzurunu, merkezinde olma halini. Bunlardan ne kadar keyif alırsan o kadar hızla artarlar. Ama bir anda, hızla çok zenginleşme gibi düşünme. Bu içsel dünyaya ait bir zenginleşme bile olsa kişinin hızla zenginleşmek için yanlış yollara başvurması gerekir ve içsel dünyada yanlış yollara başvurulamaz. Bu yarar değil zarar getirir. Dış dünyada hızla zenginleşmek istendiğinde yanlış yollara başvurulur.

Ama benimle olmak için en azından bir şeyin daima hatırlanması gerekiyor: biz kâr peşinde değiliz, ödül peşinde değiliz. Bizim ödülümüz şu anda. Bizim kârımız şu anın içindeki sevincimizdir.

Farelli İtalya'dan gelip restoran açmış ve çok başarılı olmuştu. Ama yine de muhasebeyi en basit şekliyle tutuyordu. Ödenmesi gereken hesaplar puro kutusunda, ödenme vakti gelenler mikserin içinde, nakit paraysa kasadaydı. Bir gün ekonomiden yeni mezun olmuş olan en küçük oğlu, "Baba," dedi. "Nasıl olup da işi bu şekilde götürdüğünü anlamıyorum. Ne kadar kâr ettiğini nereden anlıyorsun?"

"Şöyle evladım," diye yanıtladı Farelli, "Gemiden indiğimde altımdaki pantolondan başka hiçbir şeyim yoktu. Sadece bir pantolon. Bugün ağabeyin doktor, ablan öğretmen, sen de yeni mezun oldun."

"Biliyorum baba ama..."

"Annenle benim güzel bir arabamız, güzel bir evimiz ve işimiz var ve tüm bunları karşılayabiliyoruz. Yani bunların hepsini toplayıp pantolonu çıkarınca geriye kalanın hepsi kârımızdır."

Onca önemsiz ayrıntıya takılmaya ne gerek var? Zavallı İtalyan pek güzel idare ediyormuş! Şimdi bunların hepsini toplayıp pantolonu çıkarınca geriye kalan her şey kâr oluyor.

Bu yolda hesap tutmana gerek yoktur. Her anı bütünlükle, sevinçle yaşa ve devam et. O anın anısını bile taşıma: o bile yük olur, o bile seni gerçekliğe doğal bir şekilde yanıt vermekten alıkoyar. Doğal olmak ve yanıt verebilmek istiyorsan çok temiz, ayna gibi bir zihne ihtiyacın vardır. Onun üzerinde hiçbir toz birikmemeli.

Ve Veena, benim görebildiğim kadarıyla gayet iyi gidiyorsun. Ama bunlar insanlarda tekrar tekrar ortaya çıkan, belki daha iyisi yapılabilir, belki kağnı yerine uçakla gidebilirim tarzında insana özgü arzulardır. Bu fikirler yalnızca endişe yaratıp doğal büyümeni rahatsız ederler.

Her anı yaşa ve belleğinde birikmelerine izin verme. Belleğini temiz tut.

Ve hayal bile edemediğin şeylerin hepsi başına gelecek.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 5 -Yalnızca Birazcık Kendini Kaybetme Mahareti

Turist olma, telaş içinde olma. Otur ve rahatla. Sessizliğe, derinlere bak ve derinliğin gözlerine nüfuz etmesine izin ver ki benliğine kadar ulaşabilsin. Bir an gelecek ve bakanla bakılan, gözlemleyenle gözlemlenen bir olacak. O an meditasyondur.

27 Nisan 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Nietzsche şöyle yazmış: "Canavarlarla savaşan kişi dikkat etmelidir ki kendi bir canavara dönüşmesin. Sen dipsiz bir kuyuya uzun uzun baktığında, dipsiz kuyu da sana bakar." Bu son cümle meditasyon sanatının çok güzel bir tanımı gibi görünüyor. Yorum yapabilir misiniz?

Uaneesha, Friedrich Nietzsche çok tuhaf bir filozof, şair ve mistiktir. Onun tuhaflığı felsefesinin alışılmış, akılcı yaşam görüşünden farklı olmasında ve aynı zamanda düz yazıyla şiir yazmasında

yatıyor. O, aynı zamanda tuhaf bir mistiktir de çünkü hiçbir zaman mistisizmin alışılmış yollarından yürümedi. Mistisizm onun başına gelmiş gibi görünüyor.

Belki hem bir filozof hem de şair olarak bir mistiğin yaşayacağı deneyimlere açık bir hale geldi. Filozof saf mantıktır, şair ise saf mantıksızlıktır. Mistik ikisinin de ötesindedir. O, mantıklı veya mantıksız diye sınırlandırılamaz. Hem ikisidir hem de hiçbiri.

Bir filozofun aynı zamanda şair de olması çok seyrek görülür çünkü bu ikisi tam zıttır. İnsanın içinde müthiş bir içsel gerginliğe neden olur. Zaten Nietzsche de bu gerginliği en uç noktasına kadar yaşamıştır. Bu, onu en sonunda deliliğe kadar götürmüştür çünkü bir yandan Batı felsefesinin en zeki ürünlerini verirken, bir yandan da öylesine şairane bir bakış açısına sahipti ki bu iki uç, içinde sürekli bir mücadeleye neden olmuş olmalı. Bir şair ve bir filozofun aynı yastığa baş koyması pek kolay değildir. Şair olmak veya filozof olmak kolaydır ama ikisinin bir arada olması kişiyi inanılmaz zorlar.

Nietzsche hiçbir bakımdan vasat biri değildir; filozof olarak da en az şair olarak olduğu kadar deha sahibidir. Ve sorun yürekle zihin arasındaki gerilim yüzünden daha karmaşık bir hal alıyor. O bir filozoftan daha fazlasına, felsefeden, şiirden daha fazlasına açılmaya başlıyor. Mistizmden kastım budur.

Onun söylediği çok büyük bir önem taşıyor: "Canavarlarla savaşan kişi dikkat etmelidir ki kendi bir canavara dönüşmesin."

Her zaman çok dikkat etmeden de dost seçilebileceğini ama çok uyanık olmadan bir düşmanın kaldırılamayacağını söylüyorum çünkü dostun seni değiştirmeyecektir ama düşmanın değiştirecektir. Dostla kavga etmezsin, tartışmazsın; o seni olduğun gibi kabul eder, sen de onu. Oysa düşmanla durum tamamen farklıdır. Sen onu yok etmeye çalışırsın, o da seni. Ve doğal olarak birbirini etkileyecek, birbirinizden yöntemler, yollar ve teknikler kapmaya başlayacaksınızdır.

Bir süre sonra kimin kim olduğunu bulmak neredeyse imkânsız olacak, ikisi de aynı şekilde davranmak, aynı dili kullanmak, aynı seviyede olmak zorunda. Kendi yüksekliğinde kalarak aşağıda, karanlık vadideki düşmanınla savaşamazsın; onun seviyesine inmen gerekir. En az onun kadar acımasız ve kurnaz olman gerek, hatta kazanmak istiyorsan belki daha bile fazla.

Nietzsche haklı. "Canavarlarla savaşan kişi dikkat etmelidir, ki kendi bir canavara dönüşmesin. Sen dipsiz bir kuyuya uzun uzun baktığında, dipsiz kuyu da sana bakar."

Bu cümlenin ikinci kısmı gerçekten de meditasyonun özünü oluşturuyor: o boşluğa, hiçbir şeye, dipsiz bir kuyuya bakmaktır. Ve sen dipsiz bir kuyuya baktığında bu tek taraflı kalmaz, dipsiz kuyu da senin gözlerinin içine bakmaktadır.

Sana baktığımda yalnızca ben sana bakmıyorum; sen de bana bakıyorsun. Dipsiz kuyu da kendine has bir yolla sana bakar. Boş gökyüzü, uzaklardaki yıldızlar da sana bakar. Ve dipsiz kuyuya da senin içine

bakma izni verirsen, kısa bir süre sonra kendinle onun sessizliği arasında büyük bir uyum olduğunu, onun bir parçasına dönüştüğünü görürsün. Dipsiz kuyu hem senin içinde hem de dışında olacaktır.

Onun bu söylediği hem müthiş derecede güzel hem de doğrudur. Meditasyon yapan kişi dönüşmek istediği şeylere bakmalıdır. Sessiz, bulutsuz gökyüzüne bak. Yeterince bakarsan, içindeki küçük düşünce bulutlarının yok olacağı bir noktaya geleceksin ve bu iki gökyüzü bir olacak. Ne iç ne de dış kalacak: sadece tek bir genişlik olacak.

Meditasyon yapanlar binlerce yıldır sabah yeni doğan güneşe bakar çünkü günün geri kalan kısmında güneşe bakmak çok güçleşir. Oysa yeni doğmuş, ufukta yeni beliren güneşe bakmak gözler için tehlikeli değildir. Ve izin verdiğinde ufkun her yanına yayılan ışık ve renkler senin içinde de yayılmaya başlar; ufkun bir parçası olursun. Artık yalnızca izleyici değil manzaranın bir parçasısındır.

Eski bir Çin hikâyesine göre resme karşı büyük bir ilgisi olan ve büyük bir koleksiyona sahip olan bir imparator en güzel resmi yapana çok büyük bir ödül vereceğini duyurmuş. Ülkenin en iyi ressamları başkentte toplanıp çalışmaya koyulmuşlar.

Ressamlardan biri, "Bu benim en azından üç yılımı alır" demiş.

İmparator, "Ama ben çok yaşlıyım" diye itiraz etmiş.

Ressam, "Endişelenmenize gerek yok" demiş. "Ödülü bana hemen verebilirsiniz. Siz hayatınızdan emin olamasanız bile ben resmimden eminim. Ödülü talep ediyor da değilim. Yalnızca daha önce hiç yapılmamış bir iş yapacağımı söylüyorum. Size bir resmin aslında nasıl olması gerektiğini göstermek istiyorum; yani ne kadar ömrünüz olduğunu unutun, ödülü de unutun. Bana üç yıl ve sarayda ayrı bir yer verin. Ben çalışırken kimse oraya gelemez; üç yıl boyunca yalnız bırakılmam gerekiyor."

Her gün imparator için heyecanla dolmuştu. Adam çok ünlü bir ressam olmakla kalmayıp aynı zamanda bir Zen ustasıydı da. Sonunda o üç yıl geçti ve ressam imparatoru çağırıp o odaya aldı. Tüm duvar boyunca güzel dağlık bir ormanın resmini yapmıştı. Şelaleler ve ormanın çevresini dolanan sonra ağaçların, dağların arasında kaybolan küçük bir yol vardı.

Resim öylesine canlı, öylesine üç boyutluydu ki imparator bunun bir resim olduğunu tamamıyla unutarak ressama, "Bu yol nereye gidiyor?" diye sormuş.

Ressam, "Bu yolu daha önce hiç takip etmedim ama birlikte yürüyüp nereye gittiğini görebiliriz" diye yanıt vermiş. Hikâyeye göre ressamla imparator bu yolu takip edip, ormana girmişler ve bir daha da geri dönmemişler. Resim hâlâ durur ve iki kişinin o yolun üzerindeki ayak izleri görünür. Bu son derece inanılmaz görünse de taşıdığı anlam müthiş derecede önemlidir. Ressamın söylediği şey, kişi o resimde kaybolamadığı sürece resmin resim olmadığıdır. Manzaranın bir parçası olamadığın sürece bir şey seni ayrı tutmaktadır; kendine günbatımı veya gündoğumu da olsa onunla bütünleşme, bir olma iznini vermiyorsun demektir.

Meditasyon yapan kişi farklı yollarla, yaşamın farklı yönleriyle kaybolmayı öğrenmelidir. Onlar senin artık olmadığın anlardır, yalnızca saf sessizlik, dipsiz bir kuyu, bir gökyüzü, üzerinde hiçbir kıpırtı olmayan sessiz bir göl kalmıştır. Onunla bir olmalısın. Ve gereken tek şey oradan geçen biri, bir turist, acelesi olan biri olmamak. Otur ve rahatla. Sessizliğe, derinlere bak ve derinliğin gözlerine nüfuz etmesine izin ver ki benliğine kadar ulaşabilsin.

Bir an gelecek ve bakanla bakılan, gözlemleyenle gözlemlenen bir olacak. O an meditasyondur: ve varoluşta bunun dışında altın deneyim yoktur. Bu altından deneyimler senin olabilir... kendini sonsuz, senin taşıyamayacağın kadar büyük bir şeyin içinde kaybedebilmen için yalnızca biraz sanat, birazcık hüner gerekir. Ama o seni taşıyabilir. Ve bunu ancak onun seni taşımasına izin verdiğinde deneyimleyebilirsin.

Friedrich Nietzsche haklı: o kendi deneyiminden yola çıkmış olmalı.. Onun Batıda doğmuş olması talihsizliktir. Doğuda yaşasaydı, Gautam Buda, Mahavir, Bodhidharma veya Lao Tzu'yla aynı kategoride olurdu. Batıda ise bir akıl hastanesine gitmeye zorlandı.

Kendisi de bunu çözemiyordu. Bu çok fazlaydı: bir yandan büyük filozof akılcılığı, bir yandan şair sezgileri ve arada da o aniden beliren anlık mistik deneyimler....bu çok fazlaydı. Bunun altından kalkamadı ve dağılmaya başladı. Bunların hepsi birbirinden o kadar farklı, o kadar zıttılar ki.. .bir şekilde onları bir araya getirmeye tüm gücüyle çalıştı ama onları bir araya getirme çabasının kendisi sinirsel olarak çökmesine neden oldu.

Aynı deneyim Doğuda bambaşka bir olay olarak yaşanırdı. Bu bir çöküş yerine yepyeni bir buluş olurdu. Doğu binlerce yıldır bununla uğraşıyor, tüm dehasını tek bir şeye adamış durumda; o da meditasyon. Meditasyonun her kenarına, köşesine bakmış durumda ve hem şiire, hem felsefeye sorun çıkmadan, herhangi bir zıtlık veya gerilim olmaksızın izin verebilecek kapasiteye sahip. Tam tersine meditasyon sayesinde hepsi değişik enstrümanların aynı parçayı çaldığı bir çeşit orkestraya dönüşüyor.

Dünya birçok talihsizliğe sahne olmuştur ama bunların arasından en çok Friedrich Nietzsche'ye üzülürüm çünkü ne büyük bir potansiyele sahip olmuş olduğunu görebiliyorum. Ama yanlış bir ortamda oluşu, kendisinden önce gelen birinin olmayışı ve kendi başına, yalnız olarak bunu çözebilecek bir yol bulamayışı...bunlar kesinlikle bir birey için, her birey için tek başına çözülemeyecek kadar fazladır.

Binlerce yıldır insanlar birçok köşesinden tuttu ve artık Doğuda her türlü dahiyi özümseyebilecek bir ortam oluştu. Ve deha meditasyona zarar vermeyecek; meditasyon zenginleşeceği gibi kişinin kendi boyutu da —şiir, edebiyat, bilim— zenginleşecek.

Nietzsche yalnızca yanlış yerdeydi ve yalnızca onun deli olduğunu düşünebilen yanlış insanlarla çevriliydi. Ve onlara gerçekten deli gibi görünüyordu.

İki çocuk kumsalda oynuyordu. Biri diğerine sordu: "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Çocuk, "Ben büyüyünce büyük bir peygamber olmak istiyorum" dedi. "Çok büyük hakikatlerden konuşacağım."

Diğeri, "Ama peygamberleri kimsenin dinlemediği söylenir. Niye peygamber olasın ki?" diye sordu.

"Ah," dedi çocuk. "Biz peygamberler çok inatçıyızdır."

Bu inatçılık başlı başına bir sorun olmuştu çünkü tüm toplum ona karşıydı, tek başına, tek elle insanların aklının bile ermediği ama yanlış anlamak için kesinlikle hazır oldukları kendi hakikati için savaşan bir adamdı. Kişi dürüstse ve hiçbir şey anlamıyorsa, "Anlamıyorum" demesi gerekir. Ama insanlar dürüst değildir. Bir şeyi anlamadıkları anda onu yanlış anlamaya başlarlar. Yanlış anlamaları, cehaletlerini gizleme yöntemleridir.

Bazı hakikatlere ulaşmış olanlar kesinlikle inatçı insanlardır. Onları çarmıha da gersen fikirlerini değiştiremezsin. Onları tımarhaneye tıkabilirsin ama içlerinde hissettikleri hakikati yerine getirmeye devam edeceklerdir. Onların içgörüleri yaşamlarından daha değerli hale gelmiştir.

Doğu, özellikle geçmişte, peygamberler, filozoflar, şairler ve mistikler için daha verimli bir toprak olmuştur. Bu artık geçerli değildir ama yine de havada geçmişin bir yankısı mevcuttur. Batı Doğuyu da bozmuştur. Batı Sokrates geleneğinin zehirlendiği, İsa'nın çarmıha gerildiği bilgisine sahipken, Doğu tamamen masumdur. Herkesin kendi hakikatini dile getirmeye hakkı olduğu kabul edilmiş bir gerçekti. Ona katılmıyor olman onu öldürmen gerektiği anlamına gelmiyordu. Ona katılma; bu da senin hakkın. En azından birbirimizle aynı fikirde olmamız gerekmediği konusunda aynı fikirde olabiliriz. Ama tartışma yapamadığında kılıçları konuşturmanın da alemi yok. Kılıçlar tartışmanın yerine geçemez.

Ama bu hava son iki bin yıldır değişmektedir çünkü bu ülke tekrar tekrar barbar, uygarlaşmamış, felsefe hakkında hiçbir fikirleri olmayan kültürsüz insanlar tarafından istila edilmektedir. Ve son olarak, son üç yüz yıldır Batı, Doğunun zihnini bozmak için eğitim sistemi; liseleri, üniversiteleri aracılığıyla, olası her yolu deniyor.

Artık Doğuda bile çarmıha gerilmek mümkün. Birkaç gün önce Hindu dininin ileri gelen liderlerinden biri, Katoliklerin Papası'na denk düşen Shankaracharya Svarupananda birkaç günlüğüne buradaydı. Neelam beni bu durumdan haberdar ettiğinde ona, bana karşı kesinlikle bir şeyler söyleyecektir dedim. Ama son gün, gitmeden bir gün önce benimle ilgili konuştuğu için bundan haberim olduğunda çoktan gitmişti.

Benim hakkımda söylediği öyle zavallı bir şey ki insan ona karşı büyük bir acıma duyuyor. Büyük Doğu felsefe geleneğine ne oldu? Ki bu insanlar bu gelenekleri temsil ediyor. Benim için, "O insanlık tarihinde hiç görülmediği kadar tehlikeli bir adam" demiş. Ve bunun nedenini de söylememiş. Bu

benim için bir iltifattır. Ama en azından bana bu kadar büyük bir iltifat etmesinin; "insanlık tarihinde hiç görülmediği kadar" demesinin nedenini sorma hakkım var. Ve benim nerem tehlikeli?

Doğunun yolu bu değildi. Bu yorumu dinlerken aklıma asıl shankaracharya, Adi Shankaracharya geldi. O neredeyse bin dört yüz yıl önce yaşamıştı. Genç yaşta, otuz üç yaşında öldü. Yeni bir sannyasin geleneği yarattı, her dört yön için birer tane tapınak yaptırdı ve her yön için bir tane, yani dört değişik shankaracharya atadı. Onunla ilgili olarak tüm ülkeyi dolaşıp en büyük, en meşhur filozofları alt ettiğini hatırladım, o zamanki ortam bambaşkaydı.

Büyük filozoflardan biri de Mandan Mishra'ydı: çok sayıda takipçisi vardı, hâlâ onun adının verilmiş olduğu bir yer mevcuttur. Orada defalarca bulundum. En güzel nehirlerden biri olan Narmada'nın kıyısındadır. Bu, nehrin dağdan indiği yer olduğu için müthiş güzelliğe sahip bir yerdir. Buranın adına Mandan Mishra'nın anısına Mandala denmiştir.

Shankara Mandan'la tanıştığında otuz yaşlarında olmalı. Kasabanın hemen dışında birkaç kadın bir kuyudan su çekiyorlardı. Onlara, "Büyük filozof Mandan Mishra'nın nerede yaşadığını öğrenmek istiyorum" dedi.

Kadınlar gülüşmeye başlayıp, "Endişelenmeyin, hemen içeri girince bulursunuz" dediler.

Shankara, "Ama nasıl bulacağım?" diye sordu.

Ona, "Bulursun çünkü onun evinin etrafındaki papağanlar bile —büyük bir bahçesi ve içinde bir sürü papağanı vardır— Upanishadlar'dan, Veda'lardan şiirler okur. Upanishadlar'dan güzel şiirler okuyan papağanlar duyarsan bunun Mandan Mishra'nın evi olduğundan emin olabilirsin. Buna inanamadı ama gidip gördüğünde inanmak zorunda kaldı. O sırada yetmiş yaşlarında olan Mandan Mishra'ya sordu, "Çok uzak bir yoldan, ta Güney Hindistan'dan seninle bir münazara yapmaya geldim. Yalnız bir şartım var: yenilirsem ben senin takipçin olacağım, sen yenilirsen de sen benim takipçim olmak zorundasın. Doğal olarak senin takipçin olursam benim peşimdekiler de senin takipçin olacak. Aynı şey senin için de geçerli."

Yaşlı Mandan Mishra bu genç adama bakıp, "Sen çok genç olduğundan bu meydan okumayı kabul edip etmeme konusunda biraz duraksıyorum. Ama eğer ısrar ediyorsan başka yolu yok; kabul etmek zorundayım. Ama binlerce münazaraya katılmış yetmiş yaşında bir adamın otuz yaşında biriyle tartışması doğru görünmüyor. Bunu dengelemek için bir önerim olacak" —ve müthiş değerli olan da bu atmosferdi— "sana kararı verecek yargıcı seçme şansı tanıyacağım. Git bir yargıç bul. Çok gençsin ve kaybetsen bile en azından yargıcı kendin seçmiş olma tatminine sahip olmanı istiyorum."

Peki yargıcı nereden bulacaktı? Genç adam Mandan Mishra'nın karısı hakkında birçok şey duymuştu. Adı Bharti'ydi. Yaşlıydı, altmış beş yaşındaydı. "Yargıç olarak karını seçiyorum" dedi.

Ortam buydu, öylesine insani, öylesine sevecen...Önce Mandan Mishra ona seçme şansını vermiş, sonra da o Mishra'nın kendi karısını seçmişti. Bharti, "Ama bu doğru olmaz. Ben onun karısıyım ve kaybedersen benim önyargılı olduğumu, kocamın tarafını tuttuğumu düşünebilirsin."

Shankara, "Hiçbir şüphe duymam söz konusu değil" dedi. "Sizin dürüstlüğünüzle ilgili çok şey duydum. Yenilirsem, yenilirim. Ve eminim ki kocanız da yenilirse bu gerçeği saklayacak olan en son kişi sizsiniz."

Münazara altı ay sürdü ve insanoğlunun düşünmüş olduğu her noktada tartıştılar, münakaşa ettiler, alıntılar ve yorumlar yaptılar ve altı ayın sonunda Mandan Mishra'nın karısı, "Shankara kazandı, Mandan Mishra yenildi" dedi.

Bu altı ay boyunca binlerce kişi onları dinlemişti. Bu iki alabildiğine rafine mantığın konuşmalarını dinlemek çok büyük bir deneyimdi ve Mishra'nın karısının Shankara'yı galip ilan etmesi de müthiş bir deneyimdi. Bir süreliğine ortalık tamamen sessiz kaldıktan sonra Bharti, "Ama unutma ki sen yalnızca yarı galip sayılırsın çünkü kutsal metinlere göre karı ve koca bir bütünü oluştururlar. Ben Mandan Mishra'nın öteki yarısıyım. Bir yarıyı yendin, şimdi ötekini de yenmelisin" dedi.

Shankara kayıptaydı. Altı ay boyunca oldukça zorlanmıştı, hatta birçok kez pes etmeyi düşünmüştü çünkü yaşlı adam bu yaşında bile son derece keskin bir zekâya sahipti. Daha önce kimse Shankara'nın önünde altı ay dayanamamıştı ve şimdi karısı kendisine bu zaferin yarım kaldığını söylüyordu. Bharti, "Ama ben de sana yargıcını seçme şansı veriyorum" dedi.

"Mandan Mishra'dan daha iyisini nerede bulacağım?" diye yanıt verdi Shankara. "Siz o kadar sade ve adil insanlarsınız ki." Ama Bharti çok zekiydi, Shankara'nın hayal ettiğinden bile daha zekiydi ve ona cinsellik ilmiyle ilgili sorular sormaya başladı.

Shankara, "Beni affedin ama ben cinsel perhizdeyim ve cinsellik hakkında hiçbir bilgim yok" dedi.

Bharti, "O zaman yenildiğini kabul etmen gerek ya da bunu araştırmak ve deneyimlemek için bir süre istersen sana zaman tanımaya hazırım" diye yanıt verdi.

Öyle tuhaf bir durumda kalmıştı ki, altı ay istedi ve altı ay süre tanındı. "Git ve öğrenebileceğin kadar şey öğren çünkü bu konuyla başlayacağız ve sonra diğer konulara geçeceğiz" dedi Bharti."Mandan Mishra'yı yenmek basit bir şey değil ama bu iki katı zor olacak çünkü ben daha zorlu bir kadınım. Kocamın yenildiğini ilan edebiliyorsam ne kadar zorlu biri olduğumu anla. Bu kolay olmayacak. Eğer korkuyorsan geri dönme; aksi taktirde seni altı ay bekleyeceğiz."

Bu atmosfer binlerce yıl devam etti. Öfkelenmek, karşı tarafı kötüye kullanmak, haklı olduğunu fiziksel kuvvetle, silahla veya ordularla kanıtlamak söz konusu değildi. Bunlar barbar yöntemler olarak görülüyordu; bunlar kültürlü insanlara göre değildi.

Nietzsche yanlış zamanda yanlış yerdeydi; kendi zamanının insanları tarafından anlaşılamamıştı. Şimdi yavaş yavaş ona olan ilgi artıyor; git gide daha çok insan onunla ilgilenmeye başlıyor. Belki gelişini biraz erteleyebilseydi bu kendisi için daha iyi olacaktı. Ama ne zaman geleceğimiz ve ne zaman gideceğimiz bizim elimizde değil. Ve onun dehasına sahip olan kimseler her zaman zamanından önce gelirler. Ama yine de Budaların arasındaki saygın yerini alması gerekir. O gün fazla uzakta değildir.

Batının tüm diğer sözde büyük filozofları unutulduğunda Friedrich Nietzsche hâlâ hatırlanıyor olacak çünkü o hâlâ araştırılması gereken derinliklere sahiptir, sadece görmezlikten gelinmiş içgörüleri vardır ve deli diye bir kenara atılmıştır.

Deli bile olsa bunun önemi yoktur. Söyledikleri öyle doğrudur ki o doğruluğa varabilmek için kişinin deli olması gerekse bile buna değer.

Sevgili Osho,

Yakın zaman önce güce duyulan istekten söz ettin. Bu isteğe, bu özleme sahip olmanın, kendi kendinin ustası olmanın önemini anlattın. Aynı zamanda sık sık her arzunun insanın hayal kırıklığı duymasının temel nedeni olduğunu tekrarlıyorsun. Lütfen istek ve arzu arasındaki farkı açıklar mısın?

Gyan Saahaba, istek ve arzu neredeyse aynı şeymiş gibi görünseler de aralarında çok büyük fark vardır. Arzu her zaman bir şeylere yöneliktir. Daha fazla para, daha fazla prestij, daha fazla saygınlık, bilgi, erdem, öteki dünyada daha iyi bir mevki; bunlar hep arzulardır. Milyonlarca arzu duyulabilir çünkü dünyada arzu nesnesi olabilecek milyonlarca şey vardır. Arzu her zaman bir nesneye ihtiyaç duyar.

İstek nesnel değildir; ona bir şeyin daha katılmasını istemez. İstek kısaca senin yaşam gücünün ta kendisidir ve içinde gizli olan çiçekleri açığa çıkarmak için, sen olabilmen için bütünlüğüyle baskı yapar.

İsteğin bildiği tek bir şey vardır o da sensin ve senin altın geleceğin. Sen şu anda yalnızca tohumdan ibaretsin. Ama yıldızlara erişen ulu bir ağaca dönüşebilirsin.

En önemli Hollandalı ressamlardan biri olan Vincent Van Gogh da tıpkı Nietzsche gibi deli ilan edilmişti. O da tımarhanede kalmak zorunda kaldı ki kimseye zararı yoktu; yalnızca resimleri diğer insanların fikirlerine uymuyordu. Ne garip...bu dünyada kimseye zararın olmadan kendi kafana göre resim yapmakta bile serbest değilsin.

Öyle yüksek ağaç resimleri yapıyordu ki yıldızları bile geride bırakıyorlardı - yıldızları aşıyorlardı. Doğal olarak insanlar ona, "Bu tamamen delilik. Yıldızların ötesine geçen ağacı nerede gördün?" diye soruyorlardı.

Ve her zaman verdiği yanıt müthiş derecede önemlidir. O şöyle derdi. "Benim için ağaçlar dünyanın isteğini simgeler. Dünya yıldızların ötesine ulaşmak istiyor ve göreceksiniz bir gün bunu başaracak. Bu daha sadece başlangıç o yüzden o kadar yüksek ağaçlar görmüyorsunuz. Ama ben çok uzaklardaki geleceği görebiliyorum."

Oysa biz şairleri ve geleceği görenleri bile zararsız öngörüleri için bağışlayamıyoruz. Fakat bu ne güzel bir düşüncedir: dünya yıldızların ötesine ulaşmak istiyor. Bu isteği tanımlıyor.

Arzu her zaman sahip olmaya yöneliktir. İstek ise her zaman bilince yöneliktir.

İstek yaşam gücüdür, varlığınızın bir alevidir. Başka hiçbir şey istemez; yalnızca kendisinin bütünüyle açığa çıkmasını ister. Tohum olarak kalmak istemez, yalnızca bir düş olarak kalmak istemez, gerçekliğe dönüşmek, gerçek bir olgu olmak ister.

Gyan Saahaba, senin sorununu anlayabiliyorum. Bu birçok kişinin aklına gelmiş olabilir çünkü her zaman arzunun aleyhinde konuştum ama Friedrich Nietzsche'nin Zerdüşt'ünden söz ederken onun istek fikrinin sonuna kadar yanındaydım.

Bir gül goncasında çiçekler açtığında bu istektir. Onlar goncanın içinde saklanmaktaydı ve cisme gelmek istiyorlardı tıpkı senin içinde gizlenen Gautam Buda'nın, Zerdüşt'ün dışarı çıkmaya çalıştığı gibi. Sen bir tohumsun. Bu fikir senin içine yerleştikten sonra tohumun içinde kendini çözmeye başlayan bir yılan keşfedeceksin; bu istektir. Nietzsche buna güce dair istek demiştir. Ben buna gerçekleşmeye dair, mutlak olarak kendin olmaya dair istek diyorum.

Arzu çok tehlikeli bir şeydir çünkü arzunun içinde kaybolabilirsin ki bu milyonlarca kişinin başına gelmiştir. Arzular ormanı çok sıktır ve sonu yoktur; her arzunun ardında bir başkasını bulursun. Ve hiçbir arzu doyum getirmez. Her arzu sana yalnızca yeni bir düş kırıklığı getirir, yeni bir arzu getirir. Ama bu arzulama eylemi; kendini gerçekleştirme isteği, potansiyelinin nihai olarak çiçek açması isteği olarak kullanabileceğin enerjini alıp götürür. Arzu istekten uzak düşmektir.

Benim buradaki çabam seni arzulardan tek noktalı isteğe geri çekmek; kendini bilmek isteyen, kendisi olmak isteyen, içinde gizlenenleri cisme kavuşturmak isteyen istek.

Mendel usta işi, terzi dikimi, kaliteli bir takım elbise yaptırmak için yıllarca para biriktirmişti. Ama dışarıda takımıyla biraz dolaştıktan sonra bazı sorunlar olduğunu fark etti ve terziye geri döndü.

"Kollar fazla uzun" dedi Mendel.

"Sorun değil, yalnızca kollarını daha ileri doğru uzat ve dirseklerini bük" dedi terzi.

"Ama paçalar da fazla uzun."

"Tamam sorun değil, dizlerini kırarak yürü."

"Yakalarda fazla yüksek, kafamın yarısının üstüne çıkıyor." ,

"Tamam. Yalnızca kafanı biraz yukarıya doğru uzat."

Böylece Mendel ilk terzi dikimi takım elbisesiyle dış dünyaya çıkmış. Bir çiftin yanından geçerken kadın, "Şu zavallı adama bak" demiş. "Büyük bir hastalık geçirmiş olmalı".

Adam eklemiş, "Ama üzerindeki takım elbise son derece kaliteli!"

Arzuların sana kaliteli bir takım elbise kazandırabilir ama her şey hatalı olacağı için seni de aynı hastalıktan muzdarip edecektir. Arzuların senin yalnızca kendin olabilmeni, tam olarak kendi kaderini yaşamanı engeller.

İstek kişinin kendi kaderini yerine getirmeye dair duyduğu özlemdir.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 6 -Yalnızlık Tek Başınalığın Yanlış Anlaşılmış Halidir

Ortalama bir Amerikalı günde beş saat televizyon izliyor, insanlar radyo dinliyor...sadece kendileriyle yüzleşmemek için. Bütün bu faaliyetler tek bir neden yüzünden yapılıyor, yalnız kalmamak için çünkü yalnızlık çok ürkütücü. Ve bu fikir başkalarından alınma bir şey. Yalnız olmanın ürkütücü bir durum olduğunu sana kim söyledi?

25 Nisan 1987, Sabah

Sevgili Osho

Geçen gün tek başına doğduğumuzu, tek başına yaşadığımızı ve tek başına öleceğimizi söyledin. Ama doğduğumuz günden beri, ne yaparsak yapalım, kim olursak olalım birileriyle ilişki kurmaya, daha da ötesi, özellikle tek bir kişiyle yakınlaşmaya karşı bir çekim hissediyoruz gibi görünüyor. Lütfen bu konuda yorum yapabilir misin?

Dhyan Amiyo, sorduğun soru her insanın aklında olan bir sorudur. Tek başımıza doğuyor, tek başımıza yaşıyor ve tek başımıza ölüyoruz. Tek başınalık bizim doğamızda var ama bunun farkında değiliz. Bunun farkında olmadığımız için kendimize yabancı kalıyor, tek başınalığı müthiş bir güzellik

ve mutluluk; sessizlik ve huzur; varoluşun içinde rahat olmak olarak göreceğimize onu yalnızlıkla karıştırıyoruz.

Yalnızlık tek başınalığın yanlış anlaşılmış halidir. Tek başınalığını yalnızlık olarak algıladığın anda tüm içerik değişir. Tek başınalığın kendine has bir güzelliği, bir ihtişamı, olumlu bir hali vardır; yalnızlıksa zavallı, olumsuz, karanlık ve kasvetlidir.

Herkes yalnızlıktan kaçar. O bir yara gibidir; acır. Ondan kaçmanın tek yolu kalabalığın içinde olmak, toplumun bir parçası haline gelmek, dostlar edinmek, bir aile kurmak, eşe ve çocuklara sahip olmaktır. Bu kalabalığın içinde temel çaba yalnızlığını unutmak üzerinedir.

Ama kimse asla bunu unutmayı başaramamıştır. Senin doğanda olan bir şeyi ne kadar görmezlikten gelmeye çalışsan da onu unutamazsın; o kendini tekrar tekrar dayatacaktır. Ve sorun git gide daha karmaşık bir hal alır çünkü onu hiçbir zaman olduğu gibi görememişsindir; kendini doğuştan yalnız saymışsındır.

Sözlük anlamları aynıdır; bu, sözlükleri hazırlayan insanların zihninin nasıl işlediğini gösteriyor. Yalnızlık ve tek başınalık arasındaki sonsuz farkı kavrayamıyorlar. Yalnızlık bir boşluktur. Bir şey eksiktir, onu doldurmak için bir şeyler gerekir, ama hiçbir şey onu dolduramaz çünkü bu başından beri bir yanlış anlaşılmadır. Sen yaşlandıkça bu boşluk da büyür. İnsanlar yalnız kalmaktan o kadar korkarlar ki bu yüzden en aptalca şeyleri yaparlar. Tek başına kağıt oynayan adamlar gördüm; diğer elin sahibi orada değildi. İki eli de kendilerinin oynayabileceği oyunlar icat etmişlerdi. Bir şekilde kişi bir meşguliyet edinmeye çalışıyor. Bu, insanlarla veya işle ilgili bir meşguliyet olabiliyor... İşbağımlısı insanlar var; hafta sonunun yaklaşmasından korkuyorlar; ne yapacaklar diye? Ve hiç bir şey yapmazlarsa kendi kendilerine kalacaklar ve bu en acı deneyimdir.

Dünyada, çoğu kazanın hafta sonlarında gerçekleştiğini duymak şaşırtıcı olabilir. İnsanlar arabalara atlayıp konvoy halinde tatil yerlerine, deniz kenarına, dağlara koşuyorlar. Oraya varmak sekiz saat, on saat sürse de yapabilecekleri bir şey yok çünkü tüm kalabalık onlarla gelmiş durumda. Şimdi kendi evleri, mahalleleri, şehirleri deniz kıyısındaki tatil kasabasından daha sakin ve huzurlu. Hep beraber geldiler. Bir şeylerle meşgul olmak uğruna...

İnsanlar kağıt oynuyor, satranç oynuyor, televizyon izliyor. Ortalama bir Amerikalı günde beş saat televizyon izliyor, insanlar radyo dinliyor...sadece kendileriyle yüzleşmemek için. Bütün bu faaliyetler tek bir neden yüzünden yapılıyor, yalnız kalmamak için; çünkü yalnızlık çok ürkütücü. Ve bu fikir başkalarından alınma bir şey. Yalnız olmanın ürkütücü bir durum olduğunu sana kim söyledi?

Tek başınalığı tatmış olan kimseler onun bambaşka bir şey olduğunu söyler. Bundan daha güzel, daha huzurlu, daha keyifli bir şey olmayacağını söylerler.

Ama sen kalabalığı dinliyorsun. Yanlış anlayarak yaşayan insanlar öylesine çoğunlukta ki bir Gautam Buda veya Zerdüşt kimin umurunda? Bu tek tek bireyler yanılıyor olabilir, sanrılara kapılmış,

kendilerini ve seni kandırıyor olabilirler ama milyonlarca insan yanılıyor olamaz. Ve milyonlarca insan kendi başına kalmanın hayattaki en korkunç deneyim olduğu, cehennem gibi olduğu konusunda hemfikir.

Oysa bu korku yüzünden, bu yalnız kalmanın içsel cehenneminden kaçmak için girilen hiçbir ilişki tatmin edici olamaz. Çünkü onun kökleri zehirlenmiştir. Karını sevmiyorsun, onu yalnız kalmamak için kullanıyorsun; o da seni sevmiyor. O da aynı paranoyaya sahip; seni yalnız kalmamak için kullanıyor.

Doğal olarak sevgi adı altında her şey yaşanabilir; tabi sevgi dışında. Kavgalar, tartışmalar yaşanır ama bunlar bile yalnızlığa tercih edilir; en azından yanında birisi var ve onunla meşgul olduğun için yalnızlığını unutuyorsun. Ama sevginin gelişmesi olanaksızdır çünkü onun için gereken en temel şey orada değildir.

Sevgi asla korkudan doğmaz. "Geçen gün tek başına doğduğumuzu, tek başına yaşadığımızı ve tek başına öleceğimizi söyledin. Ama doğduğumuz günden beri, ne yaparsak yapalım, kim olursak olalım birileriyle ilişki kurmaya çalışıyoruz" diyorsun.

Bu başkalarıyla ilişki kurma isteği kaçıştan başka bir şey değildir. En küçük bebek bile yapacak bir şey bulmak ister; başka bir şey bulamasa bile ayak parmağını emmeye başlar. Tamamen boş bir iştir, hiçbir şey kazandırmaz ama yine de yapacak bir şeyler bulmuş olmak adına yapılır. Tren istasyonlarında, havaalanlarında oyuncak ayılarıyla gezen çocuklar görürsün, onlar olmadan uyuyamazlar. Karanlık yalnızlıklarını daha da tehlikeli hale getirir. Oyuncak ayı büyük bir koruma sağlar; yanlarında biri vardır.

Senin Tanrın da büyüklerin oyuncak ayısından başka bir şey değildir.

Olduğun gibi yaşayamıyorsun. İlişkilerin ilişki değil. Çok çirkinler. Karşındaki insanı kullanıyorsun ve onun da seni kullandığının gayet farkındasın. Ve birini kullanmak onu bir şeye, bir eşyaya indirgemektir. O kişiye hiç saygın yok.

"Daha da ötesi, özellikle tek bir kişiyle yakınlaşmaya karşı bir çekim hissediyoruz gibi görünüyor" diyorsun.

Bunun psikolojik bir nedeni var. Sen bir anne ve bir baba tarafından büyütüldün; oğlan çocuğuysan anneni sevmeye ve rakibin olduğu için babanı kıskanmaya başlarsın; kız çocuğuysan da babanı sever ve rakip olduğu için annenden nefret etmeye başlarsın. Artık bunu kanıtlayan geliştirilmiş doğrular var ve bunun sonucunda da hayatın berbat olur. Oğlan kadın kalıbı olarak annesinin imgesini taşır. Sürekli bir şartlanma içindedir; yalnızca bir tek kadını o kadar yakından tanımaktadır. Onun yüzü, saçları, sıcaklığı, her şeyi içinde, psikolojisinde bir iz bırakır. Aynı şey kız için de babayla ilgili olarak geçerlidir.

Büyüdüğünde bir adama veya bir kadına âşık olur ve "Belki de biz birbirimiz için yaratılmışızdır" diye düşünürsün. Kimse kimse için yaratılmamıştır. Peki o zaman niye tek bir kişiye karşı çekim

hissediyorsun? Bu içindeki anne veya babanın bıraktığı iz yüzündendir. O kişi bir şekilde annene veya babana benziyordur.

Tabi ki başka hiçbir kadın annenin tıpatıp kopyası olamaz, zaten kendine bir anne değil eş arıyorsun. Oysa içindeki iz senin için doğru kadını belirler. Onu gördüğün anda kafanda hiçbir soru işareti kalmamıştır. Anında ona karşı bir çekim hissedersin; içindeki iz hemen harekete geçer; bu kadın sana uygundur, bu adam sana uygundur.

Bu, arada bir plajda, sinemada veya parkta buluşmaktan ibaret olduğunda iyi bir şeydir çünkü birbirini bütünüyle tanımazsın. Ama ikiniz de birlikte yaşamak, evlenmek için sabırsızlanırsınız ve bu âşıkların atabileceği en tehlikeli adımlardan biridir.

Biriyle evlendiğin anda o kişiyi bütün olarak görmeye başlarsın ve her şeyi seni şaşırtmaya başlar: "Bir yanlışlık olmalı, bu adam/kadın o değil" çünkü içinde taşıdığın ideal kişiyle örtüşmemektedir. Ve sorun katlanarak artar çünkü o da senin uymadığın bir ideali kendi içinde taşımaktadır. Sen içinde ideal olarak anneni taşıyorsun. Bu yüzden evlilikler yürümüyor.

Yalnızca çok seyrek olarak evlilikler başarılı olur ve Tanrı sizi o evliliklerden korusun çünkü onlar psikolojik olarak hastalıklı evliliklerdir. Bazı insanlar sadisttir, başkalarına işkence etmekten zevk alırlar ve bazı insanlar da mazoşisttir ve kendilerine işkence etmekten zevk alırlar. Eşler bu iki kategoriye dahil olduklarında evlilikleri yürür. Biri mazoşist, diğeri sadistse bu mükemmel bir evliliktir çünkü biri işkence çekmekten, diğeriyse işkence etmekten zevk alır.

Ama normalde kendinin sadist mi yoksa mazoşist mi olduğunu görüp de diğer uçtan birini bulmak çok zordur. Yeterince şuur sahibiysen psikologa gidip kim olduğunu, sadist mi yoksa mazoşist mi olduğunu öğrenmelisin. Sonra da sana uygun birinin olup olmadığını sorabilirsin.

Bazen, kazara bir sadist ve mazoşist evlenirler. Onlar dünyanın en mutlu insanlarıdır; birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılayabilirler. Bu nasıl bir ihtiyaçtır? - ikisi de psikopattır ve işkence gibi bir hayat yaşarlar. Ama aksi taktirde evlilik yürümeyecektir ve bunun basit bir nedeni vardır: içimizde taşıdığımız iz buna izin vermez.

Evlilikte bu ilişkiyi istemenin ardındaki temel neden bile karşılanmaz. Karınla beraberken kendi başına olduğundan bile daha yalnızsındır. Bir karı kocayı bir odada yalnız bırakmak ikisine de eziyet etmek anlamına gelir.

Dostlarımdan biri emekliye ayrılıyordu; büyük bir sanayiciydi ve benim tavsiyem üzerine emekliye ayrılıyordu. Ona, "Bu kadar çok şeye sahipsin, oğlun da yok. İki kızın var ve ikisi de zengin ailelere gelin gitti. Neden hâlâ gereksiz yere bunca dertle, işle, güçle, vergilerle filan uğraşasın? Her şeyi bırakabilirsin, yeterince paran var. Bin yıl yaşasan da yetecek kadar paraya sahipsin." dedim.

"Haklısın" dedi. "Ama asıl sorun iş değil karımla yalnız kalacak olmam. Bana bizimle yaşayacağına söz ver hemen şimdi emekliye ayrılayım."

"Bu çok tuhaf dedim. "Sen mi emekliye ayrılıyorsun, yoksa ben mi?"

"Şartım bu." dedi. "Tüm bu sorunlarla uğraşmaktan hoşnut muyum sanıyorsun? Hepsi karımdan kaçmak için."

Karısı birçok yerde gönüllü işler yapıyordu. Bir kimsesizler yurdu, dullar için sığınak ve yoksullar ve tedavi masrafını karşılayamayacak olan dilenciler için bir hastaneyi yönetiyordu. Ona da aynı soruyu sordum, "Sabahtan akşama bu işlerle uğraşmaktan zevk alıyor musun?"

"Zevk almak mı? Bu daha çok kendi kendine işkence etmek gibi" dedi.

"Peki niye kendine böyle işkence ediyorsun?"

"Arkadaşından kaçmak için. Onunla yalnız kalmak başıma gelebilecek en kötü şey."

Ve bu görücü usulü yapılmış bir evlilik değil bir aşk evliliğiydi. Onlar evlenmek için ailelerine, tüm topluma, karşı çıkmışlardı çünkü farklı dinlerden ve farklı kastlardan geliyorlardı, ama içlerindeki iz onlara karşılarındakinin doğru kadın ve erkek olduğunu söylemişti. Ve tüm bunlar bilinçsizce gerçekleşiyor. Belli bir kadına veya erkeğe neden aşık olduğun sorusuna yanıt bulamayışın da bu yüzden. Bu bilinçli bir seçim değil. Bu senin içindeki bilinçsiz iz tarafından verilmiş bir karar.

Amiyo tüm bu çaba, birini bulmak veya meşgul olmak için bin bir türlü şeyle uğraşmak hep bu yalnızlık düşüncesinden kaçmak için. Ve bunun meditasyon yapan insanla sıradan insanın ayrıldığı nokta olduğunu net olarak kavramanı istiyorum.

Sıradan insan yalnızlığını unutmaya çalışırken, meditasyon yapan kişi tek başınalığıyla daha yakından tanışmak ister. O dünyayı bırakmış, yalnız kalabilmek uğruna mağaralara, ormanlara, dağlara çıkmıştır. O kim olduğunu bilmek ister. Bu kalabalıkta zordur; dikkat dağıtıcı birçok şey vardır. Ve tek başınalığı tadabilen kimse insanın tadabileceği en büyük mutluluğu yaşamıştır çünkü senin varlığın mutludur.

Tek başınalığınla uyumlu hale geldiğinde başkalarıyla da ilişki kurabilirsin; o zaman ilişkilerin sana büyük bir sevinç katacaktır çünkü korkuya dayalı değillerdir. Tek başınalığını keşfettiğinde yaratıcı olabilir, istediğin kadar çok şeyle uğraşabilirsin çünkü bu uğraş artık senin kendinden kaçışın olmayacaktır. Artık o senin kendini ifade edişin olacaktır; potansiyelini ortaya çıkarışın olacaktır.

Ancak böyle bir insan tek başına da toplum içinde de yaşasa, bekar da evli de olsa her zaman mutlu, huzurlu ve sessiz olacaktır. Onun yaşamı bir dans, bir şarkı, bir çiçeklenme, güzel bir kokudur. Ne yaparsa yapsın o kokuyu da beraberinde getirecektir.

Ama atılacak ilk temel adım tek başınalığını mutlak bir şekilde bilmektir.

Sen kendinden kaçmayı bu kalabalıktan öğrendin. Herkes kaçtığı için sen de kaçtın. Her çocuk bir kalabalığın içine doğar ve diğer insanları öykünmeye başlar; onlar ne yapıyorsa, o da aynılarını yapar. O da aynı kederli durumun içine düşer ve hayatın bundan ibaret olduğunu düşünmeye başlar. Ve yaşamı tümüyle kaçırır.

Bu yüzden size hatırlatıyorum: tek başınalığı yalnızlıkla karıştırmayın. Yalnızlık kesinlikle hastadır, tek başınalık ise mutlak sağlıktır.

Ginsberg, Doktor Goldberg'e gider. "Evet, hastasınız."

"Bu yeterli değil, başka bir görüş daha almalıyım."

"Peki" der Doktor Goldberg, "aynı zamanda çirkinsiniz de."

Hepimiz sürekli aynı yanlış anlamalara kapılıyoruz. Benim insanlarımın, hayatın anlam ve önemini bulmak için atılacak ilk ve en temel adımın kendi, tek başınalığının içine dalmak olduğunu bilmelerini istiyorum. Senin tapınağın, kendi Tanrının yaşadığı yer orası ve onu başka yerde bulamazsın. Aya veya Mars'a kadar gidebilirsin....Varlığının en derininde saklı olan özüne girebildiğin anda gözlerine inanamayacaksın: içinde öyle büyük bir neşe, öyle çok kutsanma, aşk taşıyorsun ki...ve bu kendi hazinelerinden kaçıyordun.

Bu hazineleri ve tükenmez oluşlarını gördükten sonra ilişkilere ve yaratıcı alanlara girebilirsin. İnsanlara onları kullanmak yerine sevgini paylaşarak yardım edebilirsin. Sevginle onlara onur kazandırırsın; saygılarını tüketmezsin. Ve çaba göstermeksizin onların da kendi hazinelerini keşfetmeleri için bir kaynak oluşturursun. Ne yaparsan yap etrafındaki her şeye sessizlik, huzur ve kutsamayı yayarsın.

Oysa bu temel nokta ne aileler, ne toplum ne de üniversiteler tarafından öğretilmiyor. İnsanlar sefalet içinde yaşamaya devam ediyor ve bunun doğal olduğunu kabul ediyorlar. Herkes sefil bir durumda olduğuna göre sen de öyleysen en azından bu istisnai bir durum değil.

Ama size şunu söylüyorum: siz birer istisna olabilirsiniz. Yalnızca çabayı doğru yere göstermediniz.

Sevgili Osho,

Geçen gün üçüncü gözden Sizinle ve varoluşla bağlantıya geçmeyi sağlayan bir kapı olarak söz ediyordunuz. Kendimi ne zaman, açık, akışkan ve Sizinle, diğer insanlarla ve kendi doğamla bağlantıda hissetsem bunu yüreğimde bir sessizlik ve genişleme, bazen de ışık yayılımı olarak hissediyorum. Sevgili Osho, bu Sizin söz ettiğiniz gibi bir deneyim mi yoksa

üçüncü gözden bağlantı kurmakla, yürekten bağlantı kurmak arasında bir fark var mı veya bunlar farklı aşamalar mı?

Vedant Armond, senin yaşadığın da kendi içinde değerli bir deneyim ama üçüncü göz deneyimi gibi değil. Üçüncü göz deneyimi senin yaşadığının biraz daha üstünde bir deneyim. Doğuda mistikler bilincin evrimini yedi merkeze göre sınıflandırır. Senin deneyimin dördüncü merkeze yani yüreğe ait. O yedi merkezin tam ortasında olduğu için en önemli merkezlerden biridir. Onun üstünde de, altında da üçer tane merkez yer alır. Bu yüzden aşk son derece dengeleyici bir deneyimdir.

Senin tarifin şöyle, "Kendimi ne zaman, açık, akışkan ve Sizinle, diğer insanlarla ve kendi doğamla bağlantıda hissetsem bunu yüreğimde bir sessizlik ve genişleme, bazen de ışık yayılımı olarak hissediyorum. Bu sizin söz ettiğiniz gibi bir deneyim mi?"

Ben yüreğin üzerinde yer alan üçüncü gözden söz ediyordum. Yüreğin üzerinde üç tane merkez yer alır. Bunlardan biri boğazındadır ve yaratıcılığın merkezidir, diğeri iki kaşının arasındadır, tam ortadadır ve ona üçüncü göz denir. Tıpkı dış dünyayı tanımak için iki göze sahip olduğun gibi...üçüncü göz yalnızca bir metafordur ve kendini bilme, kendini görme deneyimini temsil eder.

Son merkez sahastrara yedincidir ve başının üzerinde yer alır. Bilinç yukarı doğru çıktıkça önce kendini sonra da tüm evreni bilirsin; bütünü ve onun bir parçası olarak da kendini bilirsin.

Eski dilde yedinciye "Tanrıyı bilme" , altıncıya "kendini bilme", beşinciye, "yaratıcı olma" dördüncüye de "sevgi dolu, paylaşımcı olma ve diğerlerini bilme" deniyordu. Dördüncüye vardığında yolculuğun kesinleşmiştir; yedinciye ulaşacağın garantidir. Dördüncüden önce yoldan çıkma olasılığın mevcuttur.

Birinci merkez cinsellik merkezidir ve yaşamın sürebilmesi yani üreme içindir. Hemen üzerinde, cinsel enerji yukarıya çıkarılabilir ve bu harika bir deneyimdir çünkü kişi ilk kez kendi kendine yettiğini hisseder.

Cinsellikte her zaman diğer bir kişiye ihtiyaç vardır. İkinci merkez doyumun merkezidir; sen kendi kendine yetersin. Üçüncü merkezde araştırmaya başlarsın- sen kimsin? Bu kendi kendine yeten varlık kimdir? Tüm bu merkezler önemlidir...

Kim olduğunu bulduğun anda dördüncü merkez açılır ve aşkın kendisi olduğunu görürsün.

Dördüncüye varmadan önce yolculuk başlamıştır ama onu tamamlayamama olasılığın da vardır. Yoldan çıkabilirsin. Örneğin kendini tatmin içinde, kendi kendine yeter halde bulduğunda orada kalabilirsin, daha fazla bir şey yapmaya gerek duymazsın. "Ben kimim?" sorusunu bile sormayabilirsin. Bu yeterlilik öyle çoktur ki tüm sorular yok olur.

Böyle anlarda hedefe varmadan ortada bir yerde takılıp kalmaman için bir ustaya ihtiyaç vardır. Ve bunlar güzel noktalardır.... tatmin içindeyken daha ileri gitmeye ne gerek var? Ama usta sana söylenip durmaya devam eder senin kendini bilmeni ister; tatmin içinde olabilirsin ama en azından kendini bil.

Kendini bildiğin anda yeni bir kapı açılır çünkü yaşamın, aşkın ve sevincin farkına varırsın. Orada kalabilirsin; öyle zengin bir yerdir ki, daha ileri gitmeye gerek yoktur. Ama usta seni dürtmeye devam eder, "Daha ileri git! Aşkın en saf enerjisini bulana dek varoluşun ihtişamını göremezsin."

Dördüncüden sonra artık yoldan çıkamazsın. Varoluşun ihtişamını bir kez gördükten sonra yaratıcılık kendiliğinden yükselmeye başlar. Güzelliği tatmış olduğun için sen de güzellik yaratmak istersin. Yaratıcı olmak istersin. Yaratıcılık için müthiş bir özlem belirir. Ne zaman aşkı hissetsen hep onun bir gölgesi olarak yaratıcılığı da hissedersin. Yaratıcı bir insan artık yalnızca dışarıya bakarak yaşayamaz. Dışarıda birçok güzellik vardır... ama o, dışarıda sonsuz bir gökyüzü olduğu gibi, içeride de onu dengeleyecek bir sonsuzluğun olması gerektiğini fark eder.

Etrafta bir usta varsa ne güzel; yoksa da bu deneyimler seni ileriye götürecektir.

Üçüncü gözün bir kez açıldığında kendini ve bilincini tüm genişliğiyle gördüğünde Tanrının tapınağına çok yaklaştın demektir; merdivenlerde durmaktasındır. Kapıyı görürsün ve tapınağın içine girip içeride ne olduğunu görme isteğine karşı koyamazsın. Orda evrensel bilinci, aydınlanmayı, nihai bağımsızlığı bulursun. Orada sonsuzluğu bulursun.

İşte bunlar yedi merkezlerdir; arayanın birinden diğerine sistematik bir şekilde geçebilmesi için keyfi şekilde yapılmış ayrımlardır. Aksi halde, kişi kendi başına uğraştığında bu işin içinden çıkamama olasılığı çok fazladır. Özellikle dördüncü merkezin altında, hatta bazen de üzerinde tehlike söz konusudur.

Birçok şair beşinci merkezde, yetenek merkezinde yaşayıp daha ileri gitmemişlerdir- büyük yapıtlara imza atmış birçok ressam, dansçı, şarkıcı asla üçüncü göze kadar çıkmamışlardır. Üçüncü gözde kalmış olan mistikler de vardır. Kendi içsel güzelliklerini görüp öylesine tatmin olmuşlardır ki vardıklarını sanmışlardır. Seni bekleyen daha başka bir şeyler olduğunu söyleyecek birine ihtiyaç vardır; yoksa kendi cehaletinle bulacağın yol önceden kestirilebilir değildir.

Mike polis teşkilatına katılmaya karar verdi ve bunun için sınava girdi. Sınavı yapan çavuş karşısındaki adayın İrlandalı olduğunu anlayınca ona basit bir soru sormaya karar verdi. "İsa'yı kim öldürdü?"

Mike endişeli göründüğü ve bir şey söylemediği için çavuş ona endişelenmesi gerekmediğini, kendisine düşünmek için zaman tanıyabileceğini söyledi. Mike eve dönerken yolda Paddy'le karşılaştı.

"Eee" dedi Paddy, "polis olabildin mi bari?"

"Sadece polis olmakla da kalmadım" dedi Mike "aynı zamanda ilk vakamın da üzerindeyim."

İnsan, doğası gereği, bu yolu ve tuzakları, kişinin takılıp kalabileceği güzel noktaları bilen ve onu potansiyelinin son noktasına erişene dek itmeye -kişi istemese bile- devam edecek şefkate sahip birinin yardımına ihtiyaç duyar.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 7 -Sevgi: En Saf Güç

Benim için Tanrı yalnızca birdir, sevgi ise hakikattir. Tanrı bir mit, sevgi ise milyonlarca insanın deneyimidir. Tanrı bir sözcükten ibarettir sevgiyse yüreğinde bir dansa dönüşebilir.

25 Nisan 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Nietzsche'nin istek kavramından söz ettiğinde bu Nazilerin aynı kaynaktan yarattığı ve Batıda hâlâ geçerli olan isteğin tam zıt kutbuydu. Bu ikisinin farkından söz edebilir misin?

Prem Pankaja, dahilerin kaderi yanlış anlaşılmaktır. Bir dahi yanlış anlaşılmıyorsa aslında dahi filan değildir. Kişi kitleler tarafından anlaşılabiliyorsa o zaman sıradan zekânın düzeyinde konuşuyor demektir.

Friedrich Nietzsche yanlış anlaşılıyordu ve bu yanlış anlaşılma korkunç bir felakete neden oldu. Ama belki de bu kaçınılmaz bir şeydi. Nietzsche gibi bir adamı anlayabilmek için onunla aynı veya daha yüksek bilinç düzeyinde olman gerekir.

Adolf Hitler öylesine geri zekâlı bir insandı ki Nietzsche'nin anlamını kavramış olabilmesi olanaksız ama onun felsefesinin Mesihliğine soyundu. Ve o geri zekâsının doğrultusunda yorumlar yaptı, yorum yapmakla da kalmayıp bunları eyleme döktü ve bunun sonucunda İkinci Dünya Savaşı patlak verdi. Nietzsche güç istencinden söz ederken bunun hakim olma isteğiyle hiç ilgisi yoktur. Ama Nazilerin ona yüklediği anlam budur.

Güç istenci, hükmetme isteğiyle taban tabana zıttır. Hükmetme isteği aşağılık kompleksinden ileri gelir. Kişi kendine onlardan aşağı değil üstün olduğunu kanıtlayabilmek için diğerlerine hükmetmek ister. Ama bunu kanıtlaması gereklidir. Kanıt olmazsa onların altında kalacağını bilir; bu yüzden bunu saklayacak birçok kanıta ihtiyacı vardır.

Gerçekten üstün olan kişinin kanıta ihtiyacı yoktur, o zaten üstündür. Bir gül güzelliğiyle ilgili bir tartışmaya girer mi? Dolunay ihtişamını kanıtlamakla uğraşır mı? Üstün insan bunu zaten bilir, hiçbir kanıta ihtiyacı yoktur; bu yüzden hükmetme isteği de duymaz. Kesinlikle bir güç isteğine sahiptir ama burada çok ince bir ayırım yapmak gerekir. Güce istek duyması demek kendini bütünüyle ifade edecek olgunluğa erişmek istemesi demektir.

Bunun başka kimseyle alakası yoktur, yalnızca bireyin kendisiyle alakalıdır. O çiçek açmak, potansiyelinde gizli olan tüm çiçekleri açığa çıkarmak, gökyüzünde ulaşabileceği kadar yukarıya uzanmak ister. Burada kıyas bile söz konusu değildir, başkalarından daha yukarıya çıkmak istemez- yalnızca kendi potansiyeline erişmek ister.

Güç istenci mutlak surette bireyseldir. Gökyüzünün en yukarılarında dans etmek, yıldızlarla konuşmak ister ama kimseye üstünlüğünü kanıtlamak gibi bir derdi yoktur. Rekabetçi değildir, kıyaslayıcı değildir. Adolf Hitler ve takipçileri Naziler, dünyaya çok büyük bir zarar verdiler çünkü Nietzsche'nin doğru şekilde anlaşılmasının önüne geçtiler. Ve bu yalnızca tek bir şey için değil, diğer kavramlar için de geçerliydi; tümüyle yanlış anladılar.

Bu daha önce hiçbir mistiğin veya şairin içine düşmemiş olduğu kadar üzücü bir yazgı. İsa'nın çarmıha gerilmesi ve Sokrates'in zehirlenmesi bile Nietzsche'nin yazgısı kadar kötü değil: o öyle büyük bir ölçekte yanlış anlaşıldı ki, Hitler onun ve felsefesinin adına sekiz milyon kişiyi öldürdü. Bu biraz zaman alacak. Adolf Hitler ve Naziler ve İkinci Dünya Savaşı unutulduktan sonra Nietzsche'nin gerçeği su yüzüne çıkacak. O geri gelecek.

Daha geçen gün Japon sannyasinlerimden biri bana kitaplarımın kendi dilinde en çok satanlar arasına girdiğini ve hemen yanlarında da Nietzsche'nin kitaplarının yer aldığı haberini verdi. Birkaç gün önce de aynı haber Kore'den gelmişti. Belki de insanlar bizim kitaplarımız arasında benzer bir şeyler buluyor.

Ama Nietzsche'nin yeni baştan yorumlanması gereklidir ki Naziler tarafından onun güzel felsefesinin üzerine yüklenmiş onca saçmalık bir kenara atılabilsin. Onun arındırılmaya, vaftiz edilmeye ihtiyacı var.

Küçük Sammy dedesine ünlü bilim adamı Albert Einstein'dan ve onun görecelilik kuramından söz ediyordu.

"Peki" dedi dedesi. "Bu kuram ne anlatıyormuş?"

"Öğretmenimizin dediğine göre bunu tüm dünyada yalnızca birkaç kişi anlayabiliyormuş" dedi Sammy. "Ama yine de bize nasıl bir şey olduğunu anlattı. Görecelilik şöyle: bir adam güzel bir kızın yanına oturduğunda bir saat bir dakika gibi geliyor ama bir dakikalığına kızgın ateşin üzerine oturunca bu bir saat gibi geliyor ve buna görecelilik kuramı deniyor."

Dede sessizce başını sallayıp yavaşça, "Sammy," diye sordu, "senin Einstein bununla mı geçiniyor?"

İnsanlar her şeyi kendi bilinç düzeylerince anlayabilirler.

Nietzsche'nin Nazilerin eline düşmüş olması yalnızca bir rastlantıydı. Onlara savaşmak için bir felsefe gerekiyordu ve Nietzsche de savaşçının güzelliğini takdir eder. Uğrunda savaşılacak bir düşünceye ihtiyaçları vardı ve Nietzsche onlara iyi bir neden verdi; üstün insan için savaşmak.

Tabi hemen üstün insan fikrine sahip çıktılar. Kuzeyli Alman Aryanları Nietzsche'nin yeni insan ırkı: üstün insanı olacaktı. Dünyaya hükmetmek istiyorlardı ve Nietzsche buna çok yardımcı oluyordu çünkü insanın en temel özleminin güç istenci olduğunu söylüyordu. Onlar bunu hükmetme istenciyle değiştirdiler.

Şimdi tam bir felsefeleri olmuştu: Kuzeyli Alman Aryanları üstün bir ırktı çünkü onlar üstün insanı yaratacaklardı. Güç istencine sahiptiler ve tüm dünyaya hükmedeceklerdi. Daha alt seviyelerdeki insanlara hükmetmek onların kaderiydi. Bariz bir matematik söz konusuydu, üstün olan daha alt seviyede olanı yönetmeliydi.

Bu güzelim kavramlar... Nietzsche onların böylesine tehlikeli olabileceğini ve tüm insanlığın üzerine bir kâbus gibi çökebileceğini asla hayal bile edemezdi. Ama yanlış anlaşılmanın önüne geçemezsin, elinden hiçbir şey gelmez.

Viski, puro ve ucuz losyon kokan bir sarhoş sallanarak otobüse bindi ve bir Katolik rahibinin yanına oturdu.

Kendisinden rahatsız olmuş olan rahibe bakan sarhoş, "Hey Peder, sana bir sorum var" dedi. "Artrite ne sebep olur?"

Rahip soğuk ve ters bir şekilde, "Ahlaksız yaşam tarzı, fazla içki, sigara ve hafif kadınlarla düşüp kalkmak" diye yanıt verdi.

"Vay canına!" dedi sarhoş.

Bir süre yola sessizlik içinde devam ettiler. Rahip kendini suçlu hissetmeye başladı. Bariz şekilde Hıristiyan merhametine ihtiyacı olan birine soğuk davranmıştı. Sarhoşa dönüp, "Üzgünüm oğlum" dedi. "Sert çıkmak istemezdim. Ne kadar zamandır bu artrit belasından muzdaripsin?"

"Ben mi?" dedi sarhoş. "Ben artritten muzdarip filan değilim de gazetede okuduğuma göre Papa öyleymiş!"

Elden ne gelir? Bir şey bir kez ağzından çıktıktan sonra karşındakinin onu nasıl alacağı tamamen ona kalmış.

Ama Nietzsche öylesine önemli ki Nazilerin onun düşüncelerine bulaştırdığı tüm bu pislikten arındırılması gerekiyor. Tuhaf olan yalnızca Nazilerin değil, dünyadaki diğer filozofların da onu yanlış anlamış olmaları. Belki de o öylesine büyük bir dahiydi ki sözde büyük adamlar bile onu anlayamıyorlardı.

O, düşünce dünyasına sayısız yeni görüş kazandırıyordu ve tek bir görüş bile onu dünyanın en büyük filozoflarının arasına sokabilirdi; oysa onun düzinelerce görüşü vardır ve hepsi de insanlığın daha önce hiç aklına gelmemiş olan, mutlak derecede özgün görüşlerdi. Nietzsche doğru anlaşılmış olsaydı şüphesiz, o üstün insanın oluşması için gereken havayı ve toprağı sağlayabilirdi. O, insanlığın dönüşüme uğramasına yardımcı olabilir.

Ona karşı müthiş bir saygı ve yanlış anlaşıldığı için de üzüntü duyuyorum; hatta yanlış anlaşılmakla da kalmayıp tımarhaneye tıkılmıştır. Doktorlar onun deli olduğuna kanaat getirmişti. Onun görüşleri sıradan zihnin öylesine uzağındaydı ki sıradan insan onun deli olduğunu kabul etmekten mutluluk duyuyordu: "O deli değilse biz çok vasatız." O deli olmalı, tımarhaneye tıkılmalıydı.

Benim hissettiğime göre o hiçbir zaman delirmedi. Yalnızca kendi zamanının fazla ilerisindeydi, fazla içten ve doğrucuydu. Siyasetçilere, rahiplere ve cüce zihinlilere aldırmadan ne yaşadıysa tam olarak onu aktardı. Ama bu cüceler öyle kalabalık ve o öylesine tek başınaydı ki onun deli olmadığını duyamadılar. Delirmediğinin kanıtı da tımarhanede yazdığı son kitabıdır.

Ama onun deli olmadığını söyleyen ilk adam benim. Öyle görünüyor ki bu dünya öylesine kurnaz ve politik zihniyetli ki insanlar sadece kendilerine şöhret kazandıracak, kalabalıktan alkış alacak olan şeyleri söylüyorlar. Sizin o büyük düşünürleriniz bile o kadar büyük değil.

Onun tımarhanede yazdığı kitap en iyi kitabıdır ve kesin bir delildir çünkü deli bir adam onu yazamazdı. Son kitabı Güç İstenci'dir. Onun basıldığını göremedi çünkü kimse deli bir adamın kitabını basmak istemedi. Birçok yayıncının kapısını çaldı ama hep geri çevrildi ve şimdi herkes bunun yazdığı en iyi kitap olduğu konusunda hemfikir. Ölümünden sonra kız kardeşi bu kitabı bastırabilmek için evini ve bazı başka şeyleri sattı çünkü bu onun son arzusuydu ama kitabın basıldığını göremedi.

O mu deliydi yoksa biz mi delirmiş bir dünyada yaşıyoruz? Deli bir adam Güç İstenci gibi bir kitap yazabiliyorsa o zaman deli olmak nükleer silahları üst üste yığmakta olan Amerikan Başkanı gibi akıllı olmaktan daha iyidir.

Bu adama aklı başında, Friedrich Nietzsche'ye de deli mi diyorsunuz?

Yaşlı bir Kızılderili bir barda otururken saçı sakalı birbirine karışmış bir hippi içeri dalıp bir içki ısmarladı. Hippinin küfürleri herkesi bardan kaçırdı ama yaşlı Kızılderili sakin sakin oturmaya devam etti.

Sonunda yaşlı hippi dayanamayıp, "Hey kırmızı adam. Ne bok yemeye bana bakıp duruyorsun? Deli misin nesin?" diye laf attı.

"Hayır" diye yanıt verdi Kızılderili, "yirmi yıl önce bir buffaloyla seviştiğim için tutuklanmıştım da, sen oğlum olabilir misin diye bakıyordum."

Sevgili Osho,

Üstün insandan söz ederken devenin aslana dönüşmesi gerektiğini söyledin. O aslana karşı büyük bir çekim hissediyorum ama onunla temas kurmaktan korkuyorum. İçimdeki aslanın güçle bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Gücümü sevgimi kaybetmeden nasıl kullanabilirim? Gücümü kullanıp aynı zamanda açık bir yürekle nasıl kalabilirim? Bana göre sevgi ve güç çelişiyormuş gibi geliyor. Bu doğru mu? Lütfen bunun hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?

Dhyan Agni, senin sorduğun soru, Pankaja'nın sorduğu sorunun aynısı. Nietzsche'yle ilgisi olmasa da sen de aynı yanlış anlamaya sahipsin. Kısaca şöyle soruyorsun: "Gücümü sevgimi kaybetmeden nasıl kullanabilirim? Gücümü kullanıp aynı zamanda açık bir yürekle nasıl kalabilirim? Bana göre sevgi ve güç çelişiyormuş gibi geliyor." Bu senin yanlış anlaman. Sevgi ve güç çelişmez. Sevgi dünyadaki en büyük güçtür. Ama bunu yeniden anlaman lazım: güçten kastım diğerlerinin üzerinde kurulan güç değil. Başkalarının üzerindeki güç sevgi değil saf nefrettir, zehirlidir ve yok edicidir.

Ama bana ve bunu bilen herkese göre sevginin kendisi güçtür ve en büyük güçtür çünkü sevgiden daha yaratıcı bir şey yoktur. Sevgiden daha doyurucu, daha besleyici hiçbir şey yoktur. Sevdiğin zaman tüm korkular yok olur ve kendin sevgiye dönüştüğün zamansa ölüm bile önemini kaybeder.

İsa, "Tanrı sevgidir" dediğinde hakikatin fazla uzağında değildir. Tanrı kesinlikle güçtür, en büyük güçtür. Ben İsa'nın görüşünü geliştirmek istiyorum: ben Tanrı sevgidir değil sevgi Tanrıdır diyorum. Benim için Tanrı yalnızca bir simge, sevgi ise hakikattir.

Tanrı bir mit, sevgi ise milyonlarca insanın deneyimidir. Tanrı bir sözcükten ibarettir sevgiyse yüreğinde bir dansa dönüşebilir.

Senin yanlış anlamanın nedeni gücü başkalarının üzerindeki güçle karıştırıyor olman. Ve bu yalnızca senin yanılgın değil. Dhyan Agni, milyonlarca insan böyle düşünüyor. Ve bu yanlış anlama nedeniyle sevginin güzelliğini yok ediyorlar. Ondan bir cennet yaratmak yerine birbirleri için bir cehennem yaratıyorlar çünkü herkes sevgi adı altında birbirine hükmetmeye çalışıyor; bunun altında hükmetme arzusu yatıyor.

Sevgi kendi içinde koşulsuzdur. Yalnızca vermeyi, paylaşmayı bilir ve karşılığında bir şey arzulamayı bilmez. Karşılık beklemez. Onun sevinci ve ödülü paylaşmaktan gelir. Gücü de paylaşmaktan gelir. O

kadar güçlüdür ki milyonlarca insanla da paylaşsa yüreğinden sevgi taşmaya devam eder; o tüketilemezdir. Onun gücü budur.

Bana soruyorsun, "Gücümü sevgimi kaybetmeden nasıl kullanabilirim?" diye. Hükmetmek istiyorsan o zaman kesinlikle sevgini kaybetmen gerekecek. Ama sevmek istiyorsan istediğin kadar güçlü şekilde sevebilirsin.

Sevgiyle güç arasında bir çelişki yoktur. Güçle sevgi arasında bir çelişki olsaydı sevgi güçsüz, kısır, yaratıcılıktan uzak, zayıf olurdu; güç ise tehlikeli ve yıkıcı bir hal alıp, insanlara işkence etmekten zevk almaya başlardı.

Sevgi ve gücün ayrı düşmesi dünyanın sefaletine neden olur. Sevgi ve güç tek bir enerjide birleştiğinde büyük bir dönüşüme neden olabilirler. Yaşam bir mutluluğa dönüşebilir. Ve bu yalnızca yanlış anlaşılmalardan kurtulma meselesidir.

Bu tıpkı iki artı ikinin beş ettiğini düşünmek gibidir ve biri sana yanlış hesap yaptığını gösterir: iki artı iki dört değil beş eder. Bu yanılgını düzeltmek için çok inatçı biri mi gerekiyor? İkiyle ikinin dört veya beş ettiğine dair fikrini değiştirmen için saatlerce tepetaklak durman mı gerekir? Yoksa bu yanılgıyı düzeltebilmek için bir ölüm orucuna mı başlayacaksın? Ya da yanlış hesap yaptığın için dünyadan ve tüm zevklerinden elini çekip önce ruhunu arındırman mı gerekiyor; yoksa nasıl doğru hesap yapabilirsin?

Bunlar basit hesaplar ve anlayış sahibi bir adam bunları saniyede değiştirebilir. Bu yalnızca nerede yoldan çıkmış olduğunu bulmakla ilgilidir. Kendini tekrar yola koy.

"Dün gece çok acayip bir rüya gördüm" diye psikiyatrına anlatıyordu adam. "Annemi gördüm ama bana bakmak için yüzünü çevirince yüzünün sizin yüzünüz olduğunu gördüm. Tahmin edebileceğiniz gibi bundan çok rahatsız oldum; aslında hemen uyandım ve tekrar uyuyamadım. Yatağın içinde durup sabah olmasını bekledim ve sonra kalkıp kola içtim ve randevuma yetişmek için buraya geldim. Bana bu garip rüyanın ne anlama geldiğini açıklayabileceğinizi düşündüm."

Psikiyatr yanıt vermeden önce bir an için sessiz kaldı, "Ne, kola mı? Sen buna kahvaltı mı diyorsun?"

Zavallı adam rüyayı, neden annesinin yüzünün psikiyatrın yüzüne dönüştüğünü anlamak için gelmişti ama psikiyatr için sorun bu değildi. Onun için sorun kolaydı.

Sadece insanları konuşurken izle, çok şaşıracaksın; yanılgılar her yerdedir. Sen bir şey söylüyorsun, başka bir şey anlaşılıyor; başka biri bir şey söylüyor, sen başka türlü anlıyorsun.

İnsanlar şu anda söylediklerinin yalnızca yüzde beşini söylüyor olsalardı dünya çok daha sessiz ve sakin bir yer olurdu ve o yüzde beş de kesinlikle gerekli olan her şeyi kapsardı. Bu asgari değil azami bir bakış açısıdır. Deneyebilirsin: telgraf çekiyormuş gibi yalnızca en gerekli şeyleri söyle, yalnızca on

kelime kullan. Ve hiç fark ettin mi? Telgrafın sıkışık bir şekilde mektuptan daha fazlasını söyler. Telgraf gibi olursan şaşırarak göreceksin ki gün boyunca yalnızca birkaç kez konuşman gerekecek.

Oturduğum mahallede emekli bir matematikçi vardı. Tüm hayatı boyunca öğretmenlik yaptığı için emekli olmak ona çok ağır geliyordu. Karısı onunla senelerdir konuşmuyordu. "Çünkü o sıkıcı bir adam" diyordu," Ne zaman ağzını açsa hemen matematikten söz etmeye başlıyor. En iyisi onunla hiç muhatap olmamak."

Diğer komşuların hiçbiri de ondan pek hoşlanmıyordu, hatta komşulardan biri bu adam bana ziyarete gelip saatlerce kaldığı zaman benim için tasalanıyordu. Bu yaşlı adamın bana işkence ediyor olmasından endişeleniyordu. Bana bir tavsiye verdi: "Sana bu adamdan kurtulman için bir tavsiye vereceğim. Senin eve doğru geldiğini gördüğün anda hemen şemsiyeni eline al ve kapının yanına gidip çıkmak üzere olduğunu söyle."

Ona, "Sen bu adamı tanımıyorsun" dedim. "Öyle desem bile hemen benimle gelmek isteyecektir, ki bu daha büyük bir işkence olur. Burada olmak daha iyi. Hem bana işkence gibi gelmiyor, bir şey söylemem gerekmediği için öyle, sessizce oturabiliyorum. O her şeyi tek başına hallediyor. Hiç durmadan konuşup duruyor ve en sonunda bana teşekkür edip, 'Seninle sohbet etmek ne kadar güzel' diyor. Ben de, 'Senin yanında ben bir hiçim. Ama senden biraz biraz bir şeyler kapıyorum' diyorum."

İnsanlar senin konuşmanı değil dinlemeni ister. Ve basit bir şey olan dinleme sanatını öğrenebilirsen, dünyadaki birçok yanlış anlaşılma da ortadan kalkacaktır.

Çok yaşlı bir çift radyoda dini bir yayını dinliyorlardı. Vaiz konuşmasını şöyle noktaladı, "Tanrı hepinize şifa vermek istiyor, sadece ayağa kalkıp bir elinizi radyoya, diğerini de vücudunuzda hasta olan yere koyun."

Yaşlı kadın zar zor ayağa kalkıp radyonun yanına gidip, bir elini radyoya, diğer elini de romatizmalı bacağına koydu. Kocası ise bir elini radyoya diğerini de cinsel organının üzerine koydu.

Kadın sinirle atıldı, "Fred! Vaiz Tanrı hastalara şifa verecek dedi, ölüleri diriltecek değil!"

Ama yanlış anlaşılmanın önüne geçemezsin.

Sevgi ve gücün çeliştiği fikrine nereden kapıldığını bilemiyorum. Bu fikri değiştir çünkü onu değiştirdiğinde o da seni ve tüm yaşamını değiştirecektir.

Sevgi güçtür, en saf ve en büyük güç.

Sevgi Tanrıdır.

Hiçbir şey ondan daha yüce olamaz.

Ama bu güç diğerlerini esir alma arzusuna veya yok edici bir güce dair değildir.

Bu güç yaratıcılığın esas kaynağıdır.

Ve bu güç seni bambaşka bir varlığa dönüştürecektir. Başka kimseyle derdi yoktur.

Onun tek derdi senin tohumlarını nihai çiçeklenmeye erdirmektir.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 8 -Evin Yolunu Unutmuşsun

Mutluluğun başka bir yerden bulunması gerekmiyor; o her zaman seninleydi ama bir acı çekme bulutu onu örtmüştü. Mutluluk bizim doğamızdır. Başka bir deyişle: Acı çekmek için çaba göstermen gerek, mutlu olmak içinse hiç çaba göstermen gerekmiyor. Yalnızca acı yaratmak için çaba sarf etmeyi bırak.

26 Nisan 1987, Gündüz

Sevgili Osho,

Meditasyonlarım esnasında git gide daha çok içime bakmaya çalıştıkça çoğu zaman orada kimsenin olmadığını hissediyorum. Bu sonsuz bir kara deliğin içine düşmek gibi bir şey. Bu yüzden çok geriliyorum ve kaçmak istiyorum. İçimde bir ben yoksa o zaman kimi seveceğim? Lütfen kendime ve defalarca söz ettiğin o tamlığa karşı bu sevgiyi bulabilmeme yardım et.

Shivam Anette, sorduğun soru meditasyon yapan insanları ilgilendiren en önemli sorulardan biridir. Soruna geçmeden önce birkaç ayrımın anlaşılması gerekiyor.

Ben "İçe dönün" dediğimde bu orada seni bekleyen birini bulacağın anlamına gelmiyor. Tam tersine daha çok içe döndükçe, egon git gide daha da azalır. Sen varsındır ama o ben olma hissi git gide yok olur. İçinde bu ben yoktur ama bu olmadığın anlamına gelmez. Saf halinle orada olduğun, kimseye kıyasla değil, yalnızca kendin olarak, herhangi bir bağlamda değil, mutlak kendi başınalığınla olduğun anlamına gelir. Hayatımız boyunca bir ego, bir ben olarak var olduğumuzdan, bu benin yok olması doğal olarak bir korku ve kaçma hissi yaratır. Bu doğal olsa da doğru değildir.

Bu korkunun, karanlığın, endişenin, gerginliğin içine girmelisin çünkü ben ölmekte. Şu ana dek hep onunla özdeşleşmiş olduğundan sen de ölüyorsun gibi gelecek. Ama tek bir noktayı göz önünde tut: sen bu korkuyu ve benin yok oluşunu, gerginliği, karanlığı, hiç kimse olmama durumunu izliyorsun. O izleyici sensin.

İçe dönmek bu tanığı mutlak saflığında, hiçbir şeyle kirletilmemiş haliyle, hiçbir şeyi yansıtmamakta olan saf bir ayna gibi bulmaktır. Aynalar düşünebilseydi — iyi ki düşünemiyorlar— ve birileri sürekli onlara bakarak büyütülselerdi, kim olduklarıyla ilgili bir fikir edinirlerdi. Ve yıllarca hep birini yansıttıktan sonra kendileriyle ilgili belli bir imaj yaratmış olurlardı; yansıtıcı oldukları imajı.

Bir gün aynada hiç kimsenin yansımadığını gözünde canlandırmaya çalış. Ayna korkuya kapılacaktır. Ayna derin bir boşluğa düşüyormuş hissine kapılacaktır, karanlık, kasvetsiz, var olmanın mevcut olmadığı bir yer; o kimdir? Kimse aynaya bakmadığı için kimliği yok olmuştur. Ayna değişmemiştir, aslında ayna saftır. Ama bu saflıkla daha önce hiç karşılaşmamıştır; kimse onu bu saflıkla tanıştırmamıştır. Meditasyon seni kendi saflığına taşır. Senin saflığın tanıklık etmek, izlemek, farkında olmaktır. "Bu izleyici kim?" diye değil, "Orada kimseyi bulamıyorum" diye soruyorsun.

Bulamayan kim? İşte o sensin. Hiçliği bulacaksın, içinde hiçbir şeyin yansımadığını göreceksin; boşluğu bulacaksın. Dikkatini nesneye değil kendi öznelliğine vermen gerek. Kesin olan bir şey var: tanık orada ve bu içsel yolculuğa bu tanığı bulmak için, varlığının saf aynasını bulmak için çıkılıyor.

"Meditasyonlarım esnasında git gide daha çok içime bakmaya çalıştıkça çoğu zaman orada kimsenin olmadığını hissediyorum." diyorsun. Ama orada hiç kimse olmadığını bulanın sen olduğunun farkında değilsin. Ama sensin! Orada kendini başka biri olarak bulacağını mı sanıyorsun? Orada sana, "Merhaba Shivam Anette, nasılsın?" diyecek birini bulacağını mı sanıyorsun? Asıl bu seni korkuturdu, "Aman Tanrım! Bir değil iki kişiyim!"

Orada kimsenin olmadığına dair hissin tamamen doğru bir his. Doğru yoldasın. Yalnızca hâlâ orada olduğunu ve izlediğini görmeye devam et. Tüm bunlar nesnelerdir; bu hiç kimse, bu karanlık, korku, gerilim... "Bu sonsuz bir kara deliğin içine düşmek gibi bir şey. Bu yüzden çok geriliyorum ve kaçmak istiyorum"

Tüm bunları izle. Bunlar hep senin eski alışkanlıkların. Kendi derinliklerinde hiç bulunmadın bu yüzden tanışmadığın, bilmediğin şeylerden korkuyorsun. Hep dolanıp durdun ama bu dışarıdaydı ve içindeki evinin yolunu bile unuttun. Başlangıçta bu sana ucu bucağı olmayan bir boşluk gibi görünecektir. Ona izin ver. Karanlığın da kendine has bir güzelliği vardır. Karanlık derin ve sessizdir: tadını çıkar! Ondan kaçmaya hiç gerek yok.

" İçimde bir ben yoksa o zaman kimi seveceğim?"

Kesinlikle kimsenin içinde bir ben yoktur. Ama bundan çok daha önemli bir şey var: senin oluşun, varlığın, saf var oluşun.

Sen ona ben diyorsun çünkü dışarıda böyle bir referansa ihtiyacın var.

Hiç küçük bebekleri izledin mi? Başlangıçta kendilerinden isimleriyle bahsederler, "Johnny acıktı" gibi. Onların yaptığı çok daha doğrudur. Ama bir toplumun içinde bu delilik gibi görünür. "Johnny mi acıktı? Neden ben acıktım demiyorsun?" "Johnny" dendiğinde acıkan bir başkasıymış hissi uyandırır. Johnny senin başkaları tarafından kullanılması gereken ismindir. Bu ismi kendinden bahsederken sen kullanamazsın. Kendinden bahsederken ismini değil "ben" i kullanman gerekir.

Bu Thomas Alva Edison'un başına gelmiştir. O en büyük mucitlerden biriydi, bin tane şey icat etmişti. Onun icat etmemiş olduğu bir şey bulmak zordur. O kadar saygı görüyordu ki kimse ona adıyla hitap etmiyordu. Meslektaşları kendisine profesör, öğrencileri ise efendim diyordu ve tabi kendisi de adını kullanmıyordu.

Sonra birinci dünya savaşı başladı ve insanlar ilk yiyecek kuyruklarıyla tanıştı. Edison da kuyruğa girdi ve sıra ona gelince memur, "Thomas Alva Edison kim?" diye bağırdı. Edison da sağa sola baktı, neredeydi bu Thomas Alva Edison? Memurun aklı karışmıştı çünkü elindeki numaraya göre bu önündeki adam o olmalıydı. Tüm kuyruğun da aklı karışmıştı. Herkes birbirine bakıyordu.

Sonunda kuyruğun en sonlarından bir adam, "Bayım hatırladığım kadarıyla sizi daha önce görmüştüm. Thomas Alva Edison sizsiniz" dedi.

"Edison yanıt verdi, "Siz öyle diyorsanız öyledir." Memur, "Deli misin nesin?" diye söylendi. O da, "Deli değilim" diye yanıt verdi. "Ama bu ismi neredeyse otuz yıldır duymamıştım. Unutmuşum. Kimse beni böyle çağırmıyor. Babam ben küçükken ölmüştü. Annem de öldü. Bu artık çok uzaklarda kalmış bir anı gibi. Thomas Alva Edison gibi bir ismim olduğunu hatırlıyorum ama otuz yıldır bu ismi duymadım. O adamın beni tanıması iyi oldu; yoksa tek başıma bu ismi çıkaramayacaktım."

Bu seyrek bir vakadır ama otuz yıl, özellikle de Edison gibi yaratıcı bir adam için çok uzun bir zamandır. Onun otuz yılı bizim üç yüz yılımıza denktir.

Başka kimselere ismiyle, kendine ise ben diye hitap etmek sadece sosyal bir buluştur. Ama içinde başka biri yoktur ve başka biri gittiğinde o ben de gider.

Ama endişeye hiç gerek yok. Benini bulamayacaksın ama daha büyük bir şey bulacaksın: var oluşunu, varlığını...

Ben "Kendini sev" dediğimde bu hiç içlerine dönmemiş kişilere yöneliktir çünkü onlar yalnızca ikiliğin dilinden anlarlar. Kendini sev, kendini seven ve sevilen diye ikiye böl demektir. Bunu düşünmemiş olabilirsin ama içine döndüğünde kendini sevmezsin, sevgi sen olursun.

Sevgi denen enerji sen olursun.

Sevgiyle dolarsın, sevgi yayarsın.

Sevgi senin yaydığın koku olur.

İçinde ismin yok, egon yok. İçinde saf var oluştan ibaretsin ve o saf var oluşun içinden sevginin aroması yükseliyor.

Sevgili Osho

Sizinle olmak, Sizin güzelliğinizi görmek, Sizin o sıcak sesinizi duymak, varlığınızı hissetmek, tüm bunlar benim içimde Zerdüşt'ün "ayın büyük gelgiti" olarak adlandırdığı derin özlemi yeniden açığa çıkardı. Bu yeterli mi? Bu beni en son noktaya götürür mü?

Shantu Abhinava, bu yeterli değildir. Bu seni Zerdüşt'ü "ayın büyük gelgiti" olarak adlandırdığı şeye götürmez ama başlangıç olarak iyidir. "Sizinle olmak, Sizin o sıcak sesinizi duymak, varlığınızı hissetmek, tüm bunlar benim içimde Zerdüşt'ün "ayın büyük gelgiti" olarak adlandırdığı derin özlemi yeniden açığa çıkardı. Bu yeterli mi? Bu beni en son noktaya götürür mü?" diye soruyorsun.

Bu yeterli değildir ve tek başına seni son noktaya ulaştırmayacaktır. Değindiğin her konuda daha derinden kavraman gereken şeyler var. "Sizinle olmak" yeterli değildir; kendinle olmalısın. Benimle olarak alacağın yalnızca bir tattır, yeterli besin değil. Buradan kendi başına olmayı öğrenmelisin.

"Sizin güzelliğinizi görmek"... bunlar iyi göstergeler ama kendi güzelliğini ne zaman göreceksin? Ben yalnızca bir ok görevi görebilirim. Ama bu ok her zaman senin merkezini gösterir. Bu güzel bir ok olabilir, onu taktir edebilirsin ama onun amacı bu değildir. Okun amacı onun gösterdiği yönde ilerlemendir.

Kendi güzelliğini görmelisin.

Sadece benim sesimi değil, varlığının o sakin, sessiz sesini de duymalısın.

Benim varlığımı deneyimlemek iyi bir başlangıçtır ama kişi burada durmamalıdır. Kendi varlığını da deneyimlemen gerek. Seni Zerdüşt'ün "ayın büyük gelgiti" dediği yere ulaştıracak olan budur.

Usta yalnızca bir yapı taşıdır. Her yapı taşının üzerinde sana -devam et, hedefe yaklaşıyorsun- diyen bir ok var. Ve üzerinde ok yerine bir sıfır olan taşa vardığında eve de ulaşmışsın demektir. Ayın büyük gelgiti budur.

Bu kendi kendine gerçekleşmez; senin biraz hareket etmen, biraz çaba göstermen gereklidir. Ve bu çabanın son derece rahat olması gerek- işin sırrı budur. Çabanın ne olduğunu biliyoruz ama onlar gerginliğe, endişeye, tasaya dönüşüyor.

Şimdi başka tür bir çabayı öğreniyorsun, Lao Tzu buna çabasız çaba der çünkü son derece rahatsındır, hiçbir yere gitmen gerekmez. Yalnızca kendi içinde rahatlamaktasındır. Uzaklarda bir yerler ulaşılması gereken bir hedef, elde edilmesi gereken bir başarı bulup kendine doğru yolda mıyım, yanlış mı, böyle bir hedef var mı yoksa hayal ürünü mü gibi diğerlerinden duymuş olduğun endişeler yaratacak değilsin. Benimle netleşen bir şey varsa o da senin hayal ürünü olmadığın.

Tanrı bir hayal ürünü olabilir, cennet bir hayal ürünü olabilir.

Sen gerçeksin.

Kendi içinde rahatlamak demek, dışarıya yönelmek değil, normalde dışa dönük olarak hareket eden enerjini geri çekmek demektir. Hiçbir yere gitme yalnızca şu anda ve burada ol. Gerilim veya endişe söz konusu değil.

Sessizce kendi varlığına girip büyük bir mevcudiyet hissedeceksin, ve Zen'de tek elin alkış sesi denilen sessiz sesi işiteceksin. Hayal bile edemeyeceğin güzellikte bir yer göreceksin. Ve o çok yakın, hemen senin merkezinde yer alıyor.

Bu küçük bir yolculuk ama yapılması gerekiyor ve öyle tuhaf bir şekilde yapılması gerekiyor ki yapan ortadan kalksın, neredeyse uyurken olduğu gibi. Uykuyu yapan kişi olmazsın, uykunun gelmesini çaba göstererek başaramazsın- ancak engel olursun. Kendi varlığının, mevcudiyetinin içine girmek de onun gerçekleşmesine izin vermek gibidir.

İşte bu en büyük çaba olan çabasızlıktır ki ayın büyük gelgitini ve nihai deneyimi getirecek olan da budur. Tek kelimeyle meditasyon bütünüyle rahatlamaya eşittir. Hiçbir şey yapmadan, sessizce otursun ve çimenler kendiliğinden büyür.

Sevgili Osho,

Dostoyevski'nin yazmış olduğu bir satır beni çocukken çok etkilemişti. O, "Acı çekmenin içinde mutluluğu arayın" diyordu. O zamanlar kayda değer hiçbir şeye fedakârlık yapmadan veya çok çalışmadan erişilemeyeceğini düşünüyordum. Seninle tanıştıktan ve senin sevgi, yaşam, keyif alma ve kutlamaya dair mesajını yudumladıktan sonra geçmişteki düşüncemin mazoşistçe ve intihar eğilimli olduğunu gördüm. Dostoyevski'yi çok seviyorum ve tüm yapıtları benim için çok değerli. Ama artık onun içinde onun önüne geçen çok derin bir üzüntü olduğunu ve bunun karşıtı olan şeyin eksikliğini görüyorum. Lütfen bu konuya biraz ışık tutabilir misin?

Jivan Mada, Fyodor Dostoyevski çok özel bir vakadır; o bir dahidir. Biri dünyanın en iyi on romanını seçmek istese bunlardan en azından üçü onun romanları olurdu.

Onun insanlığa ve onların sorunlarına bakışı, senin sözde psikanalistlerinden çok daha büyüktür. Hatta büyük mistiklerin yüksekliklerine eriştiği anlar vardır. Ama o hasta bir ruhtur; kendisi başlı başına bir psikolojik vakadır.

Onun büyük bir merhamete ihtiyacı vardır çünkü çok büyük acılar çekmiştir. Bir anlık neşeyi bile tatmamıştır; o saf acı, saf öfkedir. Ama yine de belki de dünya edebiyat tarihinin en iyi romanlarını yazmıştır. Karamazov Kardeşler'de öyle içgörüleri vardır ki ne İncil, ne Kuran ne de Gita onunla rekabet edemez.

Onunla ilgili tuhaf olan da budur: ruhu ele geçirilmişçesine yüce görüşler hakkında yazıyordu ama kendi hayatını cehennem gibi yaşıyordu. Ve bunu yaratan da kendisiydi. Asla kimseyi sevmedi ve asla kimse tarafından sevilmedi. Kahkaha diye bir şeyin varlığından bihaberdi, hastalıklı derecede ciddiydi. Bir an bile mutluluğu görememiş olduğunu düşünüyorum. İnsanlık tarihinde bu kadar hasta olup da bu kadar net bir bakışa sahip olan bir tek kişi daha yoktur. O bir tarzı olan deli bir adamdı.

"Dostoyevski'nin yazmış olduğu bir satır beni çocukken çok etkilemişti. O, 'Acı çekmenin içinde mutluluğu arayın' diyordu" diyorsun.

O cümle birçok kişiye cazip gelecektir çünkü birçok kişi acı çekmektedir ve kişi ancak mutluluğu aramaya devam ettiği sürece acıya katlanabilir; bugün bulmasa bile belki yarın bulacaktır. Acıya yalnızca umut aracılığıyla katlanılabilir. Böylece kişi tüm hayatını mutluluğun peşinde acı çekerek geçirebilir.

Senin bu cümleden etkilenmiş olman tehlikelidir. Kişi mutluluğu aramamalı; acı çekmesinin nedenlerini aramalı çünkü acı çekmekten kurtulmanın tek yolu budur. Ve bundan kurtulduğun anda mutluluk oradadır. Mutluluk oturup beklemen gereken bir şey değildir. Sonsuza kadar beklesen de acının nedenlerini yok etmediğin sürece mutluluk sana gelmez.

Bu cümleye katılmıyorum ve, "Acı çekmenin içinde acının nedenlerini arayın" diyorum. Mutlulukla ilgili zaman harcama; o senin meselen değil. Sen acı çekiyorsun; içinde bulunduğun durum bu. Ona neyin neden olduğunu —kıskançlık mı, öfke mi, aşağılık kompleksi mi— bul.

Buradaki mucize şudur: meditasyon olarak acının içine girebilir ve en derinlerdeki köklerine kadar izleyebilirsen, yalnızca bu izleme sayesinde acı ortadan kaybolur. İzlemekten başka hiçbir şey yapman gerekmez. Asıl nedeni izleyerek bulursan acı yok olacaktır ve eğer kaybolmuyorsa da bu yeterince derinden izlemiyor oluşundandır.

Demek ki bu tek bir kıstası olan basit bir yöntemdir: yeterince derinden...tıpkı bir çiçeği koparıp köklerine baktığın gibi izliyorsan o ölür çünkü kökleri topraktan söküldüğünden hayatta kalamaz. Işığa çıkmak onların ölmesine neden olur.

Acı, yalnızca kökleri içeride kaldığı sürece hayatta kalır. Onun köklerinin bilincine erdiğin anda acı yok olur. Acının yok oluşu ise mutluluk denen şeydir.

Mutluluğun başka bir yerden bulunması gerekmiyor; o her zaman seninleydi ama bir acı çekme bulutu onu örtmüştü. Mutluluk bizim doğamızdır. Başka bir deyişle: acı çekmek için çaba göstermen gerek, mutlu olmak içinse hiç çaba göstermen gerekmiyor. Yalnızca acı yaratmak için çaba göstermeyi bırak.

"O zamanlar kayda değer hiçbir şeye fedakârlık yapmadan veya çok çalışmadan erişilemeyeceğini düşünüyordum." İşte bu Hıristiyanlığın tüm dünyaya yaymakta olduğu hastalıktır. Aslında gerçek bir değere sahip olan her şey rahatlık, sessizlik ve sevinç sayesinde elde edilmiştir. Bu fedakârlık ve çok çalışma fikri sana daha çok acı getirecektir. Ama bir kez bu fikir kafana yerleştikten sonra kendi kendini yeterince çalışmadığın, yeterince fedakârlık yapmadığın için acı çektiğine inandıracaksın.

Bir şeyler yaratmak için çok çalışmak gerekir. Gerçek bir değere, doğruluğa, sevgiye, aydınlanmaya sahip olan şeyler için fedakârlık yapmak gerekir. Ve koyun sürüsünden senin deneyimine bir saldırı geldiğinde fedakârlık yapmaya hazırsındır ama ödün vermeye değil.

Gerçeği bulmak için değil onu bulduğun zaman başın derde gireceği için fedakârlık yapmak gereklidir. Sevgiyi bulmak için değil onu bulduktan sonra başın derde gireceği için fedakârlık yapmak gerekir. O zaman ya ödün verir ya da fedakârlık yaparsın. Korkaklar ödün verir. Cesareti olanlarsa fedakârlık yapar ama bu bir şey elde etmeye yönelik değildir.

" Seninle tanıştıktan ve senin sevgi, yaşam, keyif alma ve kutlamaya dair mesajını yudumladıktan sonra geçmişteki düşüncemin mazoşistçe ve intihar eğilimli olduğunu gördüm."

Çok önemli bir şeyi anlamış olman güzel. Tüm o fedakâr, çalışkan, kendi kendine işkence eden azizlerin hep mazoşist ve intihar eğilimlidirler. Ve kendilerine tapıldığı için kendilerine daha çok işkence etmeye devam ederler.

Onlara tapınan insanlar da aynı arzuya sahiptirler ama cesaretleri yoktur; onlar da belki başka bir hayatta aziz olmak isterler. Bu hayatta en azından bu azizlere tapınmaktadırlar.

Tüm insanlık tarihi boyunca hep mazoşist, sadist ve intihar eğilimli insanlar egemen durumda olmuştur. Bu yüzden bunca sefalet mevcuttur. Bu dünyada mutlu olmak suç işlemek gibidir, bunca ölünün arasında sevinçle dans edersen kimse seni affetmez.

Her zaman Hıristiyanlığın dünyanın en büyük dini haline gelmesinin nedeninin İsa'nın çarmıha gerilmiş olması olduğunu düşünmüşümdür. Düşün ki o kız arkadaşıyla plajda geziyor olsaydı, o bundan keyif aldığı halde Hıristiyanlık olmayacaktı.

Peki neden en büyük din haline geldi? Neredeyse dünya nüfusunun yarısı Hıristiyan'dır.

Çünkü o senin en derin arzunu temsil eder. Sen de çarmıha gerilmek istersin ve farklı şekillerde kendini çarmıha germektesindir de; bunu sorumluluk, ulus ve din adı altında gerçekleştirirsin.

İsa şöyle der: "Herkes kendi çarmıhını kendi sırtında taşımalıdır." Ama niye? Bu çok tuhaf bir görüntü oluştururdu, nereye gidersen git, sırtında çarmıh olacak. Ama kimse buna itiraz etmedi. Kimse, "Niye?" diye sormadı. Ben herkes gitarını sırtında taşısın desem hemen suçlanıyorum! Biri hastalıklı bir şey söylemediği zaman tüm dünya ona karşı çıkıyor.

Sırtında çarmıhını taşımak hasta bir fikirdir. Başka bir şey taşıyamaz mısın? Mesela bir çiçek sepeti. İlla bir şey taşımak istiyorsan dünyada bundan daha güzel şeyler var. Çarmıh bunlardan biri değil. Bir bambu flüt taşı mesela...hem o çok daha hafiftir. Hem onunla bir şey yapabilirsin, onunla güzel bir şarkı çalıp dans edebilirsin. Çarmıhla kendini ona germekten başka ne yapabilirsin? O zaman onu taşımak niye? Neden onu hemen şimdi yok edip bu gereksiz yükten kurtulmayasın?

İsa yalnızca otuz üç yaşındaydı ve çarmıhı taşırken üç kere düştü çünkü çok ağırdı. Bu bir moda haline gelirse doğal olarak insanlar daha da ağırlarını, herkesinkinden ağır bir çarmıhı taşımaya çalışacaktır. Küçük bir çarmıh taşıyorsan, bundan utanacak, ben çocuk muyum diyeceksin. Yolda giderken birçok kez düşüp, oranı buranı kırman için daha ağır bir çarmıh gerekecek.

Ama Hıristiyanlık mazoşisttir. Yaşamın tadını çıkarmak hakkında hiçbir fikri yoktur. Yalnızca yaşamını adamayı bilir ve bunu aptal bir masal uğruna yapar. Şarkı söylemek, dans etmek ve kutlamakla ilgili hiçbir fikri yoktur.

"Seninle tanıştıktan ve senin sevgi, yaşam, keyif alma ve kutlamaya dair mesajını yudumladıktan sonra geçmişteki düşüncemin mazoşistçe ve intihar eğilimli olduğunu gördüm" diyorsun.

Onda yalnızca hüzün değil aynı zamanda mutlak bir intihar dürtüsü de mevcuttur; yaşamın kendisinden yorulmuş ve bıkmıştır. En iyi kitabı olan Karamazov Kardeşler'deki karakterlerden biri, İvan Karamazov çok önemli bir şey söyler. Belki de onun ağzından Dostoyevski'nin kendisi konuşmaktadır.

İvan Karamazov şöyle der: "Eğer bir Tanrı varsa ve onunla karşılaşırsam ona biletini geri verip, 'Bana sormadan neden bana yaşam gönderdin? Buna ne hakkın var? Al biletini geri veriyorum' diyeceğim." Bu intihar dürtüsüdür.

O, çok kederli bir şekilde yaşadı ve hep var olmanın hiçbir anlam ifade etmediğini, hiçbir önem taşımadığını, kazara olduğunu, bulunacak hiçbir şey —ne hakikat, ne sevgi, ne sevinç—olmadığını yazdı. Onun vardığı tüm neticeler yanlıştır. Ama o çok kapasiteli biriydi, bir dahiydi. Yanlış şeyler de yazsa öyle sanatsal, öyle güzel bir şekilde yazmıştır ki milyonları —seni de olduğu gibi Jivan Mada— etkilemiştir.

Tehlike şuradadır: sözcükler güzel olabilir ama verdikleri mesaj zehirlidir, saf zehirdir. Görüşleri çok derindir ama bu 'hep yaşamda daha fazla acı, daha fazla ıstırap bulmaya yönelik bir derinliktir. Tüm eserlerinde yaşamın baştan sona boş bir alıştırma olduğunu kanıtlamaya kararlıdır. O, o zamanın çağdaş felsefe akımı olan varoluşçuluğu etkileyerek bir öncü olmuştur.

Ben de onu seviyorum ama onun için üzülüyor ve ona acıyorum da. O dans edebilecek, âşık olabilecek, müthiş bir bütünlük ve yoğunlukla yaşayabilecek bir adamdı. Ama o yaşamdansa ölüme hizmet etti. Onu oku, okunacak ondan daha iyi bir şey yoktur ama bir psikopatı, çok derinden hasta olan, tedavi edilemeyecek bir adamı okuduğunu unutma.

Onun tüm eserleri gündoğumunu bilmeyen karanlık bir geceden ibarettir.

Tamam mı Maneesha?

Tamam Osho.

Toplantı 9 -Senin Dansa Dönüşmeni İstiyorum

Sorularını yanıtladığımda daha çok ilgi göstermelisin çünkü senin gerçekliğini değiştirebilirim. Bana düşen iki iş var: hem bir özlem duymanı, ulaşılacak olan hedefe bir göz atmanı sağlamak hem de yolu temizleyip parçalarını yağlamak— çünkü bazı yönlerden hiç kıpırdamadın, hâlâ bir hurda mezarlığında yatıyorsun— ve sana tekerlek takıp yola sürmek.

26 Nisan 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Nietzsche'nin vecizesine göre: "Kişi en çok erdemleri için cezalandırılır." Bunun doğruluğunu tüm açıklığıyla senin sayende görüyorum. Ama toplumun standartlarına göre erdemli olan bir kimse bile az da olsa —kıskançlık ve eleştiriyle— cezalandırılıyor öyle değil mi? Sanki kişi illa çekişmek zorunda oysa erişmek tamamıyla bambaşka bir durum. Bu doğru mu?

Shivam Anette, sorduğun soru meditasyon yapan insanları ilgilendiren en önemli sorulardan biridir. Soruna geçmeden önce birkaç ayrımın anlaşılması gerekiyor.

Maneesha, Friedrich Nietzsche'nin, "Kişi en çok erdemleri için cezalandırılır" vecizesi senin görmüş olduğundan çok daha derin ve farklı bir anlam içerir.

Erdem sahibi bir insan hiçbir şekilde iki yüzlü değildir; dürüst ve doğrucudur. Toplumsa ikiyüzlülerden oluşmuştur; erdemin de ikiyüzlülük olmasını istedikleri için gerçek erdemlerle hiç alakası olmayan sahte erdemler yaratmışlardır.

Toplumun erdem görüşünü kabullenen insanlar asla cezalandırılmaz; ödüllendirilir ve saygı görürler. Onlar taşlanmaz, çarmıha gerilmez. Aziz, ermiş, bilge kimseler olarak taçlandırılırlar; onlara her türlü onur payesi verilir. Ama bunun temel koşulu toplumun erdem kavramına uyuyor olmalarıdır. Bu, gerçek bir erdem midir diye sormamaları, araştırmamaları gerekir.

Topluma mutlak şekilde teslim olmak, bütünüyle onun esiri olmak gerekir. Toplum ancak o zaman — yalnızca kölelere, ruhsal olarak intihar etmiş kimselere— saygı duyar. Bunlar gerçekten erdemli kimseler değildir. Sadece farklı toplumlara bakarak, gerçek erdemle, sözde erdemin birbiriyle taban tabana zıt olduğunu görebilirsin.

Hindistan'da şişman ve çirkin Hindu rahipleri görebilirsin çünkü inek kutsal bir hayvan olduğundan, Hindulara göre süt ürünleri tüketmek bir erdemdir. Bu yüzden Hindu rahipleri süt ürünlerini tüketmeye ve yağ bağlamaya devam eder; göbek ne kadar büyükse, aziz de o kadar büyük olacaktır. Eğer azizin yüceliğini ölçmek istiyorsan göbeğini ölçmelisin.

Jaina rahipleri günde yalnız bir kez ve onu da ayaküstü yerler. Her şeyi olabildiğince rahatsız hale getirmek bir erdemdir. Ben rahatça oturup yemek yemenin neresinde günah olduğunu göremiyorum. Ve günde yalnızca bir kez yiyebildikleri için yiyebildikleri kadar çok yerler çünkü yine yirmi dört saat daha beklemeleri gerekecektir. Bu yüzden bedenleri incelir ve göbekleri büyür ama bu da saygı gören bir şeydir.

Jainaların bir mezhebinde bir azizin kusursuzluğa ulaşması için çıplak dolaşması gerektiğine inanılır. Peki erdem çıplak olmanın neresindedir? Hayvanların hepsi çıplaktır. Önce bu rahipler bedenlerine olabilecek her şekilde işkence ederler. Ellerinden başka hiçbir şey kullanmazlar: yemek yerken ellerini kap gibi kullanmak zorundadırlar, tabak kullanmazlar. Bu dünyadan, dünya nimetlerinden elini çekme olarak yorumlanır.

Bu, aptallığın en uç noktasına kadar gider. Jilet kullanmadıkları için saçlarını elleriyle yolmak zorunda kalırlar. Bu çok çirkin bir görüntüdür. Binlerce insan bunu izlemek için toplanır; Jaina rahiplerinin saç, sakal ve bıyıklarını yoldukları bu özel hadise çok kutsal sayılır. Gözlerinden yaşlar gelir. Orada binlerce insanın ortasında çırılçıplak durmaktadırlar; tüm bedenleri göbekleri dışında bir iskelet gibidir ve tüm bu insanlar bu sahneyi büyük bir saygıyla izlerler. O saçları toplayıp —çünkü onlar kutsaldır— madalyonlar yaparlar. Bu azizlerin bastığı toprağı öperler çünkü o kutsal bir topraktır.

Ben bunun içinde hiçbir erdem göremiyorum. Bunu yapan, bu aptallığı sergileyen adam kesinlikle bir mazoşisttir ve onu izlemek için toplanmış insanlar da sadisttirler. İnsanların işkence çekmesinden, kendi kendine işkence eden bir insanı izlemekten zevk alırlar. İki taraf da hastadır. Ama mazoşistler büyük azizler, sadistlerse onların takipçileri olarak kabul görür.

Gerçek erdem bambaşka bir şeydir. Kendi varlığını derinlemesine araştırmayı, toplumun kurallarına, fikirlerine ve şartlanmalarına ters düşse bile kendi iç görüne göre yaşamayı gerektirir.

Nietzsche şöyle diyordu, "Kişi en çok erdemleri için cezalandırılır." Ama bunların kendi erdemlerin, kendi keşiflerin olması gereklidir. Ve ne pahasına olursa olsun bunlara göre yaşayacak cesarete, asiliğe sahip olmalısındır.

Yargıçlar Sokrates'e şöyle söylemişlerdi: "Seni affedebiliriz ama artık konuşmaman şartıyla. Senin hakikat olarak gördüğün şey içinde yaşadığın insanlar tarafından kabul edilemez bir şey. Senin hakikatin onları rencide ediyor. Söz verirsen —ve sana güvenebiliriz çünkü senin sözünün eri bir adam olduğunu biliyoruz— bir daha konuşmayacağına, sessiz kalacağına söz verirsen hayatını kurtarabilirsin."

Sokrates'in verdiği yanıt, bir şekilde hakikatle ilgilenen hiç kimsenin unutamayacağı bir yanıttır: "Ben yalnızca hakikat hakkında konuşabilmek için yaşıyorum. Ve şimdi karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışanlara hakikati yayarak yaşama borcumu ödüyorum. Konuşamayacaksam yaşamak için bir neden göremiyorum. Benim yaşamım ve hakikate dair mesajım eşanlamlıdır. Lütfen beni baştan çıkarmaya çalışmayın. Hayatta kalırsam konuşmaya devam ederim".

Yargıçlar kaybetmişti. İçlerinden bir tanesi, "Çok inatçısın Sokrates" dedi.

Sokrates, "İnatçı olan ben değilim" diye yanıt verdi. "İnatçı olan hakikattir, erdemdir. Hakikat ödün nedir bilmez. Küçük bir yaşam için ödün verip de kınanmaktansa ölmek daha iyidir. Zaten yaşlıyım, yakında öleceğim. Ve ölümü kabul etmek çok daha güzel çünkü ölüm de böylece anlam kazanmış oluyor. Onu, ölümün bile beni konuşmaktan alıkoyamayacağı bir zeminde kabul ediyorum."

Toplumun erdemleri vardır. Dünyada yüzlerce toplum olduğundan doğal olarak da yüzlerce farklı erdem vardır. Bir şey bir toplumda erdemli sayılırken diğerinde erdemsizlik olarak kabul edilir.

Örneğin tüm dünya ekonomisi faiz sistemi üzerinden işler. Para tek elde kalmayıp ne kadar hızlı dönerse toplum o kadar zenginleşir ama para ancak teşvik olduğunda hızla dönebilir. Bundan bir şey kazanacak olmadıktan sonra paramı niye bir başkasına vereyim? Faiz paranın elden ele dolaşmasını sağlamak üzere geliştirilmiş bir stratejiden başka bir şey değildir. Ve para ne kadar hızlı hareket ederse toplum da o kadar zenginleşir.

Müslümanlar yoksuldur çünkü dinlerinde faiz günahtır. Faiz almak veya vermek büyük günahtır. Bu yüzden Müslümanlar zengin olmaz, olurlarsa da toplum tarafından kınanırlar. Bankadan kredi

alamazlar çünkü bunun için faiz ödemeleri gerekir. Müslümanlık Hıristiyanlıktan sonra dünyanın en büyük ikinci dini olmasına karşın onların fakir kalmalarının tek nedeni vardır: faizin günah olarak kabul edilmesi.

Başka hiçbir toplum faizi günah saymaz. Bunun neresi günahtır? Birinin parasını alırsın ve karşılığında bir şey ödersin yoksa sana durup dururken parasını niye versin? Faiz bir çeşit kira gibidir. Ama Müslümanlara göre bu öyle ayıp bir şeydir ki, bu günahı işleyen kimse toplumda tüm saygınlığını kaybeder. Aynı kimse başka herhangi bir toplumda saygınlık kazanacaktır çünkü zengin olacaktır ve zenginliğe saygı duyulur.

Vejetaryenlerin görmezlikten geldiği basit bir gerçek vardır, o da hiçbir vejetaryene Nobel ödülü verilmemiş olduğudur. Nobel ödüllerinin yüzde kırkı Musevilere gider ki bu orantısız bir rakamdır; yüzde altmışı dünyanın geri kalanına, yüzde kırkı ise Musevilere gidiyor. Peki vejetaryenler niye bu güne kadar tek bir Nobel kazanamamıştır? Bunun yanıtı yedikleri yemektedir çünkü zekânın gelişmesi için kesinlikle gereken bazı vitaminler eksik kalır. Vejetaryen bir toplumda et yememek bir erdemdir ama zekânı yitirmene neden olur.

Etin yerine geçebilecek şeyler bulunabilir ama ben otuz yıldır vejetaryenlere döllenmemiş yumurtaları yemelerini söylüyorum çünkü bu da tamamen vejetaryendir çünkü içinde yaşam yoktur. Ve zekânın kesinlikle ihtiyaç duyduğu tüm vitamin ve mineralleri de içerir, aksi taktirde zekân geri kalır.

Vejetaryenler konferanslarında konuşmam için beni çağırmaktan vazgeçtiler; bana düşman oldular. Oysa ben tamamen onların yararına olacak bilimsel bir şeyden bahsediyordum. Ama gerçekleri görmektense geleneklerine kulak vermeyi tercih ediyorlardı.

Toplumun kavramlarının yarattığı erdemler sadece insan zekâsının ürünüdür. Bunlara uyarsan iyi şekilde ödüllendirilirsin. Ama Nietzsche'nin sözünü ettiği erdemler hiçbir toplum tarafından kabul edilebilecek şeyler değildir. Bireyin kendi zekâsının berraklığında, kendi yüreğinin sessizliğinde, varlığının anlayışında bulabileceği ve takip edeceği erdemlerle ilgilidir. Bu yüzden çarmıha gerilecek, taşlanacaktır çünkü kalabalık tarafından kabul edilemez olacaktır.

Diyorsun ki, "Nietzsche'nin vecizesine göre: 'Kişi en çok erdemleri için cezalandırılır'. Bunun doğruluğunu tüm açıklığıyla senin sayende görüyorum. Ama toplumun standartlarına göre erdemli olan bir kimse bile az da olsa —kıskançlık ve eleştiriyle— cezalandırılıyor öyle değil mi?"

Hayır Maneesha, kıskançlık veya eleştiriyle cezalandırılmıyor. Kesinlikle kendi erdemi tarafından cezalandırılıyor —ki bu bambaşka bir şeydir— çünkü aptalca, kendine işkence edecek, zekâsına ters düşecek bir şey yapması gerekiyor. Ancak o zaman toplumun beklentilerini yerine getirip erdemli olabilecektir.

Ama bu azizler ve erdem sahibi kimseler kıskançlık veya eleştiriyle cezalandırılmıyorlar. Eleştiri o erdemlerin peşinden gitmeyenleri hedef alıyor, kıskançlık dünyevi şeylerden elini çekmek yerine

yaşamın tadını çıkarabilenlere karşı duyuluyor. Erdemli kimseler cezalandırılıyor ama kendi erdemleri tarafından; ancak egoları öylesine tatmin olmuş durumda ki her şeyi yapmaya, hatta intihar bile etmeye hazırlar.

Jainizm dünyada intiharın bile bir erdem olarak kabul edildiği tek dindir. Tabi ki belli bir yönteme uygun olarak gerçekleştirilmesi gerekiyor: kişinin ölene kadar oruç tutması gerekiyor. Bu son derece eziyet edici, uzun bir süreç çünkü sağlıklı bir insan yemek yemeden doksan gün boyunca hayatta kalabiliyor. Ve o doksan gün sürekli bir açlık ve ölüm beklentisiyle geçiyor ve etrafındaki insanlar dini şarkılar söyleyip ona tapınıyorlar. Resimleri sanki çok ruhani bir şey yapıyormuşçasına gazetelerde büyük bir saygıyla yayınlanıyor: o, ayıplanan bedeni geride bırakıyor. Bugün bile insanlar bunu yapıyorlar.

Yani cezalandırılıyorlar ama başkaları değil kendi erdemleri tarafından. Sence kimse başka biri intihar ediyor diye kıskançlık duyar mı? Sence kimse onu eleştirir mi? Ona tapanlar, onu eleştirecek olan kim olursa hemen öldürürler.

"Sanki kişi illa çekişmek zorunda oysa elde etmek tamamıyla bambaşka bir durum."

Bu doğru. Toplum ve kutsal kitaplar hakikatin, sevginin, sessizliğin, huzurun, kardeşliğin yüce erdemlerinden söz ediyorlar. Ama bunların yalnızca sözü ediliyor; uygulanmaları gerekmiyor. Evet sevgi adı altında istediğin kadar insanı öldürebilirsin. Hıristiyanlık sevgisi adı altında milyonlarca insan katledilmiştir. Barış adı altında da milyonlarcası Müslümanlar tarafından öldürülmüştür.

Bu güzel sözcükler sadece süsleme amaçlıdır. Sana uyman için güzel bir felsefe sunarak kendini iyi hissettiriyorlar, öylesine güzel, erişilmez yıldızlar; fakat onlara erişmeye çalışma çünkü bir hakikat insanı toplumda kabul görmez!

Toplum yalanlara göre yaşar, öyle çok yalan vardır ki doğruluğun peşindeki insan bunları açığa çıkaracağı için tehlikelidir. Bir sevgi insanı kabul göremez çünkü toplum nefretle yürür: bir millet diğerinden, bir din bir başkasından, bir ırk öbüründen nefret eder. Öylesine çok gruba, mezhebe ayrılmışlardır ki ve hepsi de birbirinden nefret etmekte ve birbirini yok etmek istemektedir. Sevgiden sadece bahset, onun hakkında yazılar yaz ama ona göre yaşama çünkü bir sevgi insanı tehlikelidir. Bu, nefret ve öfkeyi gördüğü anda sana karşı olacağı anlamına gelir.

Bir sevgi insanı için milliyet nefrete verilmiş güzel bir isimden başka bir şey değildir. Dini örgütler senin örgütüne, sürüne, grubuna dahil olmayanlardan nefret etmek için bulunmuş sofistike yollardan başka bir şey değildirler.

Nietzsche haklı; tüm yaşam deneyimini o küçük cümlenin içine sıkıştırmış. O erdemlerinden çekti.

İtalyan rahip vaazında cinsellik ve ahlaktan bahsediyordu. "Cinsellik pis bir şeydir" diye bağırdı. "Bu gün burada yalnızca iyi kızlar görmek istiyorum. Kilisedeki tüm bakire kızların ayağa kalkmasını istiyorum."

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Uzun bir aradan sonra seksi bir sarışın kucağında bir bebekle ayağa kalktı. "Bakire istiyorum dedim" diye bağırdı öfkeli rahip.

"Peder," diye sordu kadın. "İki aylık bir bebeğin kendi başına ayağa kalkmasını mı bekliyorsunuz?"

Ben Yunanistan'dayken sannyasinlerimden biri, yardımcım Amrito, Ortodoks Yunan Kilisesinin vurguladığı en önemli niteliklerden birinin bekâret olduğunu söyledi. "Peki Yunanistan'da bakire olan var mı?" diye sordum.

"O başka bir mesele" diye yanıt verdi. "Ben hiç rastlamadım."

Bir öğreti olarak güzel olsa da gerçekte bekâret bir erdem değildir, doğaya karşı geliştir. Gerçekte zeki hiçbir erkek bir bakireyle evlenmemelidir; biraz deneyim beklemek gerekir."

Birini işe alırken, "Niteliklerin nedir? Tüm sertifikalarını getir" dersin. Bir kadınla bütün hayatını birlikte geçirmek üzere evleneceksin ve bakire olarak kalmışsa en azından şimdiye kadar hiçbir erkeğin onu cazip bulmadığını akıl edebilmelisin, peki sen niye bu aptallığa düşesin ki? Önce ona kaç kişiye âşık olmuş olduğunu sor. Ne kadar deneyimi varsa o kadar iyi bir refakatçi olacaktır çünkü deneyim her zaman değerlidir. Deneyim her alanda bir erdemdir!

Sevgili Osho,

Halil Cibran'dan ve Zerdüşt'ten söz ederken sözlerin benim yorumum olmaksızın, doğrudan varlığımın merkezi' ne nüfuz ediyormuş gibi geldi. Bir ahenk ve birlik deneyimi yaşarken, bir yandan da bir nektarın varlığımı doldurmakta olduğunu hissettim. Bazen ağlamadığım halde gözlerimden yaşlar boşalıveriyor ve neredeyse her konuşmandan sonra kendim olarak bildiğim şeyin çok ötesinde bir şeyle temasa geçiyor ve uzun süre de öyle kalıyordum. Soru ve yanıtlarla aynı şey olmuyor. Seninle otururken gelen, ne olduğunu bilemediğim özel his yine var ama söz ettiğim derinlik ve yoğunlukta değil. Bu ikisi arasında nasıl bir fark var?

Prabodh Nityo, senin sormuş olduğun soru başka birçok soru doğuruyor. Hepsine kısaca değinmek istiyorum çünkü bu yalnızca senin için değil herkes için önemli.

Öncelikle bana göre soru-cevap seansları daha önemli çünkü onlar seninle, senin gelişiminle alakalı. Karanlıkta el yordamıyla yürümeye, yolunu bulmaya çalıştığın bir gerçek. Sen Zerdüşt'ün veya Halil Cibran'ın seviyesinde sorular soramazsın ve ben senin gerçekliğine göre yanıtlar vermek zorundayım.

Zerdüşt'ü veya Halil Cibran'ı dinleyerek harika vakit geçirebilir, ağlayıp, gözyaşı dökebilir, müthiş hissedebilirsin ama bu hep havada kalır! Aynı kalır, hiçbir şekilde değişmezsin. Bazen insanların ulaşabilmiş olduğu noktalarla ilgili bir fikir edinebilmen, o uzaklardaki yıldızların farkına varabilmen için Buda'dan, Chuang Tzu'dan, Zerdüşt'ten bahsediyorum. Onlar göründüğü kadar uzakta değiller; bizim gibi insanlar onlara erişmiştir. Onlar senin erişebileceğin mesafededir.

Zerdüşt'ten, Buda'dan, Bodhidharma'dan ve binlerce diğer kişiden bahsetme nedenim bu: içinde bir özlem yaratmak. Ama bu özlem tek başına yeterli değildir. Ardından da sana bir yol çizmem gerekiyor; seni içinde bulunduğun kargaşadan çıkarıp, dört bir yana dağılmış olan parçalarını bir araya getirip....bacakların, kafan nerelerdeyse onları bulup, sonra da seni o yola itmem gerekiyor.

Soru-cevap seansları seninle, senin gelişimin, ilerlemenle, senin bulunduğun yerle ilgili. Zerdüşt ve Halil Cibran'dan söz ettiğim konuşmalar ise olman gereken ama henüz varamamış olduğun yerlerle ilgili.

Bu yüzden sana katılmıyorum. Buda'dan bahsedilirken kafanda beliren hayallerden keyif alıyor olabilirsin... Hiçbir şey yapman gerekmez; müthiş bir şiire, müthiş bir şarkıya, müziğe, kulak verir harika bir dans izlersin. Ama sen şarkı söylüyor, şiire, dansa dönüşüyor olmazsın. Ve ben senin dansa dönüşmeni istiyorum; senin erişilmemiş olan yüksekliklere kadar çıkabilmeni istiyorum.

Bu yüzden hayallerdeki diyarlardan bahsettiğim gibi, senin içinde saklandığın ve karanlığa çıkma konusunda da isteksiz davrandığın karanlık inlerinden bahsederek dengeyi sağlamam lazım. Işıktan bahsedildiğini duymak istiyorsun ve bu hoşuna gidiyor ama yine de kendi karanlık ininde saklanmaya devam ediyorsun. Garip yerleri, güzel öyküleri dinlemek istiyorsun ama bu yalnızca hoş vakit geçirme amaçlı.

Sorularını yanıtladığımda daha çok ilgi göstermelisin çünkü senin gerçekliğini değiştirebilirim. Bana düşen iki iş var: hem bir özlem duymanı, ulaşılacak olan hedefe bir göz atmanı sağlamak hem de yolu temizleyip parçalarını yağlamak —çünkü bazı yönlerden hiç kıpırdamadın, hâlâ bir hurda mezarlığında yatıyorsun— ve sana tekerlek takıp yola sürmek.

İkinci işim daha zor ve o kadar zevkli de değil. Ama kesinlikle gerekli. İkinci olarak sana bir şeyi hatırlatmam gerekiyor. Ben sana Zerdüşt'ten söz ederken....bu çok karmaşık bir durum, çünkü ben doğrudan Zerdüşt'ten değil, Friedrich Nietzsche'nin icat ettiği Zerdüşt'ten söz ediyorum. Zerdüşt'e o müthiş görüşleri katan Nietzsche'dir.

Zerdüşt...birçok kez onun özgün kitapları bana geldi ama onlar öylesine sıradan ki üzerlerinde hiç konuşmadım. Nietzsche ise Zerdüşt'ü, Halil Cibran'ın tamamen kurmaca bir isim olan Almustafa'yı kullandığı gibi yalnızca sembolik bir figür olarak kullanıyor. Nietzsche tarihi bir ismi kullanıyor ama bunu tamamen kurmaca bir şekilde yapıyor. O kendi görüşlerini Zerdüşt'ün ağzından belirtiyor.

Bu yüzden öncelikle hatırlaman gereken şey bunun Nietzsche'nin Zerdüşt'ü olduğudur; asıl Zerdüşt'le hiçbir alakası yoktur. İkicisi, ben ondan bahsederken Nietzsche'nin ne demek istemiş olduğunu hiç umursamıyorum, onun ne demek istediğini bilemem de. Ama o Zerdüşt'ü nasıl kullanıyorsa ben de onu aynı şekilde kullanıyorum. Yani bu çok karışık bir hikâye! Bu benim Nietzsche'm ve Nietzsche üzerinden benim Zerdüşt'üm. Bu yüzden uçmakta olduğun yüksekliklerin Zerdüşt'le hiç alakası yok.

Yüzlerce mistik hakkında konuşuyorum ama konuşan hep benim. Ve bir gün şans eseri bu insanlarla bir yerlerde karşılaşırsam bana çok kızgın olacaklarını biliyorum. Büyük bir öfkeyle, "Ben asla öyle bir şey demek istememiştim" diyecekler. Benim sorunumsa şu: "Ben senin ne demek istediğini nereden bileyim?" Ben yalnızca kendim ne demek istediğimi bilebilirim. Yani ister Zerdüşt, ister Buda, İsa veya Chuang Tzu olsun hiç fark etmez, onları aktardığım anda altına kendi imzamı atmış olurum. Dinlediğin daima benim.

Ben senin sorularını yanıtlarken daha çok senin gelişmenle, senin gerçek, dünyevi sorunlarınla ilgileniyorum. Bu yüzden yanılma, birçok insan yanılıyor. Ben sana hep hatırlatıyorum ama insanların hafızaları pek iyi değil.

Ben Varanasi'de Gautam Buda hakkında konuşurken Budizm alanında tanınmış bir akademisyen bana şöyle demişti: "Ben de aynı kutsal kitabı okuduğum halde siz öyle müthiş derinlik ve yükseklikleri açığa çıkardınız ki Gautam Buda'ya duyduğum inancı sağlamlaştırmış oldunuz."

Ben de, "Kızmazsan....aslında bana olan inancını sağlamlaştırman gerek" diye yanıt verdim.

"Ne?" diye sordu.

"Evet" dedim. "Okuduğun şeyler büyük ihtimalle Buda'nın kastettikleriydi, o derinlik ve yükseklikler ise benim kendi deneyimlerim."

Ama ne yaparsın ki dünya aptallarla dolu. Budist aptalların seni dinlemesini istiyorsan sadece Buda kelimesini söylemen yeterli, ondan sonra ne istersen söyleyebilirsin. Hinduların seni dinlemesini istiyorsan da Krishna'dan bahsetmelisin.

Ben hep kendi hakkımda konuşuyorum; başkası hakkında değil, hem bunu nasıl yapabilirim ki? Beş bin yıl önce konuşurken Krishna ne düşünüyordu, kim bilir aklında ne vardı?...ama beni dinliyor ve "Tanrım, Krishna'nın böyle derinliklere ve yüksekliklere sahip olduğunun farkına varamamışız" diye düşünüyorlar. Krishna hiçbir şeye sahip değildi. Bunlar benim herhangi birinin üzerine geçirdiğim kendi derin ve yüce deneyimlerim; onlar yalnızca askı görevi görüyor, ben deneyimimi onların üzerine asıveriyorum.

Büyük akademisyenler bile.... demin bahsettiğim adam Varanasi Üniversitesi Budizm Fakültesi'nin dekanı Bhikshu Jagdish Kashyap'tı ve çok eğitimli bir adamdı. Ama bu söylediğimi söylediğim anda bana karşı düşman oldu. "Derinlik ve yüksekliklere ne oldu?" dedim.

İnsanlar isimlere çok daha fazla meraklıdırlar. Sana, "Zerdüşt şunu söylemiş" dediğimde daha dikkatli dinlersin. Zerdüşt isim olarak bile öylesine eskidir, öylesine peygamberliği çağrıştırır ki mutlaka önemli bir şeyler söylemiş olmalıdır...ki bana güvenin; onu tanıyorum, zavallı adamın biridir. Ama bunu sakın kimseye söylemeyin! Bu seninle aramızda bir şey.

Michelangelo, Şistine Şapeli'nin tavanını boyarken sırt üstü yatmaktan yorulmuş ve yüz üstü dönüp aşağıda, dua etmekte olan yaşlı bir kadın görmüş. İskelenin kenarından sarkıp, "Ben İsa'yım. İsa Mesih! Beni dinlersen mucizelerime tanık olursun!" diye bağırmış.

İtalyan kadın yukarı bakıp tespihini sıkıca kavrayarak yanıt vermiş, "Kapa çeneni. Annenle konuşuyorum!"

Michelangelo bu yaşlı kadına bir oyun oynamak istemiş olmalı ama bu yanıtı alınca kaybeden kendi olmuş. Ne olursa olsun anne annedir ve tabi iki yaşlı kadın konuşurken araya girmemek gerekir....sen git dışarıda oynamaya devam et!

Bu yüzden bozulma. İstediğin buysa ben herhangi bir tarihi, mitolojik, kurmaca karakter hakkında konuşup durabilirim; kafamdan yeni karakterler de yaratabilirim. Sana anlattığım her şeyin gerçekten olmuş olduğuna inanıyor musun? Olmalılar çünkü çok önemliler. Ama sana bu hikâyeleri uydurduğumu söylesem o kadar ilgi duymamaya, yükseklerde uçmaya başlarsın.

Arada sırada yükseklerde uçmanı da istiyorum ama bu yalnızca hayali bir uçuş. Senin gerçekten bir gün o yüksekliklere erişmeni istiyorum ama bunun için tatbiki, sebep-sonuç ilişkisi içeren işler yapman gerekiyor.

Seni biraz uçurayım şimdi....

New Yorklu bir iplik tüccarı olan Goldstein Alabama'da müşteri bulmak için çaresizce çabalıyor ama hep Yahudi düşmanlığıyla karşı karşıya kalıyordu. Bir mağazanın müdürü onunla dalga geçti: "Tamam Goldstein. Senden iplik satın alacağım ama burnunun tepesinden o Yahudi çükünün ucuna kadar ne kadar mesafe varsa o kadarını."

İki hafta sonra kargodan sekiz yüz kartonluk birinci kalite iplik çıkınca müdür şok geçirmiş. Kargoya iliştirilmiş bir de not varmış: "Cömert siparişiniz için sonsuz teşekkürler. Fatura yoldadır. İmza: New York'ta yaşayan, Kiev'de sünnet olmuş Jacob Goldstein."

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 10 -Yaşam Kısa Değildir, Yaşam Sonsuzdur

Varoluşun acele içinde olduğunu gördün mü hiç? Mevsimler zamanında gelir, çiçekler zamanı gelince açar, ağaçlar hayat kısa diye hızla büyümek için koşuşturmazlar. Tüm varoluş yaşamın sonsuzluğunun farkında gibi görünür.

27 Nisan 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Bana bir keresinde Doğuda gündoğumunu, Batıda da günbatımını görebilmem için bütün pencerelerimi açık tutmam gerektiğini söylemiştin, içimde öyle çok olasılık barındırıyorum ki çoğu zaman onları yeterince derinden inceleyecek zamanı ayırmıyormuşum gibi geliyor. Daha çok sanki onlarla temas ettiğim anda onları öylesine iyi tanıyorum ki hemen bir sonrakine geçme dürtüsünü hissediyorum. Yaşam çok kısa ve keşfedilecek ve geliştirecek çok fazla şey varmış gibi görünüyor. Ben yüzeysel ve fazla mı aceleciyim? Yaşamımdaki tek süreklilik Sensin ve asla senin derinliğine temas edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Lütfen sevgili Ustam bana biraz rehberlik et.

Indradhanu, herkes kendi hissine göre yol almalı; bir şeyden diğerine geçme konusunda kendini rahat hissediyorsan bu senin için doğrudur. Buradaki tek mesele ne yaparsan yap bunun sana gerginlik değil, büyük bir keyif veriyor olması gerektiğidir. Kendini herhangi bir olasılığı daha derinden incelemeye zorlarsan kendi içinde bir gerginlik yaratmış olursun. Eğer bu sana yeterli geliyorsa, belli bir olasılığa temas etmek sana yeterli gıdayı veriyorsa o zaman devam et. Demek ki doğal olan bu; senin doğal hızın bu.

Kişi asla kendi doğasına karşı gelmemelidir. Bana göre tek günah budur; kendi doğana karşı gelmek. Kendi doğanla büsbütün bir uyum içinde olmak ise tek erdemdir. Ve kendini asla kimseyle kıyaslama, herkes farklıdır, herkes farklı şeylerden hoşlanır. Bir kez kıyaslamaya, "Biri benden daha yavaş ve derinden ilerliyor, ben fazla hızlı gidiyorum" diye düşünmeye başladığın anda içinde bir gerilim oluşacaktır: "Belki de fazla aceleci davranıyorum." Tüm bu gerginliklerin nedeni kıyaslamadır.

Bir şeyi hatırla: Kendi doğanla uyumlu olmalısın, başkasınınkiyle değil. O yüzden hep kendi içini hisset. Öyle hoşuna gidiyorsa, öyle yap. Eğer gerginlik veriyor, zorlama geliyorsa bu sana göre değil demektir. Öyle yapma. Her zaman yaşam nehriyle birlikte git. Asla akıntıya karşı gitmeye, nehirden hızlı akmaya çalışma. Sadece mutlak bir rahatlık içinde, her an kendini yuvada, rahat, varoluşun içinde huzurlu hissederek git.

Unutmaman gereken ikinci şey de yaşamın kısa değil sonsuz olduğu ve bu yüzden de aceleye hiç gerek olmadığıdır. Acele etmek yalnızca bir şeyleri kaçırmana neden olur.

Varoluşun acele içinde olduğunu gördün mü hiç? Mevsimler zamanında gelir, çiçekler zamanı gelince açar, ağaçlar hayat kısa diye hızla büyümek için koşuşturmazlar. Tüm varoluş yaşamın sonsuzluğunun farkında gibi görünür.

Biz hep buradaydık ve hep burada olacağız; tabi ki aynı biçimlerde, aynı bedenlerde değil. Yaşam evrimleşmeye, daha yüce evrelere erişmeye devam ediyor. Ama bunun bir sonu olmadığı gibi, bir başlangıcı da yok. Başlangıçsız bir yaşamla, sonsuz bir yaşamın ortasında var oluyorsun. Daima bu iki taraflı sonsuzluğun ortasında yer alıyorsun.

Koşullandırılmaların sana yaşamın tek olduğu fikrini veriyor. Hıristiyan inanışı, Musevi inanışı, Müslüman inanışı —ki hepsinin temelinde bir tek yaşama sahip olduğumuzu savunan Musevi inancı yatıyor— Batıya korkunç bir hız deliliği aşılamıştır. Her şey o kadar hızlı yapılmak zorunda ki bundan keyif almak veya kusursuzca tamamlayabilmek imkânsız. Bir şekilde bitirmeyi başarıp aceleyle bir sonraki şeye geçiyorsun.

Batılı insan çok yanlış bir görüşe göre yaşıyor: Bu, kişinin zihninde öyle büyük bir gerilime yol açmıştır ki asla hiçbir yerde rahat hissedemez, hep bir yerlere yetişmeye çalışır ve sonun ne zaman geleceğini bilmediğinden de hep endişelidir. Sondan önce her şeyi yapmak ister. Oysa sonuç bunun tam tersi olur: birkaç tane şeyi bile zarafet içinde, güzelce ve kusursuzca yapamaz.

Onun yaşamı öylesine ölümle gölgelenmiştir ki neşe içinde yaşayamaz. Neşe verici her şey ona zaman kaybı gibi görünür. Bir saatliğine de olsa sessizce oturamaz çünkü zihni ona, "Bu bir saati neden boşa harcıyorsun? Şunu-bunu yapıyor olabilirdin" demektedir.

Tek yaşam kavramı nedeniyle Batıda meditasyon fikri asla ortaya çıkmamıştır. Meditasyon son derece rahatlamış, acelesi, endişesi, yetişmesi gereken bir yeri olmayan ....sadece an be an, ne gelirse onun tadını çıkaran bir zihne ihtiyaç duyar.

Doğuda meditasyonun ortaya çıkması kaçınılmazdı çünkü yaşamın sonsuz olduğu fikri bile rahatlamanı sağlar. Korkusuzca rahatlayabilir, keyifle flütünü çalabilir, dans edip şarkı söyleyebilir, gündoğumuyla, günbatımının tadını çıkarabilirsin. Tüm yaşamından keyif alabilirsin. Yalnızca onunla da kalmayıp ölmenin keyfini de çıkarabilirsin çünkü ölüm de müthiş bir deneyimdir, bir doruk noktasıdır.

Batıda ölüm yaşamın sonu olarak görülür. Doğu ise ölümü upuzun bir yaşam sürecinin güzel bir hadisesi olarak algılar; pek çok ölüm yaşanacaktır. Her ölüm bir sonraki yaşam, bir sonraki biçim, tanımlama ve bilinç başlamadan önce yaşamının vardığı sonuç noktasıdır. Sen sona ermiyor yalnızca başka eve taşınıyorsun.

Bu bana Nasrettin Hoca'yı hatırlattı. Hoca uyurken evine hırsız girmiş. Aslında gerçekten uyumuyor da, gözlerini kapalı tutuyor, arada bir de açıp hırsızın neler yaptığına bakıyormuş. Ama kimsenin işine

karışmak da ona göre değilmiş. Hem hırsız onun uykusuna karışmadığına göre, o da adamın mesleğine niye burnunu sokacakmış ki? Bırak ne yapacaksa yapsın.

Hırsız bu adamda bir gariplik olduğunu sezip biraz endişelenmeye başlamış. Evde ne var ne yoksa dışarı taşırken arada elinden bir şey kayıp düşse, gürültü çıksa bile adam bir türlü uyanmıyormuş. Hırsız böyle bir uyku halinin insan ancak uyanıkken olabileceğinden işkillenip, "Bu ne acayip bir adam ki evini olduğu gibi boşaltmama rağmen gıkını bile çıkartmıyor" diye düşünmüş. Bütün eşyaları, yastıkları, ne var ne yoksa hepsini olduğu gibi dışarı çıkarmış.

Tam her şeyi kendi evine taşımak üzere bir araya getirip, bağlamaya başladığında birinin onu takip etmekte olduğu hissine kapılmış. Bir de dönüp bakmış ki peşindeki adamla evde uyuyan adam aynı kişi. "Neden peşimden geliyorsun?" diye sormuş.

"Peşinden filan gelmiyorum, beraberce taşınıyoruz işte. Her şeyi aldığına göre ben evde bir başıma ne yapayım? Ben de mecburen seninle geliyorum." Bu rahatlık Doğuya mahsustur, ölüm konusunda bile Doğu bu hissini sürdürür: sadece evi değiştiriyor olmak...

Hırsız paniğe kapılmış "Affet beni, eşyalarını geri al."

Hoca şöyle yanıt vermiş, "Buna hiç gerek yok. Ben zaten taşınmayı düşünüyordum; baksana ev harabeden beter durumda. Bundan beter bir ev olmaz. Hem ben de çok tembel bir adamım. Birinin bana bakması gerek. Her şeyi götürüp de beni burada tek başıma bırakmanın alemi var mı?"

Hırsız hayatı boyunca bu işi yaptığı halde hiç böyle birine denk gelmediği için korkuya kapılmış. Bir kez daha, "Her şeyi geri al" demiş.

Hoca bu kez, "Yoo!" demiş. "Planda hiçbir değişiklik yapmayacağız. Sen bu eşyaları olduğu gibi taşıyacaksın. Yoksa doğru karakola giderim. Sana efendi gibi davranıp hırsız demiyorum, bana göre sadece taşınmama yardımcı olan bir adamsın."

Aslında aceleye hiç gerek olmadığı için bu kısa ömür fikri tehlikeli bir fikirdir. Doğunun bunca fakirliğe karşı, kederli ve umutsuz olmamasının nedeni budur. Batı zengindir ama bu zenginlik ne maneviyatına ne de gelişimine hiçbir katkıda bulunmamıştır. Aksine Batı fazla gergindir. Oysa yaşamın sunabileceği tüm konfora sahip olabildiğine göre daha rahat olması gerekir.

Aslında temel sorun, Batının içten içe yaşamın kısacık olduğunu, hepimizin sırada beklediğini ve her anın bizi ölüme daha çok yaklaştırdığını bilmesidir. Doğduğumuz anda mezara doğru giden yolculuğumuz da başlamış demektir. Her an yaşam kesintiye uğramakta, gitgide daha da kısalmaktadır. Bu durum gerginlik, keder ve endişeye yol açar. Hiçbirini yanımızda götüremeyeceğimizin farkına varınca, tüm konfor ve lüksler, tüm zenginlikler anlamsızlaşmaya başlar. Ölüme tek başına gideceksin.

Doğu rahattır. Birincisi ölümü önemsemez, onu yalnızca bir şekil değiştirme olarak kabul eder. İkinci olarak da öylesine rahat olabildiğinden, ölümden sonra da kendisiyle gelecek olan içsel zenginliklerin farkına varır. Ölüm bu zenginliği senden alamaz.

Ölüm dıştaki her şeyini alır ve içsel olarak kendini geliştiremediğin taktirde, doğal olarak hiçbir şeyi ölümden koruyamayacağına ve sahip olduğun her şeyi yitireceğine dair korku duyarsın. Ancak içsel benliğini geliştirip, dış etkenlerden bağımsız olarak huzur, mutluluk, sükûnet ve neşeye kavuşabilmişsen, benliğinin ait olduğu bahçeye varıp, saf bilincinin çiçeklendiğini görebilmişsen, ortada ölüm korkusu diye bir mesele kalmaz.

Indradhanu, bir kez daha tekrar ediyorum, bir şeyi unutma; sen ölümsüz bir varlıksın. Şu anda bu bilgiyi deneyimlemediğin için, bunu bir inanç olarak değil de sınanacak bir tez olarak kabul edebilirsin.

Benim söylediklerimi hiçbir zaman bir inanç olarak benimsemeni değil, yalnızca bir tez olarak kabul etmeni istiyorum. Ben doğrusunu biliyorum diye size birtakım inançlar dayatmam doğru olmaz. Gerçeği bildiğim için sana, "Bu yalnızca sınayacağın geçici bir tezdir" diyebilirim çünkü sınadığın taktirde bu tezin bir inanç değil de kesinlik kazanmış bir bilgi olarak senin kendi gerçeğine dönüşeceğinden adım gibi eminim. Yalnızca kesinlik kazanmış gerçekler seni kurtarabilir. İnançlarsa kağıttan gemiler gibidir. İnsan varoluş okyanusunu kağıttan bir gemiyle geçebileceği yanılgısına kapılmamalıdır. Bunun için inanç değil, kesinlik gerekir. Kendi adına deneyimlemiş olduğun doğrulara ihtiyaç vardır. Başka birinin doğrusuna değil, kendi doğruna....O zaman bu bilinmeyen, yabancı okyanusa açılmak bir sevince, müthiş bir heyecan ve coşkuya dönüşecektir.

Ama daima kendi doğanla uyum içinde ol.

Bazı ağaçlar yavaş, bazıları hızlı büyür; yavaş veya hızlı büyümenin özel bir tarafı yoktur. Bu iki ağacın ortak noktası ise kendi doğalarını takip ediyor oluşlarıdır. Etrafına bakıp kıyaslamaya başlamak ve fuzuli endişelere kapılmak yalnızca insana mahsustur.

Ortada bir sorun olduğunu hissettiğinde yüreğinin içine bak. Rahat hissediyorsan doğru yoldasın. Yüreğin senin kıstasındır. O rahatsız olmuşsa demek ki yolunu değiştirmen gerekiyor; bir şeyler doğru gitmemiş, bir şeyler yoldan sapmış.

Yüreğin senin kılavuzundur. O doğayla tam bir uyum içinde olduğunda, yüreğinin içinde güzel bir dans ve müzik vardır. Doğadan uzaklaştığında ise müzik gürültüye dönüşür, dans aksar. Bunlar yüreğinin, doğru yolda olup olmadığının farkına varman için sana gönderdiği işaretlerdir, konuştuğu dildir.

Başka birinin kılavuzluğuna ihtiyacın yok. Senin kılavuzun kendi içindedir.

Sevgili Osho,

Evet benim uykumu böldün, şimdi sabah güneşine uyanmaktayken, kuşlar şarkı söylüyor ve yapraklar sabah esintisiyle dans ediyorlar. Senin bahçende oturmak öylesine tatlı ki. Seninle oturmak her gün biraz daha fazla neşe veriyor. Bu günlerde senin mevcudiyetinden kaynaklanan bu yaşam özü fazlasıyla arttı mı yoksa hep var olan bir şeyi ben yeni mi fark etmeye başlıyorum?

Nitayanando, senin şu anda deneyimlemekte olduğun hep buradaydı ama sen burada değildin. Şimdi ilk kez sen de buradasın; bu yüzden farkına varıyorsun. Buraya birçok kez gelmiş olabilirsin ama bu yalnızca bedensel olarak geçerliydi. Zihnin başka bir yerlerde dolaşıyordu, varlığın burada değildi. Artık, şu anda ve burada olma hünerini kaptığın için bu hissettiğin yaşamsal öz gitgide artacak çünkü senin mevcudiyetin gitgide daha da billurlaşacak.

Bu özsuyu her zaman buradaydı, çiçekler hep açıyordu, o serin esinti hep esiyordu, ağaçlar ve güneşin ışınları hep vardı ama sen kördün.

Gözlerini ilk kez açtın ve duyuların canlandı. Onlar canlandıkça seni bekleyen deneyimler daha da derinleşecek. Hepsi senin duyarlılığına, farkındalığına ve sessizce burada ve şu anda olabilmene bağlı.

Şu anda bu özü hiç hissetmeyen, hiçbir şey hissetmeyen ve hiçbir şey olmadığı fikriyle geri dönecek olan birileri de olabilir. İşte zihnin seni böyle kandırıyor; asla kendi körlüğünü, farkında olamayışını, kendini veremeyişini fark etmene izin vermiyor. Tam tersine biri başka birine "Bir şey kaçırdın" dediğinde o kişi hemen, "Sen hipnotize olmuşsun! Ben aklı başında bir insanım sen beyninin yıkanmasına izin vermiş ve düşünmeyi unutmuşsun" diye atılır.

İnsanlar kendi körlüklerine sahip çıkarlar; kendi bilinçsizliklerine, sefaletlerine, kendilerine ait olan şey cehennem bile olsa ona sahip çıkar, korurlar. Ama gerçekten benimle olabilmek için tüm kalkanlarını bir kenara bırakıp savunmasız hale gelmelisin çünkü biz birbirimizle dövüşmek için burada değiliz. Biz derin bir ilişki kurmak, derin bir uyum ve tüm farklılıkların içinde eridiği bir ahenk yakalamak üzere buradayız...ve burada olan bir sürü insan değil; tek bir sessizlik, anlayışın getirdiği tek bir huzur.

Savunmalarını bir kenara bırakamayanlara büyük bir merhamet duymak gerekir. Onlar akılcı varlıklar olduklarını düşünebilirler ama aslında bilinçsiz varlıklardır. Gözlerin mantığa ihtiyacı yoktur çünkü onlar ışığı mantığın yardımı olmaksızın da seçebilirler; yalnızca kör olanlar ışığı düşünüp üzerinde — onun yanında ya da karşısında olmak, ona inanmak ya da inanmamak üzerine— mantık yürütürler ama gözleri gören ne onun yanında ne de karşısındadır, ne ona inanır ne de inanmaz. O yalnızca bilir: ışık oradadır. O keyfine varılacak bir şeydir, üzerinde tartışılacak değil.

Nitayanando, sen herkesin içinde olmasını istediğim bir durumdasın. Ama insanlar çok acayip! Büyük bir astronom sinagogdaki konuşmasını noktalıyordu:

"....Ve bazı meslektaşlarımız dört-beş milyar yıl içinde güneşimizin de büyük olasılıkla yok olacağına inanıyorlar."

"Kaç yıl dediniz?" diye sordu Mrs. Siegel salonun arkasından.

"Dört veya beş milyar" diye yanıt verdi bilim adamı.

"Ohh!" dedi Mrs. Siegel. "Milyon dediniz sandım da."

İnsanlar ne kadar acayip...sanki anladı da! Varoluşun içinde dört veya beş milyar fark etmez ama büyük ihtimalle onun bildiği en yüksek rakam milyondur. Dört milyar ise sorun değil.

Eğer zihninle dinliyorsan böylesine anlar kaçınılmaz olacaktır ama zihninle değil de yüreğinle dinliyorsan hiç böyle bir an gelmeyecektir. Ve yürekle dinlemek tek gerçek dinleme yoludur.

Senin deneyimlerin çok taze. İçsel deneyimlerin güzelliği de budur; hep taze kalırlar. Onları mekanik hale getiremezsin. Yarın ve ondan sonraki gün, sen burada olduğun sürece aynı parfüm, aynı mevcudiyet, aynı öz farklı bir tatla, daha derin bir algılayışla ve daha büyük bir duyarlılıkla hep burada olacak.

Maneviyatta hiçbir şey eskimez, her daim taze kalır. Ve onun tazeliği seni de son nefesine kadar genç tutar. Bir mistik her zaman genç ölür. Yaşı yüz veya yüz yirmi olsa da fark etmez. O hep genç ölür çünkü yaşam kaynağı sürekli tazelenmektedir; taze bir rüzgâr içinden geçmekte, taze güneş ışınları içinden geçmekte, taze ay ışığı ve taze yıldızlar hep içinde yükselmektedir.

Nityanando, bu senin için bir kutsama. Yolu kaybetme. Doğru noktaya geldin. Git gide daha çok o noktayı merkez al.

Sevgili Osho,

Devemi iyi bağlamayı başardım. Aslan uzak, bilinmez ormanlarda kükrüyor, çocuk henüz ana rahmine düşmedi, inatçı katır ise yerinden kıpırdamıyor. Yorum yapabilir misin?

Devaprem, Zerdüşt'ün inatçı katırdan hiç haberi yoktur; sen tamamen farklı bir kategoriye ait gibi görünüyorsun. Ne devesin, ne aslan, ne de çocuk; sen katırsın. Ve katırın işi çok zordur.

Katırın asla çocuk sahibi olamayacağını hiç düşündün mü? Katırlar üremez çünkü onlar atla, eşeğin kırmasıdırlar. Hem atın, hem de eşeğin en kötü özelliklerini toplamışlardır. Ama iyi bir tarafları vardır: yeni bir kuşak daha yaratmadan ölüp giderler.

Bunun üzerinden bir kez daha geçmeni istiyorum. Aynaya bak... çünkü Zerdüşt mutlak kategorilerini oluşturmuştur ve bunların arasında katıra yer yoktur. Aynada göreceğin bir deve olacaktır.

Ve sen, "Deveyi bağlamayı başardım" diyorsun. Deveyi gerçekten bağlamayı başarıp başarmadığını kanıtlayacak tek kıstas aslanın kükremesidir. Oysa sen "Aslan uzak, bilinmez ormanlarda kükrüyor" diyorsun. Devenin aslana dönüşmesi gerekiyor....deve aslana dönüşecek kapasiteye sahip.

Bunlar Zerdüşt'ün kullandığı metaforlar. Deve esarete karşı geldiği anda bir aslana dönüşür ve aniden kükreme belirir! En güzel deneyimlerden biri aslanın kükremesini duymaktır. Ve bu öyle bir süreçtir ki katır aslana dönüşürse...aslan yalnızca bir geçiş, bir köprü görevi görür ve çocuk da hep orada durmaktadır. Bu çocuğun rahme düşme meselesi değildir; herkes gebedir, herkes çocuğa gebe olarak doğar, yalnızca doğru fırsat gereklidir....

Deve o doğru fırsatı barındırmaz ama aslan çocuğun doğması için gereken fırsatı barındırır. Fakat sen basit yoldan gideceğine inatçı bir katırda takılıp kalmışsın. Başka türlü bir katıra rastladın mı hiç? Hepsi inatçı olurlar, bu onların büyük bir özelliğidir.

Ama tam olarak nerede olduğunun farkına var. Hiçbir insan katır değildir çünkü biz kırma değiliz. Deveyle başlaman lazım. Ve aslanın kükremesini de uzaklardan, "uzak, bilinmez ormanlardan" duymaman gerekiyor. O aslanın kükremesinin sana faydası yoktur. Kükreme senin yüreğinin en derin yerlerinden gelmelidir. Ve o kükreme sayesinde, ilk kez olarak çocuğun yolda olduğunun farkına varırsın. Çocuk bizim kaderimizdir. Kişi en sonunda bir çocuk kadar masum, hayranlık ve merakla, güven ve sevgiyle dolu ve varoluşla mutlak derecede uyumlu hale gelmelidir. Çocuktan kasıt budur. Bunlar yalnızca metafor. Ama "inatçı katır yerinden kıpırdamıyor" derken ne demek istediğini anlıyorum.

Papa bir İtalyan köyünde vaaz veriyor, büyük bir sessizlik içinde olan köylüler de dikkatle onu dinliyorlarmış.

"Doğum kontrol hapı kullanmayın" demiş Papa. Güzel bir senyorina atılmış, "Oyunu oynamıyorsan, kurallarını da koyamazsın!"

Bu basit bir şeydir: oyunu oynamıyorsan kuralları koymaya da hakkın yok. Katırın özelliği de budur: bulunduğu yerden bir santim bile kıpırdamak istemez. Bu bakımdan zihinlerimiz katırlara benzetilebilir.

Zihnini izleyebilirsin; o hiçbir şeyi değiştirmek istemez. Her değişiklik zorluk ve yeni baştan alışma, yeni düzenlemeler yapma gerekliliğini getirir ve hiçbir değişiklik ölüme önem katmaz. Sana hatırlatmak isterim ki zihin ölü bir makine, biyolojik bir bilgisayardır sadece. Her türlü değişime ve dünyada zihinlerini bir kenara bırakabilecek cesaretteki insanlar sayesinde gerçekleşmiş olan her türlü evrime karşı direnir.

Zihni bir kenara bırakmaktan kastım meditasyondur. Zihin bir katır, meditasyon ise en uzak ufuklarda güneşin üzerinden geçen, daima bilinmeyene girmeye hazır bir kartaldır.

Devaprem, katır hiçbir yere kıpırdamıyorsa onun üzerinden in. Katırın üstünde oturup aptal gibi görünmeye ne gerek var? Katırın üzerinden in! Kendi ayaklarınla yürümek daha iyidir; en azından ilerleyebilir, daha iyi bilinç düzeylerine ulaşabilirsin.

Din tamamıyla tek bir kelimenin içine sıkıştırılabilir ve o kelime meditasyondur. Ve meditasyon katırdan aşağıya, zihinden aşağıya inebilmenin basit bir yoludur. Bırak zihin olduğu yerde kalsın; sen onsuz hareket etmeye başla. Ve bir kez zihnin aracılığı olmadan düşünebilmeye başladığında Zerdüşt'ün kategorilerini anlayacaksın. Önce kendini bin tane açıdan esaret altında göreceksin: geleneklerinin esiri, eğitiminin esiri, dininin ve çeşit çeşit batıl inançlarının esiri....Bir sürü esaretle karşılaşacaksın. Biraz cesaretle, bırak deve bu esaretlere karşı ayaklansın.

Dünyadaki tüm büyük ustalar ruhunu belli bir statükonun altında tutan esaretlere karşı bir devrim yapılması gerektiğinde ısrar eder. Ve bir kez bu esaret fırlatılıp atıldığında deve bir metamorfoz geçirerek aslana dönüşür. O aslında hep aslandı ama esaretleri yüzünden bir deveye dönüşmüştü.

Ve o cesur, bilinmeyene dalmaya, tek başına olmaya hazır bir aslana dönüştüğü anda çocuk da fazla uzaklarda değildir. İkinci metamorfoz gerçekleşecek ve aslanın çocuğa dönüşmeye başladığını göreceksin. Ve çocuk mutlak bağımsızlık halidir.

Çocuğun bilgeliği onun saflığından gelir; onun sadeliği egosu olmayışından kaynaklanır. Çocuğun tazeliği senin benliğinin tazeliğidir ki o asla yaşlanmaz, daima genç kalır. O binlerce bedenden geçmiştir; onlar genç olmuş, yaşlanmış, sonra ölmüştür. Oysa bilinç genç ve taze bir şekilde, okyanusa doğru dans etmeye devam eder. Çocuğun meraklı gözleri senin varlığının varoluşun büyük gizemlerine açılan kapısıdır.

Bilim adamı da gizemleri ve onların esrarını keşfetmeye çalışır ama onun yöntemi şiddettir; o sevgiden çok tecavüz gibidir. O keser, saldırır. Bilim adamının doğaya yaklaşımı insanca değil insanlık dışıdır.

Çocuk ve bilge de varoluşun gizemlerine erer ama bunu oyun gibi, sevgi yayarak yapar. Ve varoluşun kendisi de yüreğini bu sevgi dolu çocuğa, sırlarını onun meraklı bakışlarına açmaya hazırdır.

Lao Tzu der ki, "Bilgiyi bıraktığın anda bilge olursun."

Varoluşun gizemlerini soruşturmayı bıraktığın anda varoluş kapılarını sana açar, seni buyur eder. Ve varoluşun gizemlerine bir misafir olarak girmek onurlu bir şeydir. Doğaya saldırmak, doğayı zorlamak ise barbarlıktır. Bilimin yaklaşımı hâlâ barbarcadır ve meditasyon halinde olmayı öğrenene kadar da barbarca kalacak. Sadece meditasyon bilimin barbarlığını değiştirip, onun varoluşla olan ilişkisini masum bir aşk ilişkisine çevirebilir.

Altın gelecek işte bu olacaktır: bilim varoluşla bir mücadele veya çekişme yerine bir aşk ilişkisine girdiğinde, onunla tezat değil, derin bir ahenk, derin bir dostluk içinde varolabildiğinde.

Şimdiye kadar Bertrand Russel gibi en büyük düşünürler bile barbarca bir dil kullandılar. O Doğanın Fethi???????? adında ünlü bir kitap yazmıştır. Doğayı ele geçirme fikri başlı başına çirkin bir şey. Biz onun bir parçasıyız: parça bütünü nasıl ele geçirebilir? Sol elimin beni ele geçirebileceğini aklın alıyor mu? Ve biz varoluşun öyle küçük bir parçasıyız ki bu ele geçirme fikri tamamıyla boş bir romantizmden ibarettir.

Ancak farklı bir bilime kesinlikle ihtiyaç var: bilim bu haliyle başarısız oldu. Eski din başarısız oldu. İnsanlığa kurtuluşu, söz verdiği şeyler olan mutluluğu, rahmeti, Tanrısallığı sağlayamadı. Verdiği tüm sözler yalan çıktı.

Şimdi bilimin de başarısız olduğunu söylemek istiyorum. Doğayı ele geçirirken yalnızca yok etmeye yarayan silahlar, atom enerjisi ve nükleer füzeler üretti. Doğayı ele geçirmek yerine tüm gezegen için bir mezarlık hazırlamayı başarmış oldu. Bilim başaramadı. Kısaca ele geçirme fikri başlı başına barbarca ve şiddet dolu bir fikir olduğu için yaşama daha iyi hizmet etmeyi başaramadı.

Yeni bir dinsellik ve yeni bir bilimsel yaklaşım bulmalıyız ve bu ikisi de birbirlerinden farklı olmamalı. İkisi aynı madalyonun iki yüzü olabilir: içsel bilince uygulanırsa din, nesnel dünyaya uygulanırsa bilimdir.

Ama temel gerçeklik masumdur, meraklıdır ve gözleri sevgi doludur....bir dostluk, bir ahenk, bir aşk ilişkisinden ibarettir.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 11 -Kutsal Olan Seni Dilsiz Bırakır

Bunlar hayatın gizemleridir: bir şeyi ifade edemediğin zaman, ifade etme dürtün de gitgide çoğalır. Müzisyen kendi yoluyla ifade eder, şair kendi yoluyla ifade eder, ressam kendi yoluyla ifade eder ama kimse başarılı olamaz çünkü bazı şeyler tüm ifade biçimlerinin ötesinde kalır.

17 Mayıs 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Duyduğuma göre Gautam Buda'nın işinin aydınlanmasıyla birlikte sona erdiğini, oysa senin işinin de aydınlandıktan sonra başladığını söylemiştin. Bu konuda bir şeyler söyleyebilir misin?

Prem Pankaja, herkes tarafından hatırlanması gereken en önemli şeylerden biri de soruna başlayış şeklindir. Soru, "Duyduğuma göre..." diye başlıyor. Genelde insanlar bu ilk kısmı atıp "Böyle söylemiştin" diyor. Ve bu ikisinin arasında çok büyük bir fark var, öyle büyük bir fark ki bu ikisinin arasında bir köprü kurmak bile mümkün değil ve bunun anlaşılması gerekiyor.

Söylenen şey senin duyduğunla aynı şey olmayabiliyor. Bunun bariz bir nedeni var o da benim farklı bir oluş noktasından konuşuyor olmam, seninse bambaşka bir noktadan dinliyor olman. Bu aktarım esnasında birçok şey değişime uğrayabiliyor.

Benim söylemiş olduklarımı tamamen farklı algılamış olabileceğini hatırlamak her zaman bir anlayışa işaret eder. Senin sorun duymuş olduğunla ilgili olmalıydı çünkü duymamış olduğun bir şeyle ilgili nasıl soru sorabilirsin ki?

Gautam Buda hayatı boyunca insanların söylediklerini yazmasına asla izin vermemiştir. Buna gösterdiği neden ise yazarken kişinin dikkatinin bölünüyor oluşuydu. Yazarken artık bütün olarak dinlemiyor olursun. Hem dinlemek hem de yazmak zorundasındır ve onun söyledikleri öyle hassas şeylerdir ki bütün olamadığın taktirde bunları kaçırırsın. Bu yüzden yazmak yerine, yüreğine bütünlüğünle ve yoğunluğunla yaklaşıp bunların içine sinmesine izin ver.

O, kırk iki yıl boyunca sürekli olarak konuştu. Ölümünden sonra beliren ilk sorun müritlerinin aklında kalan her şeyi yazmalarıydı yoksa tüm bunlar yitip gidecek, bu da insanlık için büyük bir kayıp olacaktı. Onlar hem büyük bir hizmet vermiş, hem de büyük bir zarara yol açmış oldular. Her şeyi yazdılar...ama garip bir durumla karşılaştılar- herkes farklı bir şey duymuştu. Herkesin hatırladıkları, akıllarında kalanlar birbirinden farklıydı.

"Buda'nın söylediği budur!" iddiasıyla otuz iki ayrı ekol ortaya çıktı. Yalnızca bir adam; sonsuza kadar hatırlanması gereken biri, onun en yakın müridi, Buda sağken henüz aydınlanmamış olan Ananda, tevazu içinde, "Ben henüz aydınlanmamışken aydınlanmış olan bir bilincin söylemiş olduklarını nasıl tam olarak duyabilirim? Onun söylediklerini yorumlayacak, kendi fikirlerimi katıp, kendi rengimi, kendi nüansımı vereceğim. Benimle aynı anlamı taşıyamaz çünkü ben henüz o gören gözlere ve işiten kulaklara sahip değilim" dedi. Tevazu içinde aklında kalanları yazmasıyla ortaya çıkanlar, Budizm'in temel kitabını oluşturdu. Hepsi "Gautam Buda'nın söylediğini duymuştum ki...." diye başlar.

Ve tüm o otuz iki felsefe ekolü, Maitreya ve Ananda'dan çok daha büyük akademisyenlerden oluştukları, yorum yapmaya, kavramlara anlam katmaya, sözcüklerden bir sistem oluşturmaya çok daha yatkın oldukları halde yavaş yavaş reddedildiler. Bu reddedilişin tek nedeni ise o basit başlangıç cümlesini atlamış olmalarıydı, "Duymuştum ki..." Onlar, "Gautam Buda derdi ki" diyorlardı yani Buda'yı ön plana çıkarıyorlardı.

Ananda'nın versiyonu evrensel olarak kabul görmüş versiyondur. Garip ... aydınlanmış olan kişiler de vardı ama onlar sessiz kaldılar çünkü onların duydukları ifade edilebilecek şeyler değildi. Bir de aydınlanmamış ama kendini son derece açık bir şekilde ifade edebilen dahi filozoflar vardı ve müthiş tezler yazdılar ama bunlar da kabul görmedi. Ve ne aydınlanmış bir kişi, ne de büyük bir filozof olan, sadece Buda'nın mütevazı bir bakıcısı olan kişinin sözleri kabul gördü. Bunun nedeni de bu başlangıçlardır, "Duymuştum ki... gerçekte bunu söylemiş olup olmadığını bilmiyorum. Kendimi onun üzerine koyamam. Ben yalnızca benim içimde yankılanmış olanları yani kendi zihnimdekileri aktarabilirim; Buda'nın zihinsiz sessizliğini değil."

Budist metinler bu yüzden dünyada Usta ve müridi, yani varmış olanla varmaya çalışan arasındaki büyük farkı ortaya koyan nitelikteki tek kutsal metinlerdir.

Pankaja, diyorsun ki, "Duyduğuma göre Gautam Buda'nın görevinin aydınlanmasıyla birlikte sona erdiğini, oysa senin görevinin aydınlandıktan sonra başladığını söylemiştin."

Bu, bariz olanın tamamen göz ardı edildiği tarihteki o acayip olaylardan biridir.

Birkaç tane akademik açıdan oldukça üstün Budist rahibiyle konuştum, tartıştım. Bunlardan biri Bhikshu Sangharakshita'ydı. O bir İngiliz'di ama gençliğinde arayış içindeyken, Hıristiyanlığın verecek hiçbir şeyi olmadığını görüp Budist olmayı seçmişti. Onunla tanıştığımda çok yaşlanmıştı. Budizm hakkında öylesine sevgi ve içgörü dolu kitaplar yazmıştır ki kişi hayranlıkla dolar.

En önemli Budist metinleri uzmanı ve son derece derin, bilgi dolu birçok eser vermiş olan Bhikshu Ananda Kausalyayan'la da birçok kereler görüştüm. Bir üçüncü kişi ise Doktor Bhikshu Jagdish Kashayap'tır. O da büyük Budist Bilimler Enstitüsü'nün başkanıdır.

Bu kişilerden hiçbiri bu farkın, Ananda'nın aslında yetkin bir şekilde aktarabileceği tek şeyi, yani kendi varlığındaki yansımayı aktardığı için onun versiyonunun daha mütevazı ve doğru olduğunun ayrımına varamamışlardı. Bu farka parmak bastığımda hepsi şaşırdılar: "Tüm yaşamımız boyunca bu konu üzerinde çalışmış olduğumuz halde bunun herhangi bir önemi olduğunu düşünmemiştik. Bunu yalnızca Ananda'nın yazış sitiline vermiştik" dediler.

"Birkaç Zen ustası dışında hiçbir Budist bana katılmayacaktır" diye de ekledim. Asya'nın tümü Budist'tir. Farklı ülkelerde farklı şekiller ve törenler edinmiştir. Ama bir şey her yerde sabittir: Buda'nın altı yıllık son derece zorlu bir uğraşın sonucunda aydınlandığı inancı. O, altı yıllık bir uğraştan sonra aydınlanmıştır; bu böylece kabullenilmiştir.

Ama Buda'nın yaşantısına baktıktan sonra onun gerçekten altı yıl uğraştıktan sonra aydınlanmaya ulaştığının söylenebileceğini ama bunun hakikatin tümü olmadığını gördüm. Bu hakikatin küçük bir kesiti bile değildir. Hakikat şudur ki o ancak aydınlanmaya ait tüm arzusunu, çabasını ve umudunu bıraktığı anda aydınlanmıştır.

Çabalayıp durmak ve rahatlamak arasındaki boşluk ve hakikat diye bir şeyin varolduğu fikrini bir kenara bırakmak— Ona söylenen her şeyi yaptığı halde kendisine hâlâ bir sükûnet inmemişti. Kendi varlığının en derinlerine nüfuz edebilmeyi başaramamıştı. Tüm kapıları çaldığı halde hiçbirisi açılmamıştı. Öyle bütün ve yoğun bir uğraş göstermişti ki yapılması gereken başka bir şeyler daha olabileceğini aklı almıyordu.

Onun dolunaylı bir gecede, kıyısında aydınlanmış olduğu küçük Niranjana ırmağına gitmiştim. O gün en önemli deneyim gerçekleşmiştir; ki Budistler, takipçiler bundan hiç söz etmez. Onların da suçu yok çünkü bu önemsiz gibi görünür. O bedenine işkence etmişti, ayladır oruç tutuyordu, çok zayıf düşmüştü ve Niranjana da oldukça küçük bir ırmaktır. Sabah banyosu için ırmağa girmişti ama en küçük ırmağın akıntısı bile onun için çok fazlaydı; akıntıyla ırmağın aşağısına doğru kaymaya başladı. Akıntıdan çıkmayı başaramadığı için bir ağacın köklerine tutundu.

O an çok önemli bir andı. Irmağın içinde, bir ağacın köklerine tutunmuş vaziyette dururken içinde bir fikir belirdi, "Ne aptalca bir hayat yaşayıp duruyormuşum? Bütün bu dünyadan elini çekme, bu zorlu çaba, beni hakikate yaklaştıracağına sadece güçsüzleştirdi. Bana yaşamın bereketini sunacağına, beni ölüme yaklaştırdı. Tüm okulların öğrettiği bu türden bir disiplin nasıl olup da benim hayat okyanusunu geçip diğer kıyıya ulaşmamı sağlayacak?"

Kafasında beliren, tüm yaşam biçimine dair bu soru işareti, o berrak anda, o sabah, güneşin doğmakta olduğu o saydam anda tüm varlığında bir şeyleri değiştirdi. O, krallığından vazgeçmişti; o anda vazgeçişinden de vazgeçti. Bu dünyadan vazgeçmişti, o anda o dünyadan da vazgeçti. Hırs, güç ve prestijden vazgeçmişti ve o anda aydınlanmaya ulaşma çabasının da hırstan, arzudan başka bir şey olmadığını görüyordu. Daha sonsuz bir yaşama, hakikate dair bir arzu da olsa yine de o bir arzuydu.

Irmaktan çıkmaya çalışırken o arzusu da yok olmuştu. Bir bodhi ağacının altında dinlendi. Hayatında ilk kez tümüyle rahatlamıştı. Gitmesi gereken bir yer, bulması gereken bir şey veya çaba göstermesini gerektiren hiçbir durum yoktu. Ve inanılmaz bir şekilde, aradığı o sükûnet yağmur gibi üzerine yağmaya başladı.

Akşama doğru tamamen farklı bir insandı; sakin, serinkanlı ve rahattı. Aradığı merkez buydu —buna gülmüştü— Çünkü aranan aslında arayanın ta kendisiydi. Çok saçma bir şey yapmıştı. Varlığının merkezi kendinden ayrı bir şey değildi. Tüm arzular, tüm hırslar ortadan kalkmışsa, yapacağın hiçbir şey yoksa, yapacağın hiçbir şey kalmamışsa öylece, huzurla otururs...

Başka bir yerlerde olan, başka bir nesne söz konusu değildi.

En mühim Danimarkalı filozoflardan biri olan Kierkegaard, "Öznellik her şeydir" demişti. Buna din, hakikat veya Nirvana diyebilirsin. Ama bu senin kendi öznelliğin, kendi varlığındır...

Ve o gece güzel bir olay oldu. O gece dolunay vardı —birkaç gün önce burada da dolunay, o gecekiyle aynı dolunay vardı— ve yakın köylerden birinden bir kadın...

Hindistan'da insanlar ağaçlara, hayvanlara, taşlara, dağlara, Güneş'e, Ay'a taparlar. Bu yüzeyde çok çocukça görünse bile, derinlerde önemli olan neye taptığın değil tapma eyleminin kendisidir. İster Güneş'e, Ay'a, ister bir ağaca veya nehre tap, bunlar yalnızca bahanelerdir ve esas olan tapınmanın kendisidir. O kadın Buda'nın altında oturduğu ağaca tapıyordu.

Ay yükselmişti ve yılın en güçlü, en güzel Ayı'ydı. Ve Buda ormanın sessizliğinde, ırmağın kıyısında bu ağacın altında otururken neredeyse bir tanrı gibi görünüyordu; özellikle de o kadının gözüne. O ağaçtan bir şey dilemiş ve arzusu gerçekleşmişti, bu yüzden de ağacın tanrısına sunmak için söz vermiş olduğu leziz yemekleri getirmişti. Ağacın tanrısının dışarı çıkıp ağacın altına oturmakta ve onu beklemekte olduğunu düşündü.

Buda da açtı; günlerdir hiçbir şey yememişti ve Sujata — ismi buydu— yemekleri sunduğunda kabul etti. Bu altı yıllık işkence dolu arayışında ilk kez hiçbir gerilim veya rüya olmaksızın uyudu. Yalnızca gitgide derinleşen bir sükûnet deneyimi vardı; uykusu samadhi'ye dönüşüyordu. Düşünceler ve arzular olmadığında ve zihin sessizleştiğinde uyku samadhi'ye dönüşür, aydınlanmaya dönüşür.

Ve sabah gözünü açtığında ... gözünde canlandırmaya çalış ... ne gidilmesi gereken bir yer, ne de yapılması gereken bir şey var. Ve gökyüzünde son yıldızın da yok olduğunu görürken, kendisinin de gökyüzünde yok olduğunu gördü. Buna Nirvana yani yok olma adını verdi. O yok olup, saf bir sükûnete, hiçbir şeye...neşeli bir sükûnete, içinde bir şarkı, görünmez bir dans barındıran bir sükûnete dönüştü.

Bu onun aydınlandığı gündü. Yirmi beş yüzyıldır Budist âlimler bu aydınlanmayı altı yıllık zorlu bir çabanın sonucunda elde ettiğini sanıyorlar. Ben onlardan kesinlikle ayrılıyorum. Ve benim doğruluğumu kanıtlayamıyorlar ... ve de çıldırdığımı çünkü söylediğim doğru olmuş olsaydı, yirmi beş yüzyılda insanların bunu görebilmiş olması gerektiğini düşünüyorlar. Yine de ben onun aydınlanmaya erişme sebebinin, bu arzusundan vazgeçmiş olması olduğunu söylüyorum.

Pankaja, Buda'nın işinin aydınlanmasıyla sona erdiğini söylemişim. O çok fazla çabalıyordu. Ben asla aydınlanmak için çabalamadım; hiçbir disiplini, hiçbir kutsal kitabı, hiçbir dini veya dünyadan elini çekmeyi gerektiren hiçbir yolu takip etmedim. Ben kendimi en başından beri Buda'nın altı yıllık zorlu bir çabadan sonra ulaştığı noktada; bir ağacın altında rahatça otururken buldum. Herkes — öğretmenlerim, arkadaşlarım— benim delirmiş olduğumu düşünüyordu. Ben bile bazen, "Belki de haklıdırlar çünkü herkesin bir hırsı var, benimse hiç yok. Herkes bir şey olmak istiyor, bense sessizce oturup hiçbir şey yapmamak, yalnızca kendim olmak istiyorum" diye düşünüyordum.

Buda'ya göre aydınlanması çabalarının neticesiydi. Benim işim aydınlanmamdan sonra başladı. Ben asla onun peşine düşmedim. Bu, açıklaması olmayan o esrarengiz durumlardan biridir. O benim

kapımı çaldı ben de "Gel, açığım" dedim. Kapıyı açma zahmetine bile katlanmadım. Çünkü onu hep açık bırakmıştım.

Aydınlandığım gün benim işim başladı. Benim işim seninle, Buda'nın işi ise kendisiyleydi.

Ben senin için yaşadım.

Hayatta olmak için başka hiçbir nedenim yok çünkü yaşam bana verebileceği her şeyi ben istemeden verdi. Bana karşı çok cömert davrandı. Ama aydınlanmamdan sonra içimde ilk kez bir dürtü hissettim; bu öyle basit, öyle doğal bir şeydi ki herkesin başına gelmeliydi. Herkesin başına gelmediği taktirde ise dünya sefalet ve acı çekmeye devam edecekti.

Gautam Buda kendisinin aydınlanmasını sağladı, bense diğerlerinin aydınlanmasını sağlıyorum. Bu yüzden onun işinin tamamlandığı noktada benimkisi başlıyor.

Sevgili Osho,

Batıya geri dönmeden önce sana söylemek istediklerimi ne zaman yazmaya kalksam kendimi Lancelot kadar dili tutulmuş olarak buluyorum. Bu minnetten daha fazlası, sevgiden daha fazlası, senden ve benden çok daha fazlası. Yine de bu hissi aktarmaya yönelik bir özlem orada duruyor, güçlü ve gitmiyor; sessiz bir hüzün ve yanmakta olan bir ateş söz konusu. Sevgili Ustam, Senin mevcudiyetinde, senin buda alanında otururken sayısız kez içimi kaplamış olan uçsuz bucaksızlık hissini nasıl ifade edebilirim?

Satyam Svarup, bu gerçekleştiği anda daima sevgiden fazlası, sevinçten fazlası, minnetten fazlasıdır çünkü yaşam senden ve benden de fazlasıdır. O öylesine çok boyutlu, öylesine engindir ki... Yalnızca bunun farkında olmadığın zaman hislerini ifade edebilirsin. Oysa farkındalık hayatına girdiği anda, açıklamalar kaybolmaya başlar, kendini ifade etmek imkansızlaşır çünkü söyleyebildiklerin hep yetersiz kalacaktır.

Dünyadan, nihai olana erişebilmiş birçok insan geçmiştir ama onların isimlerini bile bilmeyiz çünkü ona eriştikleri anda dilleri tutulmuştu; sessizlik öylesine derindi ki başlarına geleni aktarabilecek bir yol bulamıyorlardı.

Dünyada birçok mistik olmasına karşın yalnızca birkaç tane usta vardır. Her mistik bir usta değildir. Bu nadir olarak gelen bir açık ifade edebilme, sözcükleri, sözcüksüzlüğü içinde taşıyabilecek şekilde kullanabilme, bir şeyleri sanki hiçbir şey söylenmemişçesine, söyleyen kişi yokmuşçasına söyleyebilme yetisidir. Ve sen ne derece yok olursan, varlığın da o derece saf bir mevcudiyete dönüşecektir.

Bana diyorsun ki, "Batıya geri dönmeden önce sana söylemek istediklerimi ne zaman yazmaya kalksam kendimi Lancelot kadar dili tutulmuş olarak buluyorum."

Şanslısın. Böylesine sessiz kalmak mutluluğun bir parçasıdır; söylenmesi gereken bir şey olduğunu bilir ama bunun bir yolunu bulamazsın. Senden taşan büyük bir mutluluk, yüreğinde bir minnet olduğunu bilirsin ve bunları ifade etmiyor olmak doğru görünmez. Oysa tüm sözcükler son derece dünyeviyken bu deneyimlerse dünyevi olmaktan öylesine uzaktır ki onları tercüme etmenin hiçbir yolu yoktur. İfade edilemez olanı aktarmaya çalışan büyük ustalar bile bunun için tuhaf yollar bulmak zorunda kalmıştır.

Geçen gün, Keşmir'in Pakistan istilası altındaki bölgesinde yaşayan bir adamın haberi geldi. Bu adam yüz yirmi beş yaşındaydı ve ölümle üç kez dalga geçmişti. Bu onun üçüncü seferiydi.

Ölüyordu, doktorlar öldüğünü açıklıyor, dostları akrabaları yas tutmaya, cenaze için hazırlıklar yapmaya başlıyorlar ve tam onu mezarlığa götürmekte oldukları o final anında adam gözlerini açıp gülmeye başlıyordu. İlk seferinde insanlar, "Herhalde yalnızca komadaydı da biz yanıldık" diye düşündüler, ikinci seferinde daha uyanık davranıp her şekilde ölmüş olduğunu tespit ettiler. Ama yine de aynı şey tekrarlandı. Onu tam gömmeye başlayacakları o son anda, "Bekleyin!" dedi. "Şaka yaptığımı görmüyor musunuz?"

Ve bunu şimdi, yüz yirmi beş yaşında bir kere daha tekrarladı. Bu onun yaşamın ebedi, ölümünse yalnızca bir şaka olduğunu göstermek için seçtiği tuhaf bir yol. Ve bunu kendi yaşamı aracılığıyla söylüyor. Ve bu kez dedi ki, "Artık çok yaşlandım, bu taktiği daha fazla sürdüremem. Herhalde bu seferki son olacak. Unutmayın, dördüncüsünde gerçekten ölmüş olacağım."

Ama yakınları, "Sana inanamayız. Her seferinde, 'Bir dahaki sefere gerçekten ölebilirim' diyorsun" dediler.

O yaşamın ve bilincin ebedi olduğunu gösteriyor. O bir ustadır. Upanishadların söylediğini sözcükleri kullanmadan söylüyor: Amritasya Putra; "Siz ebediyetin oğulları ve kızlarısınız." Ama bu söyleme tarzı çok daha sağlamdır çünkü sözcükler çok şiirsel bir şekilde kullanılıp doğru olmayabilir, şairin gerçek deneyimi olmayabilirler. Ama bu adam nasıl derine inileceğini biliyor, hem de öylesine derine iniyor ki tıbbi olarak hâlâ hayatta olduğunu kanıtlayacak bir yöntem kalmıyor.

Yaşamış olabileceğin ama sözcüklere dökemeyeceğin her deneyim karşısında dilsiz kalman kaçınılmazdır. Güzel bir gün batımı görürsün; ne söyleyebilirsin ki? Gökyüzünde kanat açmış bir kuş görürsün —öylesine güzeldir, sanki özgürlüğün ta kendisidir— ama ne diyebilirsin? Ve ne dersen de, hep hedeften yakına düşecektir.

Yalnızca sıradan şeyler ifade edilebilir.

Kutsal olan seni dilsiz bırakır.

Çünkü o "minnetten daha fazlasıdır..." Sen "minnet" diyor ve kesinlikle bunu söylememiş gibi hissediyorsun; sözcük öylesine küçük, deneyimin kendisi ise öylesine büyük ki, ama yine de bu hissi aktarmaya yönelik büyük bir özlem söz konusu.

Bunlar hayatın gizemleridir: bir şeyi ifade edemediğin zaman, ifade etme dürtün de gitgide çoğalır. Müzisyen kendi yoluyla ifade eder, şair kendi yoluyla ifade eder, ressam kendi yoluyla ifade eder ama kimse başarılı olamaz çünkü bazı şeyler tüm ifade biçimlerinin ötesinde kalır.

İfadenin ötesinde kalan şey Tanrıdır, hakikattir, aydınlanmadır, özgürleşmedir. Ama bu sözcükler de onu tanımlamıyor yalnızca bir şeyi gösteriyorlar, tıpkı Ay'ı gösteren parmaklar gibi.

Haklısın, "Sessiz bir hüzün ve yanmakta olan bir ateş söz konusu. Sevgili Ustam, Senin mevcudiyetinde, senin buda alanında otururken sayısız kez içimi kaplamış olan uçsuz bucaksızlık hissini nasıl ifade edebilirim?"

Simyasal bir değişimden geçmen gerekecek. Bu hüzün çok güzel, acı verici değil; bu sadece ötelerdekini deneyimlemiş olup da onu ifade edememenin hüznü. Ve onu ifade etmek için yanıp tutuşan arzu yaratıcılığa dönüşecek; resim yapabilir, dans edip, şarkı söyleyebilirsin, ötedekini işaret etmek için kendi yöntemini bulabilirsin ve o zaman bu ateş senin için işkence olmaktan çıkar ve yaratıcılığın sevincine dönüşür.

Yani bunu bir hüzne, bir acıya dönüştürme. Kendini kutsanmış hisset! Bunu büyük bir kahkahaya dönüştür. Bu yalnızca yatağın doğru tarafından kalkma meselesi.

Manastırın baş rahibesi mutlu bir ruh halinde uyandı, giyindi ve manastırda gezinmeye başladı.

"Günaydın Rahibe Augusta. Tanrı seni korusun. Halinden memnun musun?"

"Evet, efendim ama ne üzücü ki siz bu sabah yatağın ters tarafından kalkmışsınız."

Baş Rahibe bu yorumu görmezlikten gelip yoluna devam etti ve başka bir rahibeyle karşılaştı. "Günaydın rahibe Georgina, iyi görünüyorsun."

"Evet efendim. Ama maalesef siz yatağın ters tarafından kalkmışsınız."

Baş Rahibe, kafası iyice karışmış bir halde bu kez toy bir rahibeyle karşılaştı, "söyle bana yavrum, sence de mi yatağın ters tarafından kalkmış gibi görünüyorum?"

"Korkarım öyle efendim."

"Ama, neden? Size de kuşlar kadar mutlu ve keyifli görünmüyor muyum?"

"Evet efendim ama Peder Vincenzo'nun terliklerini giymişsiniz."

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 12 -Ötesinde Olan Şey Sensin

Yapılması gereken şeyler vardır, bir de yapılması gerekmeyen şeyler vardır. Yapılabilecek olanlar nesnel dünyaya ait, sıradan, gündelik, vasat şeylerdir. Kendiliğinden gerçekleşen, yapmakla olmayan şeyler ise varoluşun daha üstün, yüce bir düzenine aittir.

17 Mayıs 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Bu günlerde içime baktığımda belli karakteristik özellikleri olan bir kişilikle değil, hiçbir şekilde önceden kestirilemeyen, sürekli değişen bir akışla karşılaşıyorum. Bu durum bu bedendeki yaşamı çok kırılgan, savunmasız ve anlık bir hale sokuyor; bu öyle bir his ki sanki etrafımdaki her şeye uzanıp, onları köklerinden sarsıyor.

Deva Surabhi, insan tek değil birçoktur; birçokluk, bir kalabalıktır. Kişilik olma hissi bir seraptır. O asla içe dönmediğin ve kalabalıkla yüzleşemediğin için ortaya çıkar. Belki de bu kalabalıkla yüzleşmemek için içe dönmezsin.

Sen evinin dışında yaşıyorsun ve evi, çoğu ölüp gitmiş olan komşuların doldurmuş durumda. Ve çok derken gerçekten çoğu kastediyorum; yüzyıllar öncesinden kalma, sıra sıra ölüler seninle yaşıyor; bu yüzden kişi meditasyon yoluna ilk girdiğinde, bu ilk karşılaşma onu köklerinden sarsar. Kişi bir tek kendi bireysel yüzü dışında birçok yüzle karşı karşıya gelir.

Birçok insan korkup yeniden dışarı kaçar ve içinde olup bitenleri unutabilmek için kendini başka şeylere verir. Kendinle tek başına yüzleşmek büyük bir cesaret gerektirir çünkü kendini tek başına yakaladığın anda içinde nasıl bir kalabalık barındırdığınla yüzleşmek zorunda kalırsın. Kalabalığın içindeki herkes gerçekten senmişsin rolü yapar ve kendi gerçek bireyselliğini bulmanın da hiçbir yolu yoktur. Milyonlarca insan yalnızca bu karşılaşmayla başa çıkamadıkları için meditasyondan uzak yaşarlar.

Yöntem çok basittir. Bodhidharma müritlerine şöyle derdi: "Kendi içine baktığında orada senmişsin gibi rol yapan birçok kişiyle karşılaşacaksın. Bazıları bunu senden bile daha iyi yaparlar çünkü seneler, hatta yaşamlar boyunca senin rolünün provasını yapmaktadırlar. Bir fil havlayan bir köpek sürüsünün karşısında nasıl davranırsa öyle davranmalısın, fil sanki orada hiç kimse yokmuşçasına hiç istifini bozmaz... Sen de fil gibi olmalı ve içindeki kalabalığa havlayan köpekler gibi davranmalısın."

Hindistan'da bu manzara artık seyrekleşiyor ama eskiden her gün rastlanan bir durumdu çünkü tüm Maharajların —ve onlardan pek çok vardı — tüm dini liderlerin ve —onlar da çoktular— filleri vardı. Aslında bir dini liderin dindarlığı kaç tane file sahip olduğuyla ölçülürdü çünkü bu kolay bir şey değildi, çok masraflıydı.

Buna her gün rastlanırdı; fil geçerken köpekler havlardı. Bir köpeğin bir file havladığını görmek insanda garip bir his uyandırır: fil en ufak bir aldırış bile göstermez; sanki orada kimse yokmuş, hiçbir şey olmamaktaymış gibi... Ve köpeğin yüzüne bakınca 'umutsuzluk' kelimesinin anlamını kavrarsın. "Bu ne garip yaratık...biz burada bir sürü köpek havlıyoruz, o hiçbir şey olmuyormuş gibi yoluna devam ediyor."

Bir süre sonra bu köpekler yok olmaya başlar; niye kalsınlar ki? "Fil görünüşe göre ya geri zekâlı ya da sağır ama bizim dengimiz değil. Belki de bizim dilimizi anlamıyor ama ne olursa olsun bu eylem amacına ulaşamıyor."

Bodhidharma haklıdır; meditasyoncu fil gibi davranmalıdır. Ve bu şaşırtıcı olacaktır; içini kuşatmış — pek çok görünüş, pek çok ses— uzaklaşmaya başlarlar. Kısa bir süre sonra bir an gelir ve öylesine uzak görünmeye başlarlar ki onları rüyanda görmüş, duymuş olduğunu sanırsın. Ve onlar geri çekildikçe...büyük bir sessizlik, müthiş bir sükûnet varlığına yerleşmeye başlar.

Surabhi diyorsun ki, "Bu günlerde içime baktığımda belli karakteristik özellikleri olan bir kişilikle değil, hiçbir şekilde önceden kestirilemeyen, sürekli değişen bir akışla karşılaşıyorum. Bu durum, bu bedendeki yaşamı çok kırılgan, savunmasız ve anlık bir hale sokuyor; bu öyle bir his ki sanki etrafımdaki her şeye uzanıp, onları köklerinden sarsıyor."

Bu bir lanet gibi görünse de öyle değildir.

Sarsılabilen kökler senin köklerin değil ve onca kırılgan ve onca anlık olan da sana ait değil. Tüm deneyiminde sana ait olan tek bir şey var o da izleyendir, tanık olandır. Bu kırılganlığa, bu sürekli değişen kişilikler akışına kim tanık oluyor? Köklerin sarsılmasını kim izliyor? Kesinlikle o tüm bunların ötesinde.

O ötede oluş hali sana ait.

O ötede oluş hali sensin.

O senin bireyselliğin, o senin varlığın.

O tanıklığın içine yerleştiğinde seni rahatsız eden her şey yok olacaktır. Bu sadece kendi içine dönme durumuyla ilk karşılaşma halidir. Geri dönme; daha derine in.

Artık bir kişilik olarak varolmadığın iyi bir haber Surabhi. Yalnızca bir tanık, bir izleyici olduğun için havalara uçmalısın çünkü ebedi ve ölümsüz olan tek şey budur. Daha güzel bir deneyimin, daha derin bir coşkunun, daha yüce bir aydınlanmanın aşamayacağı tek şey budur.

Sadece bu kişiliğin, bu kırılganlığın, bu korkunun, bu kökten sarsılmanın kendinle özdeşleşmesine izin verme. Bunların üzerinde, tepedeki bir gözcü gibi kalırsan kısa zamanda manzara bütünüyle değişecektir.

Papa ölüm döşeğinde yatıyordu. Doktoru kardinalleri bir araya toplayıp onu kurtarmanın tek yolunun kalp nakli olduğunu açıkladı.

"İnsanlara haber vermeliyiz" dedi kardinaller, "belki de kalbini bağışlamaya gönüllü olacak biri çıkar."

Bir duyuru yapıldı ve binlerce insan papanın balkonu altında toplanıp, "Benim kalbimi al, benimkini al" diye bağırmaya başladılar.

Şimdi kardinallerin bu kutsal insana kalbini verecek olan kişiyi belirlemeleri gerekiyordu. "Papanın başının üzerinden bir tüy bırakırız ve o tüy kimin üzerine inerse şanslı kişi o olur" dedi kardinallerden biri.

Tüy balkondan aşağıya doğru süzülürken aşağıdaki kalabalıktan şu sesler geliyordu, "Benim kalbimi al—püff! Benimkini al—püfff'

Kalbimi al demek kolay ama o kadar yakınına gelince, "Püff!" Herkes kendi içsel gerçeğini bilmek ister ama bunun için bir şeyini yitirmen, bir bedel ödemen gerekir.

Varoluşta hiçbir şey bedelsiz değildir. Kendini bilmek istiyorsan tüm sahte kimliklerini bir kenara bırakman gerekir. Onlar senin yatırımın, gücün, saygınlığın, dinin, niteliklerindir. Onları bırakmak zordur; ölüm gibi gelir.

Meditasyon kesinlikle bir nevi ölümdür, içinde sahte olan her şeyin ölümü. Ve ancak o zaman sahte olmayan deneyimlenebilir.

Bu deneyimse yeniden doğuştur; yeni bir yaşam, yeni bir insan tipinin doğuşudur.

Sevgili Osho,

Senin huzurunda otururken içimdeki büyük korku ve suçluluk duygusunun son derece farkına varıyorum ve sana karşı tümüyle açık olabilmenin özlemini duyuyorum. Yakın zaman önce içimde, en altlarda kıvrılıp yatmakta olan yılanın uykuda olduğunu ve üçüncü

çakranın kapısının hâlâ kapalı olduğunu hissettim. Kalbim seninle uçmak istiyor. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?

Sambodhi Amrita, korku nedir? Korkular vardır ve korkular vardır: ben onlardan söz etmiyorum. Ben en temel korkudan —tüm diğer korkular bu en temel korkunun uzak yankılarıdır— yani ölüm korkusundan söz ediyorum. Yaşam ölümle çevrilidir. Her gün birinin, bir şeyin öldüğünü görürsün, bir dakika önce canlı olan bir şey artık ölüdür.

Her ölüm sana kendi ölümünü hatırlatır.

Kendi ölümünü unutman imkânsızdır çünkü her an bunu hatırlatacak bir şey vardır. Demek ki anlaşılması gereken ilk şey korkudan kurtulmanın tek yolunun ölümden kurtulmak olduğudur. Ve ölümden kurtulabilirsin çünkü ölüm sadece bir fikirdir, bir gerçeklik değil.

Yalnızca başkalarının öldüğünü gördün, hiç kendini ölürken gördün mü? Başka birini ölürken gördüğünde bu deneyimin bir katılımcısı değil yalnızca ona dışarıdan bakan birisindir. Deneyim kişinin içinde gerçekleşir. Tüm bildiğin onun artık nefes almadığı, bedeninin soğuduğu, nabzının atmadığıdır. Peki yaşam sadece bunların toplamından mı ibarettir? Yaşam sadece nefes almak mıdır? Yaşam sadece kalp atışı mıdır, kan dolaşımının bedeni sıcak tutması mıdır? Eğer yaşam bundan ibaretse zaten tüm bunlara değmez. Eğer yaşamım sadece nefes alıp vermemden ibaretse, o zaman nefes alıp vermeyi sürdürmemin ne anlamı kalır?

Yaşam bunun ötesinde bir şey olmalı. Herhangi bir değer taşıması için, yaşamın içinde sonsuzluğa dair bir şeyler barındırıyor olması, ölümün ötesinde olması gerekir. Ve bunu bilebilirsin çünkü bu senin içinde var olmaktadır. Yaşam senin içinde varolmaktadır, ölümse yalnızca başkalarının, dışarıdan bakan gözlemcilerin deneyimidir.

Bu tıpkı aşka benzer. Birinin başka birini sevişine bakıp da aşkı anlayabilir misin? Göreceğin nedir? Birbirlerine sarılıyor oldukları ama sarılmak aşk mıdır? Elele tutuştuklarını da görebilirsin ama aşk bu mudur? Dışarıdan bakarak aşkla ilgili başka ne keşfedebilirsin? Keşfedebileceğin her şey tamamen boş olacaktır. Bunlar aşkın ifade biçimleridir, kendisi değil. Aşk kişinin yalnızca içindeyken bilebileceği bir şeydir.

En büyük Hint şairlerinden biri olan Rabindranath Tagore dedesinin arkadaşı olan yaşlı bir adamdan oldukça rahatsızdı. Bu adam yakınlarda oturduğundan sık sık evlerine gelmekte ve Tagore'nin başını ağrıtacak bir şeyler yapmadan da gitmemekteydi. Mutlaka onun kapısını çalarak sorardı, "Şiirlerin nasıl gidiyor? Tanrıyı gerçekten tanıyor musun? Aşkı gerçekten biliyor musun? Söyle bana, şiirlerinde bahsettiğin tüm bu şeyleri gerçekten biliyor musun? Yoksa sadece sözcükleri kullanmakta mı ustasın? En aptal adam bile aşktan, Tanrıdan, ruhtan bahsedebilir. Ama senin gözlerinde bunları gerçekten deneyimlediğine dair bir iz göremiyorum."

Tagore ona yanıt veremezdi. Aslında adam haklıydı da. Yaşlı adam pazarda rastlaştıklarında onu alıkoyup sorardı, "Tanrı'na ne oldu? Onu bulabildin mi? Yoksa hâlâ hakkında şiirler mi yazıyorsun? Unutma Tanrı hakkında konuşmak onu bilmek demek değildir".

İnsanı son derece zor durumda bırakan biriydi. Tagore'nin büyük saygı gördüğü —kendisi Nobel ödülü kazanmıştı— şair toplantılarında bu adam da mutlaka bulunurdu. Sahnede tüm şairlerin ve Tagore hayranlarının huzurunda onun yakasına yapışıp, "Hâlâ gerçekleşmemiş. Bütün bu aptalları niye kandırıyorsun? Onlar küçük aptallar, sen daha büyük bir aptalsın. Onlar ülke dışında tanınmıyor, sense tüm dünyada tanınıyorsun ama bu yine de Tanrı'yı bildiğin anlamına gelmez" diyordu.

Rabindranath günlüğüne şöyle yazmıştı: "Onun tarafından o kadar tacize uğramıştım, ve o denli delici gözleri vardı ki ona yalan söylemek imkânsızdı. Onun mevcudiyeti bile insanı ya gerçeği söylemeye ya da sessiz kalmaya zorluyordu."

Ama bir gün beklenen gerçekleşti....Rabindranath bir sabah gezintisine çıkmıştı. Gece yağmur yağmıştı, saat çok erkendi ve güneş doğuyordu. Okyanus altın rengindeydi ve yolun kenarında toplanan su birikintileri de küçük göller oluşturuyordu. O küçük gölcüklerde de güneş aynı görkem, aynı renk ve aynı coşkuyla doğuyordu. Ve yalnızca bunu deneyimlemek var oluşta hiçbir şeyin diğerinden daha değersiz ya da daha üstün olmadığını, her şeyin bir bütünün parçası olduğunu görmek, onun içinde ansızın bir şeyleri tetikledi. Hayatında ilk kez o yaşlı adamın evine gidip kapıyı çaldı. Ve adamın gözlerine bakıp, "Şimdi ne diyorsun?" diye sordu.

Aldığı yanıt şu oldu: "Artık söylenecek hiçbir şey yok. Artık gerçekleşmiş, seni kutsuyorum."

Ölümsüzlüğünü, sonsuzluğunu, bütünlüğünü ve varoluşla birliğini deneyimlemek her zaman mümkündür. Bunun için ihtiyacın olan tek şey bu duyguları harekete geçirecek bir tetiktir.

Ustanın tüm işlevi bu deneyimi tetikleyecek bir durum yaratmaktır ve aniden ölümün bulutları dağılacak, tüm güneş ışınlarıyla dolu, müthiş bir yaşam, bereket dolu bir yaşam, şarkı ve dansla dolu bir yaşam belirecektir.

Yapılması gereken ilk şey Amrita, ölümden kurtulmaktır. Böylece tüm korkular yok olur. Her korkuyla tek tek uğraşmana da gerek kalmaz.. Zaten buna bir değil, birkaç ömür bile yetmez.

Diyorsun ki, "Büyük bir korkunun farkındayım..."

Herkes üç aşağı, beş yukarı bu korkunun farkındadır ama bu korkunun kökü temeli kesinlikle yoktur. Ve suçluluk duyduğundan da bahsediyorsun.

Korku doğaldır çünkü ölüm herkes tarafından bilinir. Suçluluk duygusuysa doğal değildir; dinler tarafından yaratılmıştır. Dinler yüzünden herkes bin bir türlü nedenden suçlu duruma düşmüş ve bu suçluluk sırtlarında öylesine ağır bir yük olmuştur ki, şarkı söyleyemez, dans edemez, hiçbir şeyin keyfini çıkaramaz hale gelmişlerdir. Suçluluk duygusu her şeyi zehirler.

Benimle otururken bu senin için daha net hale geliyor çünkü ben sizin aranızda bir yabancıyım; hiçbir suçluluk duygusuna sahip değilim. Suçluluk duygusu hiçbir şekilde varoluşsal bir duygu değildir. Dinlerin yarattığı bir şartlanmadır.

Benimle otururken her şey karşıtlıktan ötürü netlik kazanıyor: karşında hiç suçluluk duymayan, korku duymayan, mutlak derecede tek başına olan; tek başına dünyanın karşısında duran bir adam oturuyor. Tüm suçluluk duygun doğal olarak bilinçsizce duruyor çünkü benzer şartlanmalara sahip, benzer insanların içinde yaşıyorsun.

Benimle olmak bir aynayla olmak gibi.

Kendini ve sürekli yanında taşıdığın yükü görmekse kesinlikle hüzün verici. Ama aynı zamanda önemli de çünkü onun farkına varırsan, onu bırakabilirsin de. Suçluluk senin tarafından kabul edilmiş bir duygu. Onu reddedebilirsin de ve bunu varoluşun bir parçası olmadığı için yapabilirsin. O saçma bir teolojinin, ilkel bir dinin parçasıdır.

Diyorsun ki, "Sana karşı tümüyle açık olabilmenin özlemini duyuyorum". Ve korku duyuyorsun çünkü ne kadar yaklaşır, kendini ne kadar açarsan, o kadar suçluluk, üzüntü, kahır ve kınanma hissine kapılıyorsun. Çok fazla aşağılanma yaşadın. Tüm dinler insanın masumiyeti aleyhinde teoriler geliştirip onları suçlu kılmışlardır çünkü bu suçluluk duygusu olmadan insanları esaret altına almak mümkün değildir. Ve esirlere ihtiyaç vardır. Birkaç insanın iktidar hırsını tatmin edebilmesi için, milyonlarca insanın esaret altına girmesi gerekir. Birkaç insanın Büyük İskender gibi olabilmesi için, milyonlarcasının da ikinci sınıf insan konumuna indirgenmesi gerekir.

Ancak tüm bunlar zihinsel şartlandırılmalardır ve bunları yok etmek, kumun üzerine yazılmış yazıları silmek kadar kolaydır. Bu yazıları kutsal kabul ettiğin, çok saygın kaynaklardan, dinlerin büyük kurucularından geldiklerini kabul ettiğin için korku duyma. Bunlar önemli değildir. Önemli olan tek şey zihninin tamamen temizlenmiş, boş ve sessiz olmasıdır.

Musa'yı, İsa'yı veya Buda'yı içinde taşımaya ihtiyacın yok. Tamamen sessiz ve temiz bir alana ihtiyacın var. Ve sadece bu boşluk, seni yalnızca bana değil, kendine ve varoluşun kendisine getirebilir.

"Yakın zaman önce içimde, en altlarda kıvrılıp yatmakta olan yılanın uykuda olduğunu ve üçüncü çakranın kapısının hâlâ kapalı olduğunu hissettim. Kalbim seninle uçmak istiyor. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Yapılması gereken şeyler vardır, bir de yapılması gerekmeyen şeyler vardır. Yapılabilecek olanlar nesnel dünyaya ait, sıradan, gündelik, vasat şeylerdir. Kendiliğinden gerçekleşen, yapmakla olmayan şeyler ise varoluşun daha üstün, yüce bir düzenine aittir.

Sevginin büyümesini, çiçek açmasını istediğini hissediyorsan, o zaman derin bir özlem içinde, bir tohum olarak bekle. Özlem tohuma dönüşmeli. Ve bu bekleyiş, baharın gelip de tohumların uykudan

çıkıp canlı, hareketli çiçeklere dönüşecekleri zamanı sabırla beklemek... Özlem oradadır. Yalnızca beklemek gerekir.

Ve bu sabırsız bir bekleyiş olmamalıdır çünkü sabırsız bir bekleyiş varoluşa güvenmediğin anlamına gelir. Ve senin sabırsızlığın baharın bir an bile önce gelmesini sağlamaz. Tam tersine sabırsızlığın baharın sana gelmesini sağlayacak kapının önünü kapatan bir engel olabilir.

Yalnızca derin bir özlem, her hücrende hissettiğin bir susuzluk ve tutkuyla orada ol.

Ve bahar hep gelir.

Senin baharın da gelecektir.

Başka bir şey yapman gerekmiyor.

Sadece olabildiğince sevgiyle ve yoğunlukla özlem duy ve olabildiğince sabırla bekle.

Dünya dinleri insanların başına öyle çok hastalık sarmıştır ki bunlar saymakla bitmez. Bu hastalıklardan biri insanları bu hayatta olmasa bile bir başkasında ödüllendirileceklerine dair bir ödül hırsına bürümüş olmalarıdır. İnsanları son derece açgözlü bir hale soktukları halde bir de açgözlülüğün aleyhinde konuşurlar. Aslında kendi dinleri tamamıyla açgözlülük üzerine kuruludur.

Özleminin açgözlülüğe dönüşmesine izin verme. Özlemin bir aşk ilişkisi olmalıdır.

Özlemin hüzünlü değil, gebe bir kadınınki gibi sevinçli bir durum olmalıdır. Özlemin seni gebe bırakır. İçinde her gün büyümekte olan çocuğu hissedersin ve her an bir ödüle dönüşür. Bu cennete yollanmak ile ödüllendirilmeye benzemez.

Dinler o kadar büyük ölçüde zarara yol açmışlardır ki onlar affedilemezler. İnsanın tüm haysiyetini; özlem duymasını, sevgisini, beklemeye ve baharın geleceğine dair güven duyma sevincini elinden almışlardır. Her şeyini elinden almışlardır. Yalnızca hiçbir alakası olmayan, hiçbir bağlantı kuramadığın belli ayinleri yerine getirirsen ödüllendirileceksin. Şimdi bir heykelin etrafında yedi kez dolanmanın bir erdem edinmekle nasıl bir bağlantısı olabilir?

Sürekli tespih çekmekte olan insanlar vardır. Dükkânına bakarken, elinde tespihini saklayan insanlar gördüm. Tabi bir yandan belli bir şey için pazarlık yapıp, bir yandan da tespih çekiyor olmak garip görüneceği için tespihi bir torba içinde saklıyorlar. Ama bunu herkes görebilir, adam durup dururken elini niye torbanın içinde tutsun?

Yani din torbanın içinde devam ediyor; dışındaysa pazarlık etmeye, kazıklamaya, suistimal etmeye, yalan söylemeye devam ediyorlar. Ve içerde, tespihi ne kadar çekerlerse o kadar erdem kazanıyorlar. Erdem cennetteki paradır; banka hesabında ne kadar erdem birikti? Tibet'te bundan da iyisini bulmuşlar. Küçük dua çarkları var, hepsi de birer duayı temsil ediyor. Böylece her türlü işi yaparken

yanlarında bu aleti taşıyor ve arada da onu döndürüyorlar. O dönmeye devam ediyor, yavaşlayınca bir kere daha çevirivеriyorlar...

Bu aletten taşıyan bir lamayla karşılaştığımda ona, "Aptallık ediyorsunuz. Bunu elektriğe bağlasanıza. O zaman siz ölseniz de kalsanız da o sonsuza kadar dönüp durur" dedim.

Ama adam onunla dalga geçtiğimi anlamadı. "Bu çok iyi bir fikir! Ancak o zaman tamamen özgür olabiliriz. Yoksa bu engelleyici bir şey ve bunun yüzünden hiçbir şeye kendini tam olarak veremiyorsun" dedi. Sevişirken bile bu çarkı döndürüyorlar, karı koca, ayrı birer tane çarka sahipler ve bunları döndürüyorlar. Şimdi bu çok zor bir şey: zaten sevişmek başlı başına zor bir şey, ilkel bir jimnastikken; bir de üstüne üstlük dua çarklarını döndürmeye devam etmek zorundasın.

Basit ve masum bir din tüm dünyayı değiştirebilirdi. Ama kurnaz din adamları, saf, masum, çocukça, etrafa meraklı gözlerle, neşeyle bakan, cennet ve cehenneme dair saçma fikirlere kafa yormayıp, her anı büyük bir aşkla yaşayan bir dinin yayılmasına izin veremezlerdi.

Ve daha fazlasını —arzulamadan— bekleyerek, hak ederek, baharın gelmesi için daha fazla alan, daha fazla sessizlik yaratarak... Yalnızca birkaç tane değil binlerce çiçek açması için...

Sufi mistiklerinden biri bu konuda küçük bir şiir yazmıştır: "Bahar için uzun zaman bekledim; geldi. Ve öyle bereketli, öyle bol çiçekle geldi ki, kendime küçük bir yuva yapabilecekken bana hiç yer kalmadı."

Yaşam sınırsızca sunar, yalnızca açık olmayı bilmen gerekir. Ama asla bir ödül peşinde olma.

Üç adam aynı gün ölüp cennete giderler. Hepsi teker teker Aziz Peter tarafından sorgulanır. Aziz Peter önce birinci adama kaç kere sevişmiş olduğunu sorar: "Hiç! Ben bakirim diye yanıt verir adam. Aziz Peter ona çevrede dolanabilmesi için bir Mercedes verir ve ikicisine aynı soruyu yöneltir. "Sadece bir kez" diye yanıt verir adam, "O da evlendiğim gece." Ona da bir Toyota'nın anahtarlarını vererek üçüncüsüne geçer. "Ben o kadar çok kere seviştim ki sayısını bile hatırlamıyorum" diye itiraf eder adam. Aziz Peter de ona bir bisiklet verir.

Çok zaman geçmeden Mercedes'i kullanan adam o kadar sıradışı bir şey görür ki başını çevirip bakar. O sırada bir ağaca çarpar ve Cennet Hastanesine götürülürken doktor melekler ve polis melekler kendisine kazanın nedenini sorarlar.

"Şok ediciydi, gerçekten şok edici!" diye inler zavallı adam. "Papa John Paul'u patenle gördüm!"

Senin tüm dinlerin üç aşağı, beş yukarı ödül ve ceza üzerine kuruludur. Ben senin dinlerin yarattığı bozulma ve kirliliğe karşı tamamen saf bir hale gelmeni istiyorum. Sessiz, sevgi dolu, daha fazlasının gerçekleşmesini bekleyen bir zihne sahip ol. Yaşam öylesine engindir ki onu ne kadar araştırırsak araştıralım tüketemeyiz. Gizem zamandan bağımsızdır.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 13 - Meditasyon Olmadan Hiçbir Şey Yolunda Gitmez

Meditasyon kendi başına çıktığın bir araştırmadır. Tam olarak seni nelerin oluşturduğunu, içinde nelerin sahte nelerinse gerçekten sen olduğunu anlamak için araştırıyorsun. Bu sahte olandan gerçeğe, fani olandan ölümsüze, karanlıktan aydınlığa doğru yapılan muazzam bir yolculuktur.

18 Mayıs 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Ölüm ve meditasyon arasında güçlü bir bağ olduğunu hissediyor ve bunu hem büyüleyici hem de ürkütücü buluyorum. Seninle birlikte oturduğumuzda, gözlerimi kapatıp meditasyon yaparken kendimi güvenli hissediyor, tek başımayken ise korkuyorum. Lütfen bu konuda yorum yapar mısın?

Dhayan Sagar, meditasyon ve ölüm arasında yalnızca güçlü bir bağ yoktur, ikisi neredeyse aynı şeydir; aynı deneyim üzerine iki farklı bakış açısıdır. Ölüm seni bedeninden, zihninden, sen olmayan her şeyden ayırır. Ancak bu ayrılma senin iradenin dışında gerçekleşir. Sense bu ayrılmayı istemediğin, rıza göstermediğin ve kendini bırakamadığın için direnç gösterirsin.

Aynı şekilde meditasyon da sen olmayan her şeyi benliğinden ve gerçeğinden ayırır. Ama burada direnç yoktur ve tek fark budur. Direnç yerine son derece büyük bir istek, bekleyiş ve tutkulu bir davet vardır. Onu istersin, yüreğinin derinliklerinden gelen bir arzu duyarsın.

Yaşanan deneyim aynıdır: sahte olanla gerçeğin birbirinden ayrılması. Fakat ölüme karşı duyduğun direnç yüzünden bilincini yitirir, bir koma durumuna girersin. Ölüm anında bazı şeylere tutunduğun ve bırakamadığın için, bu ayrılmanın gerçekleşmesine izin vermez, tüm kapı ve pencereleri sıkıca kapatırsın. Duyduğun yaşam arzusu o anda doruk noktaya ulaşmıştır. Ölüm düşüncesi bile seni en derin köklerine kadar ürkütür.

Ancak ölüm doğal bir olgu olduğu gibi kesinlikle gereklidir de; olması gerekir. Yapraklar sararıp dökülmezse, yeni, taze yapraklar da çıkamaz. İnsan eski bedeninin içinde yaşamaya devam ederse, daha iyi, daha taze, yeni bir başlangıç için daha fazla olasılık barındıran bir eve taşınamamış olur. Belki bu kez önceki hayatında seçtiği yolu seçmeyecek ve aynı çölde kaybolmayacaktır. Belki de bilinç dolu yepyeni bir göğe doğru yol alacaktır.

Her ölüm bir son olduğu gibi, bir başlangıçtır da. Sona çok fazla takılı kalma. Bu eski, çürümüş, sefil bir hayat biçiminin sonu; yeni bir hayata başlayıp, aynı hataları tekrarlamamak için verilmiş büyük bir fırsattır. Yeni bir maceranın başlangıcıdır. Ancak, yaşama tutunup onu bırakmak istemediğin için yine de olayların doğası gereği gerçekleşmesi gerektiğinden bilincini yitirirsin.

Aydınlanmayı başarmış birkaç kişi dışında hemen hemen herkes bilinçsizce ölür çünkü ölümün ne olduğunu, yeni bir başlangıç, yeni bir gündoğumu olduğunu bilmez.

Meditasyon kendi başına çıktığın bir araştırmadır. Tam olarak seni nelerin oluşturduğunu, içinde nelerin sahte, nelerinse gerçekten sen olduğunu anlamak için araştırıyorsun. Bu sahte olandan gerçeğe, fani olandan ölümsüze, karanlıktan aydınlığa doğru yapılan muazzam bir yolculuktur. Ancak zihin ve bedenden ayrılışı izleyebilme noktasına geldiğinde ve bu duruma yalnızca bir gözlemci olarak katıldığında, ölüm deneyiminden pek bir farkı yoktur. Ölmüyorsun...meditasyon yapan bir insan sevinçle ölür çünkü ölümün var olmadığını bilir; ölüm onun sıkı sıkı tutunduğu yaşamı bırakamamasındadır.

Sagar diyorsun ki, "Ölüm ve meditasyon arasında güçlü bir bağ olduğunu hissediyorum." Bu bağ vardır. Bu topraklardan çıkmış eski kutsal kitaplarda usta bile ölüm olarak tanımlanır çünkü onun tüm işlevi, tüm görevi meditasyonu öğretmektir. Bir başka deyişle, sana ölmeden ölebilmeyi öğretiyor, ölüm deneyiminden geçip, canlı kaldığına şaşırarak, onun yalnızca bir bulut gibi gelip geçtiğini, sana bir sıyrık bile atamadığını göstermeye çalışıyordu. Bu durum karşısında duyulan büyülenme ve korku da bu yüzdendir. Büyülenme herkesin içinden geçmek zorunda olduğu, defalarca içinden geçip, o sırada bilinci yerinde olmadığı için unuttuğu gizemli deneyimi görüyor olmaktan kaynaklanır. Korkunun nedeni ise ölümün yeni bir başlangıç değil, yalnızca bir son olduğu düşüncesindedir.

Bu yüzyılın başında şöyle bir olay gerçekleşti. Varanasi Kralı'nın bir ameliyat olması gerekiyordu. Bu oldukça büyük bir ameliyat olduğu halde, inatçı kral hiçbir şekilde anestezi kullanılmasını istemiyordu. "Ameliyatı yapabilirsiniz ama bu sırada ben de olup biteni izlemek istiyorum, baygın olmak istemiyorum" diyordu. Doktorların kafası oldukça karışmıştı. Bu tıp etiğine aykırıydı. Böyle büyük bir ameliyat çok fazla acı verecek, hasta belki de ameliyat sırasında duyduğu acı yüzünden ölecekti. Ameliyat sırasında hastanın baygın olması gerekiyordu.

Bekli de cerrahlık bilimi, anestezi sanatını ölüm deneyiminden öğrenmiştir çünkü ölüm en büyük cerrahi operasyondur. Ölüm seni bedeninden, zihninden, yüreğinden ayırır ki sen yetmiş, seksen sene boyunca bunlarla özdeşleştirildin. Bu özellikler neredeyse, gerçek sen haline geldi. Bu ayrılık oldukça acı verecek ama acının da bir sınırı vardır.

Hiç fark ettin mi? Katlanılmaz acı diye bir şey yoktur. Katlanılmaz acı yalnızca dilde var olabilir. Her acı katlanılabilirdir. Acı katlanılmaz olduğu an zaten baygın düşersin. Bilinç acıya katlanmanın bir yoludur. O sıradan bir adam olsaydı doktorlar onu dinlemeyecekti ama o bir kraldı. Hem de çok sevilen bir kral. Tüm ülke onu büyük bir bilge olarak tanırdı. Cerrahları ikna etti, "Merak etmeyin bana

hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ameliyata başlamadan önce bana beş dakika zaman tanıyın ki kendimi meditasyon haline sokabileyim. Bir kez meditasyona girdikten sonra zaten bedenimden çok uzaklarda olacağım. Ondan sonra isterseniz bedenimi küçük parçalar halinde kesip biçebilirsiniz. Ben yalnızca bir gözlemci olacağım. Olup bitenler başkasına oluyormuşçasına uzak bir gözlemci."

Bu çok kritik bir andı. Ameliyatın hemen gerçekleştirilmesi gerekiyordu yoksa hasta ölebilirdi. Bu durumda iki seçenek kalıyordu, ameliyatı gerçekleştirip hastanın uyanık olmasına izin vermek, ya da ameliyat yapmayarak, bilimin eski yolunu takip etmek. Ama bu ikinci durumda ölümün gerçekleşeceği kesindi. Birinci seçenekte ise bu kadar ısrar ettiğine göre, hastanın bu durumu idare etme şansı olabilirdi belki. Onu ikna edecek bir yol bulamadıkları için ameliyata başladılar.

Bu anestezi kullanılmadan, hasta meditasyondayken gerçekleştirilen ilk ameliyattı. Kral yalnızca gözlerini kapadı ve tamamen sessizleşti. Cerrahlar bile kralın etrafındaki değişikliği hissettiler. Yaydığı titreşimler, hissedilen mevcudiyeti değişmiş, yüzü yeni doğmuş küçük bir bebeğinki gibi rahatlamıştı ve beş dakika içinde ameliyata başladılar. Ameliyat iki saat sürdü, doktorlar korkudan titriyordu; aslında kralın kurtulup, kurtulamayacağından emin değillerdi. Bu şok belki de fazla güçlü gelecekti. Fakat ameliyat sona erince kral, "Artık gözlerimi açabilir miyim?" diye sordu. Bu tüm dünyada tıp alanında çok tuhaf bir vaka olarak tartışıldı. Cerrahlar krala ne yaptığını sordular. Şöyle yanıt verdi: "Hiçbir şey yapmadım. Meditasyon yapmak benim hayatım. An be an sessizlik içinde yaşıyorum. O beş dakikayı istememin nedeni, bu kadar riskli bir ameliyat yapacağınız için varlığımın içinde hiç titremeden çok sağlam bir şekilde yerleşmem gerekiyor olmasıydı. O zaman her şeyi yapabilirdiniz çünkü bunları bana yapmıyor olacaktınız. Ben bilinçtim ve bilinci değil, sadece bedeni ameliyat edebilirsiniz."

Bana diyorsun ki "Seninle birlikte otururken bir şekilde kendimi güvende hissediyorum." Benimle veya kendi başına oturuyor olman arasında hiçbir fark yoktur. Bu yalnızca zihinsel bir güvencedir. Usta oradayken o sıçramayı yapmaktan bir zarar gelemeyeceği düşüncesidir. Bir şeyler ters giderse nasıl olsa bunu düzeltebilecek biri vardır.

Meditasyonda asla hiçbir şey ters gitmez.

Meditasyon olmadan ise her şey zaten ters gidiyordur.

Meditasyon olmadan hiçbir şey yolunda gidemez; tüm yaşamın ters gidiyordur. Yalnızca umut içinde yaşıyorsun ama hiçbir zaman umutların gerçekleşmiyor.

Yaşamın uzun, upuzun bir trajediden ibaret. Bunun nedeni ise senin bir meditasyon ve farkındalık halinde olmayışın. Meditasyon ölüme benzer. Deneyim olarak ise tamamen aynıdırlar. Fakat tavır ve yaklaşım olarak birbirlerinden farklıdırlar. Ve bu fark öyle uçsuz bucaksızdır ki meditasyonun yaşamın ta kendisi, ölümün ise yalnızca bir düş olduğu söylenebilir.

Bizim içinde bulunduğumuz; birçok insanın meditasyon yaptığı ve bir ustanın hazır bulunduğu bu durum ruhsal bir okulun işleyiş biçimidir. Kendini güvende hissediyorsun. Yalnız başına değilsin. Bir şeyler ters gitse anında yardımına koşulacak. Ama hiçbir şey ters gitmeyecek.

Bu yüzden hem benimle birlikte otururken, hem de yalnız başınayken meditasyon yap. Meditasyon, gerçekleştirilirken asla hiçbir şeyin ters gitmeyeceğine dair kesin garanti verilebilecek tek eylemdir. Sırf kendi varlığını sana gösterirken herhangi bir şey nasıl ters gidebilir? Ve sen hiçbir şey yapmıyor olursun, aslında yaptığın her şeyi bırakmış olursun. Düşünmeyi, hissetmeyi, yapmayı, tüm eylemleri durdurursun. Geriye yalnızca bilinç kalır çünkü o senin eylemin değil, sensin.

Varlığın bir kez bunu yaşadıktan sonra tüm korkular kaybolur. Ve yaşam bambaşka bir boyuta dönüşür. Artık ne monoton, ne de sıradandır. İlk kez, yalnızca kendinin değil, varolan her şeyin kutsal ve Tanrısal olduğunu fark edersin. Her şey bir gizeme dönüşür ve bu gizemin içinde yaşamak mutluluğun tek yoludur. Bu gizemin içinde yaşamak yağmur gibi üzerine yağan bir kutsamanın içinde yaşamak demektir. Her an sana daha fazlasını getirir. Daha derin ve daha yüce bir kutsanma getirir. Ve bunu hak ettiğin için değil, yaşam zaten bunları büyük bir bereketle sunduğundan, almaya açık olan herkesle paylaşmaya yükümlü olduğu için.

Ama meditasyonun ölüm gibi olduğu fikrine kapılma. Çünkü ölüm senin kafanda olumlu çağrışımlara sahip değil.

Böyle bir fikre —ölüm gibi— kapılmak seni uyanık bilinçliliği deneyimlemekten alıkoyar. Aslında bu gerçek ölümdür. Sıradan ölüm gerçek bir ölüm değildir çünkü yeni bir beden, yeni bir yapıyla yeniden buluşacaksın. Meditasyon yapan kişi ise daha yüce bir şekilde ölür; bir daha asla bir bedenin içinde hapis kalmayacaktır.

Zaten birçok yanlış anlama kafanda üst üste yığılmış halde. Bunlardan bazıları son derece zararlı olabilir. Meditasyonla ölümü kafanda özdeşleştirmek de kendine verebileceğin en büyük zararlardan biridir. Aslında yanılmadığın halde ölümün anlamıyla ilgili çağrışımların meditasyona girebilmeni engelleyecektir.

Ölümün git gide matemden çok bir kutlamayı, bir sonu değil de yeni bir başlangıç, bir değişimi çağrıştırması için çalışmamın başlıca nedenlerinden biri de budur. Bu çağrışımı değiştirmek istiyorum. Bu meditasyon halinde olmak için gereken yolun önünü açacaktır.

Sen de benimle birlikte burada sessiz ve meditasyon halindeyken kendini hâlâ canlı, git gide de daha canlı hissedebiliyorsan korkmak için hiçbir neden yoktur. Bunu değişik durumlarda dene. Her zaman yaşama ve onun gizemlerine dair büyük bir şifa, esenlik, bilgelik ve sezgi kaynağı olduğunu göreceksin.

Sevgili Osho,

Nietzsche veya Gertrude Stein gibi, bir ustayla karşılaşmış olsalar büyük olasılıkla aydınlanmış olacak olan dahiler öldüklerinde bir sonraki yaşamlarına nasıl bir bilinç götürürler ve geçmiş yaşamlarından onların böyle büyük bir potansiyeli, böyle büyük bir çiçeklenmeyi ve böyle büyük bir yoksunluğu yaşamalarını sağlayacak nasıl bir şey taşımışlardı? Bu bir usta olmaksızın kendi yollarında yürüme isteği miydi?

Pankaja senin sorun birçok şeyi içeriyor. Öncelikle, " Nietzsche veya Gertrude Stein gibi, bir ustayla karşılaşmış olsalar büyük olasılıkla aydınlanmış olacak olan dahiler öldüklerinde bir sonraki yaşamlarına nasıl bir bilinç götürürler?" diye soruyorsun.

Anlaşılması gereken ilk şey, bilincin dehayla hiçbir ilgisi olmadığıdır.

Herkes bir Gautam Buda olabilir ama herkes bir Michelangelo, bir Friedrich Nietzsche olamaz.

Herkes bir Zerdüşt olabilir çünkü ruhani uyanış herkesin doğuştan sahip olduğu bir haktır. Bu resim, müzik, şiir veya dans gibi yetenek gerektiren bir şey veya bir deha değildir. Bir dahi müthiş bir zekâya sahiptir ama bu yine de zihne özgüdür.

Aydınlanma ise zihne özgü değildir; o tamamen farklı türde bir zekâdır. Bu yüzden öncelikle hatırlanması gereken şey, kendilerine doğru çıktıkları yolda hedefi kaçıranın yalnızca Nietzsche gibi insanlar olmadığıdır. Onlar büyük düşünürler, büyük dehalardı ama bunlar yine de zihinsel özelliklerdir. Oysa bir Buda, Bir Lao Tzu, bir Zerdüşt olabilmek zihinden dışarı çıkmayı, zihinsiz bir oluş halinde bulunmayı gerektirir. Bu yüzden büyük veya küçük bir zihne, vasat veya dahi bir zihne sahip olmuş olmanın önemi yoktur; önemli olan zihnin dışına çıkabilmektir. Zihnin dışına çıkabildiğin anda kendi içine girersin.

Bu yüzden garip bir şekilde kişi ne kadar entelektüelse, kendinden de o kadar uzaklaşır. Zihni onu uzak yıldızlara götürür. O bir dahidir, büyük şiirler, büyük heykeller yaratabilir. Ama konu sen olduğunda senin yaratılmaya ihtiyacın yoktur çünkü sen zaten oradasın.

Dahi yaratır, meditasyoncu ise keşfeder.

Bu yüzden Nietzsche, Stein ve Schweitzer'den, diğer insanlardan ayrı bir kategori yaratma. Zihin dünyasında senden çok ileride, çok daha zengin olabilirler ama zihinsizlik dünyasında senin kadar yoksullar. Ve önemli olan yer de orasıdır.

İkinci olarak, "öldüklerinde bir sonraki yaşamlarına nasıl bir bilinç götürürler?" diye soruyorsun. Bir sonraki yaşamlarına taşıyabilecekleri bir bilince sahip değillerdir. Belli bir dehaya, belli bir yeteneğe, belli bir zekâya sahiptirler ve bunu bir sonraki yaşamlarına taşıyacaklardır ama böyle bilinçleri yoktur.

Bilinç bütünüyle farklı bir konudur. Onun yaratıcılıkla, bilim veya sanatla hiç ilgisi yoktur; muazzam bir sessizlikle, huzurla, merkezinde olmakla ilgisi vardır ve bu da onlarda yoktur.

Bu yüzden bilinci bir sonraki yaşama taşıma durumu söz konusu değildir; çünkü buna zaten sahip değildirler. Yalnızca sahip olduklarını bir sonraki yaşamlarına taşıyabilirler. Daha büyük dahiler, daha büyük şarkıcılar, kendi alanlarında daha yetenekli kişiler olabilirler ama bunun ne meditasyon, ne de bilinçle hiç ilgisi yoktur. Senin olduğun kadar, herkesin olduğu kadar bilinçsiz kalacaklardır.

Burada hepinizin uyuya kalmış olması gibi; rüya görmeye başlarsınız. Birisi çok güzel bir rüya görür, çok keyifli, çok renklidir, bir diğeri ise kabus görebilir. Bunların ikisi de rüyadır. Ve uyandıklarında bu güzel rüyayla kabusun birbirinden farklı olmadıklarını göreceklerdir; ikisi de rüyadır. Onlar varoluşa ait değildir, zihnin yansıtmalarıdır.

Sıradan bir adam meditasyon yaptığında, Nietzsche, Albert Einstein veya Bertrand Russel'la aynı mutluluk alanına varacaktır. O alan değişmeyecek, o daha büyük bir düşünür olduğundan Russel için daha zengin bir yer olmayacaktır. O değerler zihnin dışında geçerli değildir; zihnin dışında konu dışı kalırlar.

Bu harikadır ve çok iyi bir haberdir çünkü bir oduncu veya balıkçının da Gautam Buda'ya dönüşebileceğini gösterir. Eğitimsiz bir İsa, eğitimsiz bir Kabir, herhangi bir deha belirtisi göstermeksizin aydınlanabilmişlerdir çünkü aydınlanma bir yetenek değildir, varlığını keşfetmedir. Ve herkesin varlığı mutlak surette eşittir. Komünizmin geçerli olduğu tek yer —ne Sovyetler birliği, ne de Çin değil— budur. Komünizm ancak kişi bir Gautam Buda, bir Zerdüşt veya bir Lao Tzu olduğunda var olur. Aniden tüm ayrımlar, zihnin yetenekleri ortadan kaybolur. Yalnızca yukarısı ve aşağısını ayırt edemediğin saf gökyüzü mevcuttur.

"Geçmiş yaşamlarından onların böyle büyük bir potansiyeli, yaşamalarını sağlayacak nasıl bir şey taşımışlardı?" diye soruyorsun.

Yapmakta olduğun şeyde her an gelişiyorsun. Bir savaşçı belli bir savaşçı niteliğine; kılıcın belli bir keskinliğine erişecek ve bu niteliği bir sonraki yaşamına taşıyacaktır. Bir matematikçi, matematik zekâsını bir sonraki yaşamında daha yüksek zirvelere taşıyacaktır. Bu yüzden insanlar böyle farklıdır ve eşit değildir çünkü herkes geçmiş yaşamlarında farklı şeyler yapmış, farklı deneyimler biriktirmiş ve onları farklı bir biçimde şekillendirmiştir. Kaybolan hiçbir şey yoktur. Yapmakta olduğun şey her neyse, bir gölge gibi seninle kalacaktır. Seni takip edecek ve git gide daha da büyüyecektir.

Eğer Nietzsche bir filozofsa, demek ki geçmiş yaşamlarında, hem de birçoğunda, felsefeyle uğraşıyordu çünkü böyle büyük bir dehanın uzun bir felsefe geçmişine ihtiyacı vardır.

Ama bu herkes için geçerlidir. Herkesin gelişmiş olsa da olmasa da belli bir yeteneği vardır ve onu geliştirmek senin alacağın karar ve ona uymana bağlıdır. Kendini bir kez o yola adadıktan sonra belli

bir yönde gelişmek için gereken sorumluluğu almış olursun. Yalnızca bireyler değil, ırklar bile farklı yönlerde ilerleme kaydetmiştir.

Örneğin Hindistan'da Sihler Hindulardan farklı değildir. Nanak adında aydınlanmış bir adamı takip ederler ve sadece beş yüz yıllık bir geçmişe sahiptirler. Onlar farklı bir mezhep oluşturmuştur ama yine de Hindu'durlar. Ve bu beş yüz yıl içinde dünyanın başka hiçbir yerinde gerçekleşmemiş garip bir olgu ortaya çıkmıştır. Musevi bir ailede Hıristiyan bir aile ferdi veya Müslüman bir ailede Hindu bir aile ferdi bulmazsın. Oysa beş yüz yıldan beri, Sihlerin egemenliğinde olan Punjab'da, ailenin en büyük oğlunun Sih olmasına dair bir anlaşma vardır. O, ailenin içinde kalır. Tüm ailesi Hindu'dur, babası Hindu'dur, karısı Hindu olabilir ama o bir Sih'tir.

Ve en garip olanı da sadece Sih oldukları için o Hinduların karakterlerinin değişmiş olmasıdır. Hindular şiddetsizlik adı altında korkaklaşmışlardır; içlerinde saldırganlık kaynayıp dursa da, şiddetsizlik idealine sahiptirler. Sihler ise şiddetsizliğe inanmazlar; şiddete de inanmazlar, yalnızca kendiliğinden olmaya inanırlar.

Şiddeti ve şiddetsizliği gerektiren belli durumlar olabilir; bunu bir yaşam ilkesi haline getiremezsin. Açık, orada ve o ana yanıt verebilecek durumda olmalısın. Aynı kandan geldikleri halde —yaratılmaya çalışan fark sadece komiktir— başlı başına yeni bir ırk yaratmışlardır.

Her Hindu Sih olabilir, her Müslüman bir Sih olabilir çünkü bu çok basit bir değişim gerektirir. Saçını uzatmalı, saçını ve sakalını kesmemeli, bir türban takıp saçını da içinde tutmalısın; Sih olduğunu göstermek için çelik bir yüzük ve bilezik takmalı ve yanında bir kılıç taşımalısın. Ve her zaman iç çamaşırı giymek zorundasın.

Bunların nasıl olup da bir insanı bu kadar değiştirebildiği bir mucizedir ama Sihler, davranış olarak Hindulardan tamamen farklıdırlar. Onlar savaşçıdır, korkak değil. Onlar daha dürüst, daha sade, daha yüreklidirler.

Sadece küçük bir düşünce bile yalnız bir bireyi değil, bütün bir ırkı değiştirmeye yetebilir.

Almanya'da Adolf Hitler'in daha önce hiç yapılmamış bir şekilde, yalnızca onlara en saf Aryanlar, dünyayı yönetmek üzere doğmuş olan ırk oldukları fikrini aşılayarak nasıl savaşçı bir ırk yarattığına tanık olduk. Ve bu fikri bir kez zihinlerine yerleştirdikten sonra, dünyayı neredeyse ele geçiriyordu. Beş yıl boyunca istilaya devam etti. İnsanlar öyle korkmuşlardı ki, bazı ülkeler hiç savaşmadan teslim oluverdiler. Onlarla savaşmanın ne alemi vardı? Onlar insan ötesi varlıklardı. Bu fikirler de bir yaşamdan diğerine taşınmaktadır.

Hindistan'da surdalar, yani dokunulmazlar vardır. Beş bin yıldır dünyada başka kimsenin olmadığı kadar dışlanmış, baskı altında tutulmuşlardır. Onların buluşmalarına katılırdım ama onlarla oturmama izin vermezlerdi. Onlara, "Siz de herkes kadar insansınız ve aslında sizin sağladığınız hizmet herhangi bir ülkenin başbakanının, hatta cumhurbaşkanının yaptığından çok daha önemli. Ülke bu yöneticiler

olmasa çok daha huzur ve barış dolu olurdu ama siz olmasanız çökerdi. Siz onu temiz tutuyor, en pis işleri yapıyorsunuz; bunun için saygı görmeniz gerekir."

Beni dinlerlerdi ama yine de diğer insanlarla eşit oldukları düşüncesini kabul etmeye hazır olmadıklarını görürdüm. Beş bin yıldır böylesine bir baskıya, aşağılamaya karşı gelmemişler, onu bir yaşamdan diğerine taşıyıp durmuşlardı ve bu içlerine git gide daha çok kazınmıştı.

Pankaja, "Bu bir usta olmaksızın kendi yollarında yürüme isteği miydi?" diye soruyorsun. Hayır, onların bir ustayla müridi arasında yaşanan müthiş deneyimden haberleri yoktu. Bu yüzden asla kendi yollarında gitmek için bilinçli bir karar vermiş değildiler.

Aslında Batıda ustalar var olmamıştır. Yalnızca kurtarıcılar var olmuştur. Onlar usta değildir; aydınlanmanı değil aydınlanmamanı sağlarlar. Yalnızca onlara inanman yeterlidir, onlar seni kurtaracaktır, senin hiçbir şey yapmana gerek yoktur. Batı peygamberler, Mesihler görmüştür, ustalar değil. Aslında mistikler de görmüştür ama onlar anlaşılamayacaklarını anlayıp, Batıda sessiz kalmayı tercih etmişlerdir.

Doğuda binlerce yılda oluşmuş olan atmosfer birkaç kişiye söylenemeyecek olan şeyleri söyleme cesaretini vermiştir. Bu upuzun miras bazı mistiklerin ustalara dönüşebilmesini sağlamıştır. Batı ise yaşamın bir boyutunu başlı başına kaçırmıştır.

Doğunun da kaçırmış olduğu pek çok şey vardır; bilimsel zekâyı, teknolojik gelişmeyi kaçırmıştır. Yoksul kalmış ve herkes tarafından kolayca işgal edilebilmiştir çünkü o ruhunu tek bir şeye adamıştı; geri kalan her şey konu dışı kalıyordu: ülkeyi kimin yönettiği önemli değildi, önemli olan aydınlanmış olup olmadığındı. Zengin veya yoksul olmak önemli değildi, önemli olan kendini bilip bilmediğindi; tek hedefli bir kendini adama durumuydu. Bu yüzden de Doğunun kendine has bir iklimi vardır.

Bu Doğu iklimine girdiğinde aniden bir değişiklik hissedersin. Batı daha mantıklıdır, doğu daha sevecendir. Batı daha zihne dönük, Doğu ise zihinsizliğe, meditasyona dönüktür.

Hayır Pankaja, onlar bir ustayı kaçırmış değillerdir; onlar için böyle bir şeyin düşüncesi bile söz konusu değildi. Bugün bile milyonlarca Batılı usta, mürit, meditasyon gibi gerçeklerden haberdar değildir. Yalnızca Doğunun boyutuna girmiş ve asıl zenginliğin dış dünyada değil içerde olduğunu görüp şoka uğramış olan genç kuşağın —o da çok küçük bir kısmının— bundan haberi vardır.

Ginsberg ölüm döşeğindedir, "Rahibi çağırın" der karısına, "ve Katolik dinine kabul edilmek istediğimi söyleyin."

"Ama Max" demiş karısı, "sen tüm hayatını bir Ortodoks Yahudi olarak geçirdin. Sen neden bahsediyorsun? Şimdi nasıl olur da dinini değiştirmeyi düşünebilirsin?"

Ginsberg şöyle cevap vermiş, "Bizden biri öleceğine onlardan biri ölsün daha iyi."

İnsanlar Yahudi, Hıristiyan, Müslüman olarak yaşamış ama sırf dindar olarak yaşamamışlardır.

Doğuda da yalnızca birkaç kişi saf bir dindarlık halinde yaşamıştır. Ama o birkaç kişi bile Doğuyu tümüyle, sonsuz gibi görünen bir kokuyla doldurmuşlardır.

Ama Doğu yalnızca psikolojinin "içe dönük" diye tanımladığı kimselere cazip gelmişken, Batı da dışa dönük olanları çekmiştir. Doğuya yönelmek içe doğru gitmek anlamına, Batıya gitmek ise dışa doğru gitmek anlamına gelir.

Binlerce yıldır gerçek arayışçılar Doğuya gelmektedir. Burada belli bir manyetik çekimle karşılaşmışlardır çünkü bunca insanın meditasyon yaptığı bu topraklarda müthiş bir enerji alanı oluşmuştur. Bu atmosferin içindeyken her şey sadeleşmeye başlar çünkü atmosfer kendinden destekleyici ve besleyicidir.

Tüm dünyayı dolaştım ve Batının Doğunun zarafetinden nasıl büsbütün habersiz olduğunu gördüm. Batılı insan neden kendisinden habersizdir? En uzak yıldızı düşünür ama kendini düşünmez. Oysa Doğu tek bir hedefe bağlı kalmış, kendi olmak, kendini bilmek için çalışmıştır. Kendini bilememiş, kendin olamamışsan, yaşamın da boşa gitmiştir; çiçek verememiştir. Kaderini yerine getirememiş olursun.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 14 -Hiç Bitmeyen Aşk

İçindeki zihinden öte olana erişip asla kaybetmemek mümkündür. Aşk her zaman inişli çıkışlı, bir an neşeliyken, bir sonraki anda hüzünlüdür. Oysa bizim söz ettiğimiz aşk —iki ruhun, iki varlığın arasındaki aşk— yalnızca başlar, asla sona ermez…

18 Mayıs 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Bir keresinde Katmandu'da sana müridin ustaya duyduğu ihtiyacı sormuştum. Sonra da ustanın da müride ihtiyacı olup olmadığını sormuştum ve sen üzerime, gözyaşlarıyla karşıladığım, bilinmez bir çiçeğin yaprakları gibi sözcükler yağdırmıştın. Lütfen bize

ustanın müride duyduğu ihtiyaçtan söz edebilir misin? Sen varoluşun bizim özlemimizi giderdiği cisimsiz cisim değil misin? Biz de bir şekilde senin gıdan, besinin değil miyiz?

Sarjano, Katmandu'da soruna yanıt olarak neler söylediğimi hatırlamıyorum. Ben hiçbir zaman söylediğim hiçbir şeyi hatırlamam. Bunun sayesinde sorumluluğum sürüyor. Bir şeyi tekrar edemem çünkü hatırlamıyorumdur. Ben yalnızca şu anda sorulmuş olan soruya ve onu sorana yanıt verebilirim.

Katmandu'yla şu an arasında ne sen aynı sen, ne de ben aynı ben olarak kaldık. Ve Ganj nehrinden ne sular akıp geçti, demek ki her türlü tekrar daima zamanın gerisinde kalır. Her türlü tekrar ölüdür, canlı değil.

Tüm insanlığın yalnızca yaşıyormuş rolü yapıp aslında derinlerde ölü olmasının nedeni de budur; yanıt vermenin dilini unutmuştur. Yalnızca tepki vermenin dilini bilir. Hafızaya göre davranır. Anın farkındalığına, şu an ve buraya göre davranmaz. Geçmişle doludur.

Dünyadaki milyonlarca insan için şimdiki zaman yoktur. Milyonlarca insan şimdinin tadını bilmeden yaşar. Ve geçmişle dolu olduğunda bir mezarlığa dönüşürsün. Geçmiş ne kadar güzel olursa olsun yine de ölüdür. Ve dans edemediği, şarkı söyleyemediği, soluk alamadığı sürece güzelliğin bir anlamı yoktur.

Ben buradayım, sen buradasın öyleyse Katmandu'yu buraya taşımak niye? Sen aslında aynı yanıtı yeniden duymak istiyorsun ama bu imkânsız Sarjano. Beni bağışlaman lazım çünkü söylediklerimin tek bir kelimesini bile hatırlamıyorum. Katmandu benim için en uzaktaki yıldızlar kadar uzakta, sanki başka bir hayatta yaşanmış gibi.

Biz hâlâ hayattayken zamanını boşa harcamak niye? Yeni bir soru sorabilir ve yeni bir yanıt alabilirsin. Yenisi daha taze, daha iyi olacaktır. Yenisi daha olgun olacaktır.

Ama insanlar geçmişte yaşamaya alışıktır. Bu neredeyse onların doğası haline gelmiştir. Onları mezarlarından dışarıya sürükleyip, "Henüz ölmedin. Soluk al, hâlâ yaşıyorsun" demek çok güçtür.

Yaşlı, Musevi bir adam karısına bir hediye almak üzere bir kuyumcuya girdi. "Bu ne kadar?" diye sordu satıcıya, gümüş bir haçı işaret ederek.

"Altı yüz dolar efendim" diye yanıt verdi satıcı.

"Güzel" dedi adam. "Peki üzerindeki akrobat olmadan ne kadara olur?"

İnsanlar geçmişi ne unutabilir ne de bağışlayabilir. İki bin yıl geçmiş olsa da İsa hâlâ Musevi zihniyetince kabul edilebilir değildir. İki bin yıl boyunca tek bir Musevi bile İsa'nın çarmıha gerilmesinden pişmanlık duymamış, onu kendisinin de bir parçası olduğu bir suç eylemi olarak kabul etmemiştir. Musevilerin kitabında İsa'yla ilgili tek bir satır bile olmayışı şaşırtıcıdır. Bu öylesine değersiz bir mevzudur. Bizim yaşama karşı yaklaşımımız da işte böyledir.

Ustanın müride duyduğu ihtiyaç ve bunun tam tersi nedir diye soruyorsun. Bu sorunun sıkıştırılmış hali şöyledir: "Aşk âşık olanda mı yoksa âşık olunanda mı var olur? Yoksa aşk ikisinin uyumunda mıdır?"

Yalnızca "ben" veya "sen"in olmadığı o ender anlarda aşk çiçek açar. O ne âşıkta ne de âşık olunanda değil, ikisinin arasındaki ayrımın kayboluşunda var olur. Tüm âşıkların hayal kırıklığına uğramaları da bundandır çünkü organik olarak bir saniyeden uzun bir süre bir olarak kalamazlar. Küçük bir şey olur ve ayrım geri döner; orada beklemektedir. Eğer yirmi dört saat içinde yirmi dört saniyeliğine organik bir birlik ve uyum yakalayabiliyorsan, kendini son derece kutsanmış ve müthiş derecede zengin hissetmen gerekir.

Usta ve müridi arasındaki durum da aynıdır. Müridin ustadan ayrı olduğunu unuttuğu, ustanın içinde eridiği ve onunla birleştiği o sessizlik ve birlik anlarında aşktan daha yüce, aşktan ve birliktelikten daha derin bir şey var olur.

Usta zaten varoluşla birleşmiştir. Ustayla birleştiğinde aslında varoluşun kendisiyle birleşmiş olursun. Usta yalnızca bir kapı görevi görür, kapı yalnızca bir boşluktur ve onun içinden geçersin.

Usta öteki dünyaya açılan bir kapıdır.

Ve bu öteki dünya organik bir birlik içinde, birleşme, usta ve müridin birbirinin içinde erimesinde var olur. Bu aşkın en yüce biçimidir. Bu en büyük dua, en derin şükran, ve insan bilincinin yaşayabileceği en sarhoş edici deneyimdir.

Usta tek başınayken bir şeyi eksiktir; hiçbir nehrin içine akmadığı bir okyanus gibidir. Mürit ise usta olmaksızın hiç kimse değildir. Ustayla ise tüm varoluşa dönüşür. İkisi de birliktelikleri sayesinde tamamlanırlar. Ve bu birliktelik bedene veya zihne değil de, içinde zihninin ötesinde olana özgü olduğu için ona erişip asla kaybetmemek mümkündür.

Aşk her zaman inişli çıkışlı, bir an neşeliyken, bir sonraki anda hüzünlüdür. Oysa bizim söz ettiğimiz aşk —iki ruhun, iki varlığın arasındaki aşk— yalnızca başlar, asla sona ermez.

Ustalar genelde bu söylediğimi kabul etmezler ama bunu kabul etmemeleri, dürüst olmadıkları anlamına gelir. Ve dürüst değillerse, nasıl usta olabilirler?

Ustalar hiçbir şeye —sana, senin gözlerine, kalp atışına, aşkına, senin birleşmene ve buluşmana— ihtiyaçları yokmuş gibi davranıyorlar. Bu bencilce bir tavır. Ve her kim hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi davranırsa o bir usta değil, yalnızca öğretmendir. Onun kendisinin de mürit olmaya ihtiyacı vardır. Birçok güzel hakikati işitmiş ama kendi adına hiçbir şey yaşamamıştır.

Gerçek bir usta, kendi dürüstlüğünden, tevazusundan ötürü, her türlü ihtiyacın ötesinde olmadığını kabul eder. Elbette onun ihtiyaçları son derece manevi ihtiyaçlardır.

O paylaşamazsa yaşayamaz. O şekilde var olması bile imkânsızdır çünkü uykuda olan insanları uyandırmadığı, sefalet içinde olan insanları dans eden güllere çevirmediği taktirde varlığı tüm anlamını yitirir. Onların doyuma ulaşması sayesinde o tekrar tekrar aydınlanacaktır. Onun aydınlanması kazara olmamıştır: Gerçek usta her an sürekli olarak aydınlanmaktadır. Onun aydınlanması bir gelişme, ebedi bir gelişim sürecidir; yoksa dünya çok daha yoksul olurdu...ki zaten yoksuldur.

Eğer Gautam Buda'nın hiçbir şeye ihtiyacı olmasaydı, kırk iki yıl boyunca her yeri dolaşmak, anlayamayacaklarını çok iyi bildiği halde insanlarla konuşmak çok güç bir görev olurdu. Bunu neden yapmıştır? Çünkü çaresizdir, yapmak zorundadır. Bu kendi aydınlanmasının özünden gelen bir davranıştı.

Önceden, özlemini duyduğu şey aydınlanmakken, artık tüm dünyayı aydınlatmanın özlemini duyuyordu.

Sevgili Osho,

Uzun süredir seninle birlikte olan sannyasinlerinle son derece samimi konuşma biçimini, Veena'yı fotoğraf netliğinde hatırlamanı, birinin ellerinin sıcak mı soğuk mu olduğunu ve seni karşılarken nerede durduğunu hatırlamanı çok seviyorum. Senin bizim varlığımızı tanıma biçimin öylesine güzel bir hediye ki beni ağlatıyor. Tanınmakla ilgili bir şeyler söyleyebilir misin?

Prem Pankaja yaşamın en büyük sırlarından biri, senin için büyük bir ruhani değere sahip olabilecek bir şeyin, gelişiminin önünde büyük bir engel de olabileceğidir. Tanınmak da böyledir. Bu senin egondan kaynaklandığında tehlikelidir; o zaman senin içinde sahte olanı güçlendirecek ve gerçek olanın kapılarını kapayacaktır. Ama bu sade, masum bir yürekten egoyu beslemek için değil, yalnızca senin de orada oluşunu, senin de var olduğunu, senin de olduğun gibi kabullenildiğini ve saygı gördüğünü kutsayan bir tanınmaysa, o zaman tanınma müthiş bir deneyim ve dönüşüme yol açabilir. Bu tamamen sana, senin değerlendirmene bağlıdır.

Varlıklarını tanımaktan çekindiğim insanlar var ve bunun nedeni, bunun bana değil, onlara zarar verecek oluşudur. Onların gözlerinde, yüzlerinde tanınmak için derin bir arzu, bir açgözlülük görüyorum ve onları görmezlikten geliyorum. Ama sadece burada olan ve bunun keyfini çıkaran insanlar var. Aynı havayı soluyor olmaları, aynı çatının altında oturuyor olmaları, aynı ağaçlarla çevrili olmaları yeter de artar bile. Bu bana Gautam Buda'nın en yakın müridi olan Ananda'yla ilgili bir öyküyü hatırlatıyor. O yalnızca bir mürit değil aynı zamanda Buda'nın kendinden büyük olan büyük kuzeniydi de. Buda'yla daha derinden bir bağı olması, kanın sudan daha yoğun olması ve "O yalnızca benim akrabam değil aynı zamanda benim küçüğüm de" düşüncesi onun önünde birer engel oldu.

Kırk iki yıl boyunca Buda'nın yanında kaldığı halde aydınlanamadı. Oysa ona gelen birçok kişi aydınlanmıştı. Ondan kabul töreni istediği gündü. Buda'ya, "Kabul edilmek için geldim. Kabul töreninden sonra senin müridin olacağım. Şu anda ise yalnızca ağabeyinim" dedi. Hindistan'da kuzenler bile yaşça büyüklerse, ağabeylerle bir tutulur, saygı görürler.

Ananda devam etti, "Hatırlamanı istediğim üç şartım var ve bana sözünü tutacağına dair söz ver çünkü kabul edildikten sonra senin sözün benim yaşamım, benim kanunum olacak, sana karşı çıkamayacağım. Bu yüzden kabul edilmeden önce senden bana üç tane söz vermeni istiyorum. Ağabeyin olarak benim arzularıma saygı göstermen gerekir."

Gautam Buda'nın en eski müritlerinden biri olan Sariputra Ananda'ya, "Aptal olma" dedi. "Bu sözler senin gelişiminin önünde engel olacaklar. Bu şartlar kabul edilmenin nedeni olan her şeyin önünü kesecek. "Senin müridin olacağım" diyorsun ama derinlerinde asla bir mürit olmayacaksın. Her zaman onun ağabeyi olduğunu bileceksin ve bu üç şart da bundan daima emin olmanı sağlayacak."

Kabul ediliş koşulsuz olarak yapılmalıdır. Oysa Ananda sıradan bir sannyasine kulak vermeyecekti. Sariputra Buda'nın en bilge müritlerinden biriydi, ama Ananda'nın gözünde hiç kimseydi. Ananda bir kraldı, kendi krallığına sahipti; Sariputra ise sıradan bir insandı. Ananda ona, "Sen sus" dedi. "Bu iki kardeş arasındaki bir mesele, sen karışma."

Kırk iki yıl sonra Gautam Buda ölürken Ananda ağlıyordu. "Sariputra'yı dinlemedim" dedi üzüntüyle, "cahildim ve ısrarcı davrandım. Bu şartlar benim egomun pekişmesinden başka hiçbir şeye yaramadı."

Birinci şart, "Daima senin yanında kalacağım. Bilgiyi yaymak için beni başka bir yere gönderemezsin" idi. İkincisi, "İstediğim her soruyu soracağım ve sen bana 'Bekle, zamanı gelince bunun yanıtını alacaksın' demeyeceksin.", üçüncüsü ise "Yanımda bir arkadaşımı getirirsem, gece yarısında uykundan kalkmak zorunda kalsan bile onu kabul edecek ve sorularını yanıtlayacaksın." şartıydı.

Gautam Buda güldü. O çok seyrek olarak gülerdi; tüm yaşamında belki de üç veya dört kere gülmüştü. İnsanın cehaletinin aptallığı karşısında defalarca güldü. Ananda kendisinden tamamen anlamsız şeyler istiyor ama bunun karşısında neleri kaçırdığını bilmiyordu.

Buda şöyle yanıt verdi: "Sen benim ağabeyimsin. Sana uymam, sana saygı göstermem lazım. Şartların kabul edilmiştir. Asla bir hata olmayacak. Sana söz veriyorum ama bunu yüreğimde büyük bir ağırlıkla yapıyorum çünkü neler kaçırdığının farkında değilsin. Sen özel bir yer edindiğini sanıyorsun ama aslında burası tam da tevazu göstermen gereken yer."

Ama kör bir adam, kör bir adamdır. O da ancak bu şartlar kabul edildikten sonra mürit oldu. Ve kanlı gözyaşları döktü çünkü her zaman az da olsa bir egosu kaldı: "Binlerce müridin arasında benim özel bir yerim var. Gautam Buda benden başka kimseye söz vermedi."

Ama ondan söz almamış olan kimselerin sözleri yerine getirilmişti. Hiçbir şey istemeksizin kendilerini teslim edenler eriştiler. O ise arkada kaldı. Buna inanamıyordu: "Sorun nedir? Bunca düşük seviyedeki insan bağımsızlığa erişti, ki ben en üstteki insanlardan biriyim. Hem de ona en yakın olanım."

Ama bu yakınlık yalnızca fizikseldi. O Buda'nın uyuduğu odada yatıyordu. Bir gölge gibi onu takip ediyordu ve böyle özel olduğu için de büyük gurur duyuyordu. Onun varlığı Gautam Buda ve diğer herkes tarafından tanınıyordu; ama bu tanınma onun zararına oldu, onun kaybına dönüştü.

Pankaja, asla tanınmayı arzulama. Tanınma geldiği zaman mutlu ol, ondan zevk al, dans et... ama kendi başına geldiği zaman, sen arzuladığında değil. Usta her zaman tanır; ancak yalnızca bundan fayda sağlayacak olanları. Ve onun görmezlikten gelmesinden fayda görecek olanları da görmezlikten gelir. Belki de neden görmezlikten gelindiklerini anlayacaklardır: çünkü özel olmak, tanınmak istemektedirler.

Bundan vazgeç! Bunu bir ustanın huzurunda bile bırakamıyorsan, o zaman bu nasıl müritlik? Sen kabul edilmedin mi? Şimdi bunu ona bırak. Görmezlikten gelinmen gerektiğini hissediyorsa, seni görmezlikten gelecektir ve bunun için minnettar olman gerekir. Ve tanınman gerektiğini hissediyorsa seni tanıyacaktır ve bunun için de minnet duymalısın. Ama bu senin açından bir talep olmamalı.

Talep ettiğin anda yakınlığı, derin ruhsal bağlantıyı kaçırırsın. Çok uzağa düşersin çünkü arzun varlığına değil, egona, kişiliğine; sen değil de senin düşmanın olan bir şeye aittir. Bu düşmanın çarmıha gerilmesi gerekir.

Ego olmadan, bu "Ben" hissi olmadan bir çocuğun masumiyetiyle tanışırsın. O zaman yıldızlı gökyüzü ve onun sahip olduğu özgürlük tümüyle senin olacaktır.

Kendinin olduğun gibi farkına varmak daha iyidir: cahil, eğitimsiz, bilgili, ahlakçı, püriten, bencil: neysen o olduğunun farkına varmak daha iyidir.

Kendini ustadan saklamana hiç gerek yok.

Ustanın işlevi seni geliştirmek değil dönüştürmektir ki bu ikisi farklı süreçlerdir.

Seni düzeltmek, seni süslemek, cilalamak demektir; dönüştürmek ise senin bir ego olarak ölüp, "Ben" diye bir şey bilmeyen, masum bir çocuk olarak yeniden doğmana yardımcı olmak anlamına gelir.

Yalnızca çocuksu bir bilinç yaşamın tüm güzelliklerine, varoluşun büyüklüğüne erme kapasitesine sahiptir. Ve varoluş tümüyle yücelikle, zaferlerle doludur. Varolan tek varoluş budur; onun güzelliği, onun hakikati tek güzellik ve tek hakikattir. Ama bunlar yalnızca masum insanlara açıktır.

Masum olanlar kutsanmıştır çünkü Tanrının krallığı onlara aittir.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 15 -Çoğu insan Açılmadan iadedir

Herkes soru sormakta tereddüt eder ama bunun nedeni ve mantığı farklı iki şeydir. Tereddüdün nedeni kişinin cehaletini göstermek istemeyişidir çünkü her soru cehaletinin göstergesidir. Kişi başka bir aptalın aynı soruyu sormasını umut eder.

19 Mayıs 1987, Sabah

Sevgili Osho,

Kendimi çok umutsuz hissediyorum. On yıldır sannyasin olduğum halde hâlâ bu durumda olmaktan utanç duyuyorum. Senden yardım istemek konusunda tereddüt ediyorum çünkü sözlerin birkaç tekrardan sonra içimde mekanikleşmeye başlıyor. Lütfen yorum yapar mısın?

Prem Indivar, bu henüz yeterli umutsuzluk değil. Biraz daha umutsuz ol. Umutsuzluğun içinde öyle bir nokta gelecek ki umut etmekten vazgeçeceksin. Umutsuzluk da en derinlerde umuttan başka bir şey değildir. Bu umudun tamamen, büsbütün yenilgiye uğramasına izin ver. Hiç umudun kalmadığı noktada dramatik bir deneyim ortaya çıkacaktır çünkü umut arzunun, beklentinin ve hırsın bir başka adıdır. Ve sen kendini tanımadan önce tüm arzuların, tüm beklentilerin ve tüm hırsların yenilgiye

uğraması ve seni yalnız başına bırakmaları gerekir. Bir şey ummadan, bir şey arzulamadan, bir şey beklemeden nerede olabilirsin? Dışarıya çıkabileceğin hiçbir yol kalmıyor. Umut, arzu, hırs hep içe dönmekten kaçıp dışa yönelmenin yollarıdır. Bu yolda büsbütün umutsuz olmak, umut etmeyi tamamen bırakacak kadar umutsuz olmak gerekir ve aniden tek bir adım atman gerekmeden kendini içeride bulursun.

Umut bir çeşit afyondur: seni sarhoş eder. Acı dolu şu ana katlanabilmek için gözlerin uzaktaki bir yıldıza sabitlenir: umuduna. Milyonlarca insan kendilerini bulmadan yaşarlar; bunun nedeni ne Adem ve Havva'nın işlemiş olduğu bir günah ne de kendi geçmiş hayatlarında işlemiş oldukları bir günahtır. Tek günah insanlar geleceğe bakıp dururken, şimdiki zamanın geçip gidiyor olmasıdır. Ve şimdiki zaman tek gerçekliktir gelecek bir rüyadan ibarettir ve rüyalar ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar asla gerçekleşmezler.

Ama kendini bulmak bir rüya değildir. Şu anın içinde kendi varlığının farkına varıştır. Bu yüzden endişelenme Prem Indivar, doğru yoldasın; umutsuzlaşma yolunda... Bunun üzerine git ve umutsuzluğu iyice tüket. Azami umutsuzluk noktasına ulaş. O zaman umut kendiliğinden yok olacaktır. Ve umut yoksa sen varsındır.

Umut yoksa, şu an vardır.

Yaşlı bir kız kurusu öldüğünde iki yaşlı arkadaşı onun için mezar taşı ısmarlamaya gitmişler. "Taşın üzerine ne yazdırmak istersiniz?" diye sormuş mermerci. Yaşlı kadınlardan biri, "Aslında oldukça basit bir şey düşündük" diye yanıt vermiş. "Bakire geldi, bakire yaşadı, bakire gitti yazdırmak istiyoruz"

Mermerci şöyle önermiş, "Aslında hanımlar, şöyle yazarsak sizin için çok daha kârlı olur, 'Açılmadan iade'."

Çoğu insan açılmadan iadedir ve bunun sorumlusu da yalnızca kendileridir.

Diyorsun ki, "Çok umutsuz hissediyorum...." henüz değil çünkü öyle olsaydı bu soru bile ortaya çıkmazdı. Hala umudun var. Diyorsun ki, "On yıldır sannyasin olduğum halde hâlâ bu durumda olmaktan utanç duyuyorum." Bu senin incinmiş olan egon, yoksa utanç yerine tevazu hissederdin. Utanç duyacak ne var?

Yaşam küçük bir şey değildir. O öylesine engin, biz ise öylesine küçüğüz ki... Okyanus çok büyüktür ve biz onun içinde kendi küçük ellerimizle yüzmek zorunda kalırız. Yalnızca yüzmeye hiç başlamayıp, kıyıda durup diğerlerine bakanların utanç duyması gerekir. Sense yüzmeye başlamışsın...on yıl uzun bir zaman değil, on hayat bile kısa bir zamandır.

Kişi son derece sabırlı olmalı. Utanç duyan senin sabırsızlığın, utanç duyan senin egon. Tevazu duymalısın, varoluşun enginliği karşısında, yaşamın gizemleri karşısında....mütevazı olmalı, bir hiç olmalısın. Ancak o tevazu hali içinde okyanus küçülüp, ellerin büyüyecektir.

Diyorsun ki, "Senden yardım istemekte tereddüt ediyorum..."

Kastetmediğin şeyler söyleyip duruyorsun. Gerçekten tereddüt ediyorsan neden soruyorsun? Aslında senin sorun tereddütle ilgili. Bu konuda biraz daha soru sormalısın ki kendini daha çok açabilesin, daha çok ortaya koyabilesin. Kendini gizleyip durma. Sormaktaki tereddüdün nedir? Ve kendi içinde her şeyi mantıkla açıklamaya çalışıyorsun; tereddüdünü de mantıkla açıklamaya çalışıyorsun.

Herkes soru sormakta tereddüt eder ama bunun nedeni ve mantığı iki farklı şeydir. Tereddüdün nedeni kişinin cehaletini göstermek istemeyişidir çünkü her soru cehaletinin göstergesidir. Kişi başka bir aptalın aynı soruyu sormasını umut eder...biraz bekleyeyim diye düşünür çünkü insanlığın gerçekliği, sorunları ve kendilerini arayışları birdir. Bu yüzden senin sormak için cesaretini bir türlü toplayamadığın soruyu bir gün birisi mutlaka soracaktır.

Ama unutma ki soru sormanın kendisinde bile değerli bir şey vardır. Soruyu sorarken kendi cesaretini sergiliyorsun, soruyu sorarken bir şeyi bilmediğini kabul ediyorsun, soruyu sorarken kendi sözde bilgeliliğini bir kenara bırakıyorsun.

Bir soruyu sorabilmek, sorunun kendisinden daha önemlidir. Bu herhangi bir soru olabilir ama önemli olan sorma eyleminin kendisidir. Bu seni bana ve tüm diğer sannyasinlere, yol arkadaşlarına daha da yakınlaştırır. Başka biri senin bilmediğini bilecek diye korkup, kapalı kalmazsın. Kendini, cehaletini ortaya koyduğunda tüm korkun kaybolur. Daha insani, yol arkadaşlarınla daha yakın bir hale gelirsin çünkü onların durumu da aynıdır. Kişinin tereddüt etme nedeni budur.

Mantıksallık ise tamamen farklı bir durumdur. "Senden yardım istemek konusunda tereddüt ediyorum çünkü sözlerin birkaç tekrardan sonra içimde mekanikleşmeye başlıyor" diye mantık yürütürsün.

Bunları tekrar etmeye ne gerek var. Kişi bir şeyi ancak onu mekanikleştirmek istediğinde tekrar eder. Senin zihninde robotsu bir taraf var; bir şeyi tekrar ettiğinde o robotsu taraf devreye girer. O zaman onun hakkında düşünmen gerekmez; robot taraf bunu halleder. Böylece düşünme yükünden, sorumluluk yükünden kurtulmuş olursun. Ve bu robot taraf son derece verimlidir çünkü mekaniktir. Ama onun da faydaları olduğu gibi zararları da vardır.

Normal dünyada, gün be gün çalışırken her gün evinin nerede olduğunu, karının kim olduğunu hatırlamak zorunda kalsaydın, kalabalığın içinde onu bulmak için herkesin yüzüne tek tek bakmak zorunda kalsaydın bu biraz zor olurdu. Bu noktada robot taraf devreye girer. Evin yolunu bilir; her sapakta sağa mı yoksa sola mı dönmen gerektiğini düşünmek zorunda kalmazsın. Radyoyu dinlemeye devam edersin ve ellerin direksiyonu tam olarak senin evinin önüne gelene kadar hep doğru yönde döndürür.

Kişi her şeyi tek tek düşünmek zorunda kalsaydı, yaşamda epey beceriksizleşirdi. Bu durum kimi zaman güçlü bir robot tarafına sahip olmayanların başına gelir, ki bunlar en zeki insanlardır ve tüm enerjileri zekâya doğru aktığı için robot tarafları aç kalır.

Thomas Alva Edison, bu konuda göz önüne alınması gereken vakalardan biridir.

Bir üniversitede üzerinde çalıştığı yeni bir bilimsel projeyle ilgili bir konferans vermek üzere evden çıkarken karısına veda edip onu öptü ve hizmetçilerine el salladı. Onu gören şoförü gözlerine inanamıyordu çünkü hizmetçiyi öpmüş ve karısına el sallamıştı. Onun robot tarafı çok küçüktü çünkü tüm yaşam enerjisini bu robot tarafa ihtiyaç duymadığı bilimsel araştırmalara adamıştı.

Bir gün evde oturmuş bazı hesaplamalar yaparken karısı kahvaltısını getirdi. Onun meşgul olduğunu görünce kahvaltıyı yanına bıraktı ve tabağı gördüğünde onu neden rahatsız etmediğini anlayacağını düşündü. Bu sırada arkadaşlarından biri de uğradı. Onun yaptığı işe dalmış olduğunu görünce o da rahatsız etmek istemedi ve yapacak başka bir şey bulamadığından kahvaltıyı bitirdi ve boş tabağı yanı başına bıraktı. Edison kafasını kaldırıp önce arkadaşına sonra da boş tabağa baktı ve, "Biraz geç kaldın. Kahvaltımı bitirmiştim. Daha erken gelseydin birlikte yerdik" dedi.

Arkadaşı da, "Önemli değil" diye cevap verdi.

İçinde her şeyin birkaç tekrardan sonra mekanikleştiğini söylüyorsun. Ama tekrar etmek niye? Tekrar etmek bir şeyi mekanikleştirme yöntemidir. Tekrarlara takılıp kalmak istemiyorsan her zaman taze bir şeyler, yeni bir şeyler yap. Ama normal hayatta tekrarın da yeri vardır.

Daha yüksek bilincin dünyasına girdiğinde tekrarlar tehlikeli bir hal alır. Orada taze, masum, hiçbir şey bilmeyen bir zihne ve durumlara mekanik, robot tarafıyla değil, yaşam kaynağının ta kendisiyle yanıt vermeye ihtiyacın vardır.

Burada gündelik hayatla ilgilenmiyoruz. Bilinicimizi yükseltmekle ilgileniyoruz.

Tekrarlama, taklit etme. Bir şeyi hatırla: her zaman taze bir şekilde yanıt vermelisin. Durum eski bir durum olabilir ama sen eskimemelisin. Genç ve taze kalmalısın. Sadece yeni yanıtlar dene. Mekanik yanıtlar kadar verimli olmayacaklardır ama verimlilik ruhani dünyada çok büyük bir değer taşımaz.... Ama tazelik taşır.

Bir hahamla bir rahip uçakta yan yana oturuyorlarmış. Hostes yanlarına gelip, "Bir kokteyl alır mıydınız?" diye sormuş.

"Tabi" demiş haham. "Bir Manhattan getirebilir misiniz lütfen?"

"Tabi efendim" demiş hostes. "Peki ya siz Peder?"

"Genç bayan" demiş peder. "Sert bir içkiye elimi süreceğime zina yapmayı tercih ederim."

"Bunu kaçırmışım" diye atılır haham. "Böyle bir seçeneğim varsa ben de onun aldığından almayı tercih ederim."

İnsanlar taklitçidir ve taklit aptalca olmaya mahkûmdur. Onlar başkalarının yaptığının aynısını yapmak ister. Bu tazeliği yok eder. Her şeyi kendi tarzında yap; hayatını kendi ışığın doğrultusunda yaşa. Ve aynı durum yeniden karşına çıksa bile yeni bir yanıt bulabilmek için uyanık ol.

Bu yalnızca biraz uyanık olma meselesidir ve bir kez bunun keyfine vardığında...ki eski durumlara yeni tepkiler vermek çok zevklidir çünkü o yenilik seni genç, bilinçli, mekaniklikten uzak ve canlı tutar.

Tekrarcı olma. Ama tekrarcı olma dediğimde bunu gündelik hayat için söylemiyorum, pazar yerinde tekrar bir kuraldır. Ama içsel dünyada da yanıtının tazeliği kanundur.

Sevgili Osho,

Geçen sabah seni gördüğümde öylesine tazelenmiş, öylesine yenilenmiş, öylesine ışıklı, her zamankinden daha derin, daha yüce ve daha engin görünüyordun ki. Bu sessizlik günlerinde neler oldu?

Anand Suresh, mistiklerin onları korkutmamak için insanlara söylemediği pek çok şey vardır. Bunlardan biri de, farkında, bilinçli olduğun anda daha önce senin için bilinmez olan şeylerin önüne serilmeye başlamasıdır. Bedenle temasın özellikle aydınlanmadan sonra azalır.

Genelde aydınlanmayla birlikte daha sağlıklı olacağına dair bir inanç vardır. İçsel bir anlamda daha sağlıklı olsan da bedenin daha kırılganlaşır. Bu yüzden ne zaman hastalanmak için elime güzel bir fırsat geçse bunu değerlendiriyorum; battaniyelerimin altında sadece dinlenmek ve tamamıyla sessiz kalabilmek için. Doğruyu söylemek gerekirse hastalanmaya bayılıyorum çünkü o zaman en azından yirmi saat kadar uyuma fırsatım oluyor. Bu dışarıdan bakana uyku gibi görünse de benim için derin bir meditasyon oluyor.

Yani iki kolum ve eklemleri de kötü durumda olduğu için sizin kutlamalarınıza, müziğinize bile katılamıyor ve tamamıyla istirahat ediyordum. Ve ne yaparsam bütünüyle yaptığım için bu sana, "öylesine tazelenmiş, öylesine yenilenmiş, öylesine ışıklı, her zamankinden daha derin, daha yüce ve daha engin" gibi gelmiş olabilir.

Ben her zaman aynıyım. Ama merkezin git gide içe doğru döndüğünde, dışarıya bakmak bile gözleri zorlayabilir, konuşmak bile zorlayıcı bir çabaya dönebilir. Ama sessizliği tercüme edip size aktarmanın da başka bir yolu yoktur.

Bu yüzden ne zaman böyle bir fırsatım olsa...örneğin Amerikan hapishanelerinde geçirdiğim on iki gün boyunca yaptığım tek şey yirmi dört saat boyunca uyumak, arada yıkanmak ve yemek yemek için iki kere kalkıp sonra yeniden uyumaktı. Hapisten çıkarken gardiyan bana, "İlk kez girdiği haliyle çıktığı halini karşılaştırabileceğim biriyle karşılaşıyorum. Ne kadar parlak, ne kadar tazelenmiş görünüyorsunuz" dedi.

Ona, "Hapishane hayatı bana yarıyor" diye yanıt verdim.

"Ne?" dedi hayretle.

"Evet" dedim, "Çünkü burada rahatsızlık verecek hiçbir şey yok."

Tüm başkanlarına, başbakanlarına, meclis üyelerine her sene en azından bir on iki günlüğüne hapiste yatma şansı tanınmalıdır. Bu deneyimi besleyici bulacaklardır. Yalnızca bu sanatı kavramış olmaları ve bunu kolayca geçirmeleri gerekir. Kolay olan her zaman doğrudur.

Teksaslı bir Amerikalı Fransa'ya gitmişti. Susayınca yolun kenarında durup, bir evin kapısını çaldı ve "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabi" dedi Fransız ev sahibi.

"Neyle meşgulsünüz?" diye sordu Teksaslı.

"Birkaç tane tavuk yetiştiriyorum" dedi Fransız.

"Öyle mi? Ben de çiftçiyim." dedi Teksaslı, " Ne kadar araziniz var?"

"Ön tarafta elli metre", diye yanıt verdi Fransız, "arkada ise gördünüz gibi yüz metreye yakın bir araziye sahibim. Sizin yeriniz ne kadar?"

"Kendi çiftliğimde sabah kahvaltı ettikten sonra arabaya biniyorum, gidiyor, gidiyor ve akşam yemeğine kadar arazinin sonuna gelemiyorum" dedi Teksaslı gururla.

"Öyle mi?" diye yanıt verdi Fransız, "Benim de bir zamanlar öyle bir arabam olmuştu".

Bu tamamen nereden baktığına bağlıdır.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 16 -Yaşam Hiç Bitmeyen Bir Döngüdür

Batılı zihniyet tamamen yanında iki, üç fotoğraf makinesi taşıyan, yalnızca üç haftalık vize alabildiğinden, her şeyin fotoğrafını çekebilmek için oradan oraya koşuşturan bir turiste dönmüştür. Ve bu üç hafta içinde tüm

ülkeyi keşfetmek, tüm büyük anıtları görmek zorundadır. Oradayken görmeye zamanı yetmediği için onlara ancak evde, fotoğraf albümünde rahat rahat bakabilecektir.

19 Mayıs 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Bazen konuşman sırasında bir anda bilincim geri geliyor ve nerede olduğumun farkında olmadığımın ayırtına varıyorum ki konuşmanın da sonuna gelmiş oluyorsun. Sözlerin bana ulaşıyor olmasına karşın uyanık olup olmadığımdan emin olamıyorum. Bilincim yerinde değilse bu uyuyor olduğum anlamına mı geliyor? Yalnızca bu iki olasılık mı mevcut? Bu ikisinin arasında başka bir aşama var mı? İkisini birbirinden nasıl ayırt edebiliriz?

Mary Catherine senin sormuş olduğun sorunun yanıtı herkes için gereklidir. İnsanlar uykuda ama bu sıradan bir uyku değil; gözleri açık olarak uyuyorlar. Bu uyku fiziksel değil ruhsal uykudur.

Tıpkı fiziksel uykuda bilincinin rüyalarla dolu olduğu gibi, ruhsal uykuda da bilincin düşünceler, arzular ve duygular gibi bin bir türlü şeyle doludur.

Bu, komada olmak gibi bir bilinç yitimi değildir; bu bilincinin çok fazla tozla örtülü olduğu bir bilinçsizlik halidir. Tıpkı bir ayna gibi çok fazla toz katmanıyla kaplandığında yansıtma niteliğini, ayna olma niteliğini yitirecektir. Ama ayna hâlâ oradadır, yalnızca tozunun silinmesi gerekir. Bilincin de orada; sen fiziksel olarak uykudayken bile orada ama uyanıkken olduğundan bile daha üstü örtülü.

"Bilincim yerinde değilse bu uyuyor olduğum anlamına mı geliyor? Yalnızca bu iki olasılık mı mevcut? Bu ikisin arsında başka bir aşama var mı? İkisini birbirinden nasıl ayırt edebiliriz?" diye soruyorsun.

Kişi komaya girdiğinde bilincini yitirdiği gibi bilinçsizlik durumunda değilsin ama Gautam Buda'nın olduğu gibi açık bir bilinçte de değilsin. Bu ikisinin arasında bir yerdesin. Kalın bir düşünce katmanı seni şimdiki zamanda olmaktan alıkoyuyor. Beni dinlerken, dinliyor olsan da bunun yüzeyde kalmasının nedeni de bu, çünkü derinlerde birçok düşünce almış başını gidiyor. Dinliyorsun ama söylediklerim sana ulaşamıyor ve konuşmayı bıraktığım anda aniden kesinlikle dinlemekte olduğunu ama bir şey anlamadığını fark ediyorsun. Sözler sana nüfuz etmemiş, varlığının bir parçası haline gelmemiş oluyor. Bir şeyler Çin Setti gibi bunun önüne geçiyor. O düşünceler saydam olsalar da Çin Setti'nden bile daha kalınlar.

Sen ne uykuda, ne de uyanıksın —bu ikisinin ortasındasın— gündelik mekanik faaliyetlerin söz konusu olduğunda uyanıksın ama açık bir bilinç söz konusu olduğunda uykudasın. Saf bir bilinç, bulutsuz bir gökyüzü gibi derin bir masumiyet orada değil.

Papa kardinalleriyle oturmuş bazı kağıtlar imzalıyordu. Telefonu çaldı ve sekreteri cevapladı. "Kutsal efendimiz," dedi kadın. "Kürtaj yasa tasarısı hakkında; bir gazeteci sizinle bu konuda konuşmak istiyor."

"Beni rahatsız etme" dedi Papa işinden alıkonulmuş bir halde.

"Ancak bu yasa tasarısı ile ilgili olarak ne yapmak istediğinizi bilmek istiyor"

"Ödeyin gitsin" dedi Papa. "Hemen ödeyiverin."

Papayı hangi konuma koyacaksın? Uykuda mı, uyanık mı? O aradadır; o, yasa tasarısı (Ç.N: İngilizce'de "fatura" anlamına da gelen "bill") sözcüğünü duymuştu ama kendi istediği şekilde yorumladı. O yasanın kürtajla ilgili olduğunu tamamen unutmuştu ve o kesinlikle kürtaj yaptırmamıştı. Ve bir fatura ödemek zorunda da değildi.

Ama bu hepimiz için böyledir. Hepimiz duymak istediklerimizi duyuyor, yalnızca önceki inançlarımız, önyargılarımızla örtüşen şeyleri algılıyoruz.

Duyduklarımızın yüzde doksan sekizinin bize ulaşamadığına dair şaşırtıcı bir bilimsel araştırma söz konusu. Yalnızca yüzde iki sana ulaşıyor. Öyle çok düşünceden, inançtan, şartlanmadan geçiyor ki hepsi tarafından kesintiye uğratılıyor. Sana ulaştığında söylenenden, duyulandan tamamen farklı bir şekil almış oluyor. Bu uzun bir eleme süreci ve hepimiz bu elemeyi yapıyoruz. Bir şey yalnızca bizim zihnimizle, yani geçmişimizle uyumluysa onu duyuyoruz. Oysa buna ters düşen bir şeyse elbette sesi yine de duyuyoruz ama anlamı kaçırıyoruz.

Dinlemek büyük bir sanattır.

İnsanlar yalnızca duyar; çok az kişi gerçekten dinleyebilir.

Zamanın meşhur bir filozofu Gautam Buda'ya gelmişti. Bu adam nihai olan, hakikat, Tanrı konulu tartışmalarda birçok filozofu alt etmiş ve şimdi en büyük zaferini kazanmak üzere Gautam Buda'yla tartışmaya gelmişti. Yanında Buda'nın yenilişini görmeleri için seçilmiş beş yüz de müridini getirmişti.

Ama Buda kendisine çok garip bir soru sordu: "Duymak ve dinlemenin anlamını ve aralarındaki farkı biliyor musun?"

Adam şaşırmıştı. O çok daha önemli konularda tartışmaya gelmişken bu çok basit bir mevzuuydu. Hem bu ikisi arasında ne fark olabilirdi ki...dile göre, sözlüklere göre duymak ve dinlemek aynı şeylerdi. Adam, "Bu ikisi arasında hiçbir fark yoktur ve bu kadar basit bir soru sormamış olmanı umardım" diye yanıt verdi.

Gautam Buda, "Hem de çok büyük bir fark vardır" dedi. "Ve sen bu farkı anlayamadığın taktirde karşılıklı konuşmak mümkün olamaz. Ben sana bir şey söylerim, sen onu başka şekilde duyarsın. O

yüzden benimle gerçekten diyalog kurmak istiyorsan iki sene yanımda otur. Tek bir kelime konuşmadan yalnızca dinle. Başkalarına ne söylediğimle ilgilenme; onları sana söylemiyor olacağım. Bu yüzden söylediklerimin doğru olup olmamasına, bunları kabul edip edemeyeceğine kafanı takma. Sen yalnızca tanık ol: sana fikrin sorulmayacak."

"İki yılın sonunda buraya gelme nedenin olan karşılıklı konuşmayı, tartışmayı gerçekleştirebiliriz. Ve alt edilmeyi çok isterim o yüzden bunu beni yenmeni ertelemek için değil yalnızca karşılıklı konuşmamızın mümkün olabilmesi için teklif ediyorum."

Tam o anda Buda'nın en büyük müritlerinden biri, hatta belki de en büyüğü olan Mahakashyap gülmeye başladı. Uzakta bir ağacın altında oturuyordu ve filozof, "Bu adam deli olmalı, niye böyle gülüyor?" diye düşündü.

Buda, "Mahakashyap" dedi, "Bu yerinde bir davranış değil, aydınlanmış biri için bile doğru değil yaptığın."

Mahakashyap, "Doğru, yanlış umurumda değil, ben yalnızca bu zavallı filozofa acıyorum" diye yanıt verdi.

Ve filozofa dönüp şöyle dedi: "Bir tartışma yapmak istiyorsan bunu hemen yap: iki yıldan sonra sadece sessizlik olacak, diyalog değil. Bu adama güvenme. Beni de kandırdı ben de seninle aynı niyetle, onu alt etmek için gelmiştim ama beni kandırdı. Bana, 'İki yıl yanımda oturup beni dinle. Önce dinleme sanatını öğren. Ve konuşulanlar seni ilgilendirmeyeceği için zihnini çalıştırmana da gerek yok' demişti.

"İki yıl uzun bir zaman; zihin nasıl düşüneceğini, nasıl çalışacağını unutmaya başlıyor. Gautam Buda'nın mevcudiyeti öylesine huzur verici, öylesine sessiz ki, insan onun yanında bu sükûnetten müthiş keyif almaya başlıyor. Ve onun sözlerini dinliyorsun... Ama bu sözler sana yöneltilmediği için kendi önyargılarına, felsefene, dinine ve sana uyup uymadıklarını önemsemiyorsun. Aldırmadan, sabah güneş doğarken kuşların şakımasını dinler gibi dinliyorsun.

"Ve iki yılda zihin yok olmaya başlıyor. Ve bu sözler sana yöneltilmemiş olsalar da yüreğine ulaşmaya başlıyorlar. Zihin sessiz, geçit açık, kapı açık olduğundan yürek onları buyur etmeye başlıyor. Bu yüzden bu adama bir şey sormak, onunla boy ölçüşmek istiyorsan bunu hemen şimdi yap. Başka bir adamın daha kandırılışına tanık olmak istemiyorum."

Gautam Buda, "Bu sana kalmış" dedi. "Beni şimdi alt etmek istiyorsan, yenilgimi kabul ediyorum. Konuşup zaman kaybetmeye ne gerek var? Bu zafer senin. Ama sen benimle bir diyalog kurmak istiyorsan, senden çok fazla bir şey talep etmiyorum, yalnızca dinleme sanatını öğrenmen için iki yıl."

Adam iki yıl boyunca Buda'nın yanında kaldı ve bu sürecin sonunda onu tartışmada yenmek üzere yanına gitmiş olduğunu bile unuttu. Takvimin ucunu tamamen kaçırmıştı. Günler geçti, aylar geçti,

mevsimler geldi geçti ama iki yılın sonunda o sükûnetten öylesine büyük bir keyif alıyordu ki iki yılın geçmiş olduğunun bile farkında değildi.

Zamanın çok esnek bir şey olduğunun hatırlanması gerekir. Acı çekiyorsan zaman daha uzun geçer; aniden dünyanın tüm saatleri daha yavaş hareket etmeye başlamıştır; acı çekmekte olan bir adamcağızın aleyhinde bir komplo söz konusudur. Zaman öyle ağır ilerler ki insan bazen onun durmuş olduğunu sanır.

Sevdiğin biri ölmekteyken onun yanı başında oturuyorsun, gecenin bir yarısı ve zaman durmuş gibi, bu gece asla sona ermeyecekmiş, her gecenin sona erdiğine dair bilgin yanlışmış gibi hissedersin...bu gecenin sonunda güneş doğmayacaktır çünkü zaman ilerlememektedir.

Ama sevinçliyken, yıllar sonra bir dostunla yeniden karşılaştığında, epey zamandır yolunu gözlediğin sevgilinle buluştuğunda yine aynı komplo söz konusudur. Tüm saatler daha hızlı ilerlemeye başlar; saatler dakikalar gibi, günler saatler gibi, aylarsa haftalar gibi geçiverir. Zaman esnektir, senin içsel durumunla paralel bir görecelilik içindedir.

Adam sükûnet dolu o iki yılı öylesine keyifle geçirmişti ki iki yılın geçmiş olabileceğini idrak edemiyordu. Aniden Buda ona sordu, "Tamamen unuttun mu? İki yıl geçti, iki yıl önce bugün bana gelmiştin. Benimle tartışmak istiyorsan artık hazırım."

Adam Gautam Buda'nın ayaklarına kapanmış.

Mahakshyap bir kere daha gülmüş, "Sana söylemiştim ama beni kimse dinlemiyor. Neredeyse yirmi yıldır bu ağacın altında oturup insanların bu adamın tuzağına düşmelerini engellemeye çalışıyorum ama kimse beni dinlemiyor. Tuzağa düşüyorlar ve bana iki kere gülme fırsatı veriyorlar."

Adam Buda'nın ayaklarına dokunduktan sonra, Mahakashyap'ın ayaklarına da dokunmaya gidip ona, "Sana da minnettarım. Duymak ve dinlemek arasındaki ayrımı öğrendim. Duymak beni çok bilgili biri yapmıştı, dinlemek ise beni masumiyet, sessizlik ve anlayış getiren bir huzura kavuşturdu. Artık ne bir sorum ne de bir yanıtım var; tamamıyla sessizim. Tüm sorular, tüm yanıtlar yok oldu. Ağacın altında, senin yanında da oturabilir miyim?" diye sordu.

Mahakashyap, "Hayır ben mürit kabul etmiyorum, o Buda'nın işi" diye yanıt verdi. "Benim ağacımı kalabalıklaştırma çünkü burada bile dinlenecek hiçbir şey yok, yalnızca arada sırada biri geldiğinde ve onun tuzağa düşmekte olduğunu gördüğümde attığım kahkaha var. Sen bu tuzağa düştün, şimdi kabulden geç, sannyasin ol."

Yalnızca o değil, iki yıl boyunca oturup, dinlemekte olan beş yüz takipçisi de sannyasin oldular.

Mary Catherine sen eğitimli birisin; belki de fazla eğitimli. Çok okumuşsun; belki de gereğinden fazla. Zihnin düşüncelerle öylesine dolu ki. O düşünceler ne bilinçli ne de bilinçdışı olmayan bir durum yaratıyor. Senin içinde her şey o kadar çok gürültü yapıyor ki belki ancak bağırırsam sözlerim sana

ulaşabilir ama ya fısıldadıklarım ne olacak? Ve hakikat bağırılamaz, ancak fısıldanabilir. Aslında o yalnızca sessizlikle söylenebilir, fısıldamak bile onun için fazla büyük bir laf kalabalığıdır.

Eğitimli zihnini bir kenara bırak. Burada kumdan kaleler yapan, kelebeklerin peşinden koşan, deniz kabukları toplayan, varoluşun içindeki her şeye, onu bir gizeme döndüren bir merakla bakan bir çocuk kadar masum olmalısın.

Beni dinlemek yalnızca bir başlangıç; ondan sonra da ağaçları, dağları, Ay'ı, uzaktaki yıldızları dinlemen gerek, hepsinin sana iletecek mesajları var. Gündoğumu ve günbatımlarına kulak vermelisin....hepsi çok uzun zamandır seni bekliyordu. Bir kez dinlemeye başladığında tüm varoluş seninle konuşmaya başlar. Şu anda yalnızca kendi kendine konuşuyorsun ve kimse dinlemiyor.

Bekleme... Dinlemeye, sessiz olmaya hemen şu anda başla çünkü bir sonraki anın garantisi yoktur. Yarın bunu yapmak bugünkü kadar kolay olmayabilir çünkü yirmi dört saat içinde kafanda biraz daha çöp toplamış olacaksın. Bu yüzden ne kadar erken başlarsan o kadar iyi çünkü sessizce oturamıyorsun. Şimdi başlamazsan şu ya da bu şekilde başka bir şey yapıyor olacaksın....

Bunu erteleme. Her erteleme intihar gibidir; özellikle de her şeyin ötesinde olana ait bir deneyim söz konusu olduğunda.

Sevgili Osho,

En azından Batı toplumlarında gençlik her şeymiş gibi kabul ediliyor ve belli bir noktaya kadar, eğer yaşamın her boyutundan gelişmeyi sürdürmemiz gerekiyorsa, bunun böyle olması normal. Ama bunun doğal bir sonucu olarak kişi gençlikten uzaklaştıkça yaş günleri bir kutlama vesilesi olmaktan çıkıp, hayatın utanç verici ve kaçınılmaz gerçeklerinden birine dönüşüyor. Birine yaşını sormak saygısızlık addedilirken; beyaz saçlar boyanıyor, dişler yenileniyor, morali bozulmuş olan göğüsler ve yüzler estetikle yukarı kaldırılarak, göbekler gerginleştiriliyor, varisler içeriden destekleniyor. Biri size yaşınızı gösterdiğinizi söylediğinde bunu kesinlikle bir iltifat olarak almıyorsunuz. Oysa kendi deneyimime göre yaşlandıkça her yıl daha da iyi geçiyor ama kimse bana bunun böyle olacağını söylememişti ve asla yaşlanmayı öven şarkılar filan da duymuyoruz. Orta yaşlı sannyasinlerinin hatırına yaşlanmanın güzelliklerinden bahsedebilir misin?

Maneesha, senin sorun birçok şeyi içeriyor. Öncelikle Batı zihni tek bir hayata sahip olduğun düşüncesiyle koşullandırılmıştır. Yetmiş yılın var ve gençlik bir daha asla gelmeyecek. Batıda bahar yalnızca bir kere gelir ve doğal olarak da onun mümkün olduğunca uzun sürmesine; hâlâ gençmiş gibi davranılmasına yönelik derin bir arzu söz konusu.

Oysa Doğuda yaşlı bir kimse her zaman saygı görmüş, kıymeti bilinmişti. O deneyimlidir, birçok mevsimin gelip geçtiğini görmüş, iyi ve kötü birçok deneyim yaşamıştı. O yıllanmış olduğu için artık toy da değildi. Yalnızca ilerlemiş yaşla birlikte gelen belli bir bütünlüğe sahipti. Çocuksu değildi, oyuncak ayısıyla gezmiyordu; genç değildi, âşık olduğunu sanarak etrafta dolanmıyordu.

Tüm bu deneyimlerden geçmiş, güzelliğin de gelip geçici olduğunu, her şeyin sona erdiğini, her şeyin mezara doğru ilerlediğini görmüştü. Beşikten çıktığı anda, gideceği tek bir yol vardı; o da beşikten mezara doğruydu. Başka hiçbir yere gidemezsin, denesen de bu yoldan sapamazsın. Ne yaparsan yap sonunda mezara varırsın.

Yaşlı adam saygı görüyor, seviliyordu; yüreği belli bir saflığa erişmişti çünkü türlü arzulardan geçip, her arzunun düş kırıklığına yol açtığını görmüştü. O arzular onun için geçmişte kalmış anılardı. Her türlü ilişkiyi yaşamış ve hepsinin sonunda bir cehennem azabına döndüğünü görmüştü. Ruhun geçeceği tüm karanlık gecelerin içinden geçmişti. Belli bir uzaklık, gözlemciye ait belli bir saflık elde etmişti. Artık herhangi bir futbol maçının içinde yer almakla ilgilenmiyordu. Yaşayıp giderken belli bir dönüşüme uğramak zorunda kalmıştı ve bu yüzden de saygı görüyor, bilgeliğine saygı duyuluyordu.

Ama Doğuda yaşamın, gençliğin bir kez gelip geçtiği, yetmiş yıllık küçük bir kesit olmadığı inancı vardır. Bu, varoluşa dair her şeyin ebedi bir hareket içinde olduğu gibi —yaz gelip yağmur yağması, sonra kış gelmesi, sonra tekrar yaz gelmesi gibi— her şeyin bir çember gibi döndüğü ve yaşamın da bir istisna olmadığı inancıdır.

Ölüm bir çemberin sonu, bir diğerinin başlangıcıdır. Yeniden çocuk olacak, yeniden gençliğini yaşayacak ve yeniden yaşlanacaksın. Bu en başından beri böyledir ve en sonuna, aydınlanıp da bu kısır döngünün dışına çıkabilene ve tamamen farklı bir kanuna dahil olabilene dek de böyle olacaktır. Bireysellikten evrenselliğe sıçrayabilirsin. Bu yüzden bir acele, bir yapışıp kalma durumu söz konusu değildir.

Batı tek yaşama dayanan Musevi inancını temel almıştır. Hıristiyanlık yalnızca Museviliğin bir dalıdır. İsa bir Musevi olarak doğmuş, öyle yaşamış ve ölmüştür; asla bir Hıristiyan olduğunu bilmemiştir. Müslümanlık da aynı Musevilik geleneğine dayalıdır.

Bu üç din de tek yaşama inanır. Bu çok tehlikeli bir inançtır çünkü sana hata yapma, herhangi bir deneyimi yeterince yaşayabilme şansı tanımaz; daima bir acele içinde olursun.

Batılı zihniyet tümüyle yanında iki, üç fotoğraf makinesi taşıyan, yalnızca üç haftalık vize alabildiğinden, her şeyin fotoğrafını çekebilmek için oradan oraya koşuşturan bir turiste dönmüştür. Ve bu üç hafta içinde tüm ülkeyi keşfetmek, tüm büyük anıtları görmek zorundadır. Oradayken görmeye zamanı yetmediği için onlara ancak evde, fotoğraf albümünde rahat rahat bakabilecektir.

Ne zaman turistleri hatırlasam aklıma bir yerden diğerine, Ajanta'dan Ellora'ya, Taj Mahal'den Keşmir'e aceleyle koşturan yaşlı kadınlar gözümde canlanıyor. Acele ediyorlar çünkü hayat kısa.

Vakit nakittir sözünü yaratan da sadece bu Batı zihniyetidir. Doğuda akış yavaştır; acele edilmez çünkü ebediyet kişinin önünde durmaktadır. Daha önce de buradaydık ve yine burada olacağız, öyleyse acele etmek niye? Onun yerine her şeyin tadını tüm yoğunluğu ve bütünlüğüyle çıkarmalı.

Yani, birincisi: tek yaşam düşüncesi yüzünden Batı gençliğe kafayı takmış ve genç kalabilmek, gençliği uzatabilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya başlamıştır. Bu ikiyüzlülüğe neden olur ve bu da doğal gelişim sürecini sekteye uğratır. Yaşlandığında gerçekten bilgeleşmeni engeller çünkü yaşlılıktan nefret ediyor olursun; yaşlılık sana yalnızca ölümü hatırlatmaktadır. Yaşlılık son noktanın fazla uzakta olmadığını, terminale yaklaştığını, yalnızca bir kez daha düdük çaldıktan sonra trenin duracağını hatırlatır.

Yaşlılık Batıda yalnızca son noktanın gelmekte olduğunu hatırlatır ve noktalı virgülü uzatmak istersin. Ama kimi kandırmaya çalışıyorsun? Kendin artık genç olmadığını fark ettikten sonra tüm dünyayı kandırmaya devam etsen ne fark eder? Ama sen artık genç değilsin ve yalnızca gülünç olmaktasın.

İnsanlar genç kalmak için çaba gösterir ama gençliğin elden gidiyor olma korkusunun onları dolu dolu yaşamaktan alıkoyacağını bilmezler.

İkinci olarak da gençliği yitirme korkusunun yaşlılığı zarafetle karşılamanı engelleyecek oluşudur. Böylece hem —neşesi ve yoğunluğuyla— gençliği, hem de zarafet, bilgelik ve huzur getiren yaşlılığı kaçırmış olursun. Tüm bunlar yaşama dair yanlış bir fikirden kaynaklanır. Batı, yaşamın tek olduğu fikrini değiştirmediği sürece, bu iki yüzlülük, bu yapışıp kalma, bu korku da değişmeyecektir.

Aslında yaşam tek bir ömürden ibaret değil, birçok kereler yaşadın ve daha birçok kereler yaşayacaksın. Bu yüzden her anı olabildiğince tam olarak yaşa; bir sonraki ana atlamak için acele etmene gerek yok. Vakit nakit değildir, tüketilemez; o zenginler için olduğu kadar yoksullar için de vardır. Zaman söz konusu olduğunda zenginler daha zengin, yoksullar daha yoksul değildir.

Yaşam sonsuz bir döngüdür.

Yüzeyde görünür olanın kökü çok derinlere, Batı dinlerine dayanır. Onlar sana yalnız yetmiş yıl biçerek son derece cimri davranmışlardır. Bunu hesaplamaya kalkarsan yaşamının üçte birinin uykuya, üçte birinin ise yiyecek, giyecek ve ev masraflarını karşılamak için çalışmaya gittiğini göreceksin. Geriye kalan kısa süre ise eğitim, futbol maçları, filmler, saçma sapan tartışma ve çekişmelere gidiyor. Bu durumda yetmiş senelik ömrünün yedi dakikasını bile kendine ayırabilmişsen bilge biri sayılırsın. Ancak bütün ömrün boyunca bu yedi dakikayı bile kendine ayırman zordur. Öyleyse nasıl kendini bulacaksın? Varlığının, yaşamının gizemine nasıl ereceksin? Ölümün bir son olmadığını nasıl kavrayacaksın?

Yaşam deneyimini başlı başına kaçırdığın için, ölüm gibi müthiş bir deneyimi de kaçıracaksın. Yoksa ölümün korkulacak hiçbir tarafı yoktur. Ölüm güzel bir uyku gibidir, rüyasız, başka bir bedene sessizce

ve huzurla geçebilmek için ihtiyaç duyduğun derin bir uyku. Ölüm cerrahi bir olaydır, neredeyse anestezi gibidir. Ölüm düşman değil dosttur.

Ölümü dost olarak kabul ettiğin ve yetmiş senelik kısacık ömrünü korkusuzca yaşamaya başladığında, yaşamının sonsuzluğunu kavrayabildiğinde her şey yavaşlayacak ve koşuşturmaya hiç gerek kalmayacaktır.

İnsanlar her konuda aceleci davranıyor. Çantalarını kaptıkları gibi, içine bir şeyler tıkıştırarak, —kendi karısı mı yoksa başkasının karısı mı olduğunu bile görmeden— karısını öpen çocuklarına 'Hoşça kalın' diyerek evden fırlayan adamlar gördüm. Böyle yaşanmaz. Hem bu hızla nereye yetişeceğini sanıyorsun?

Genç bir çift yeni bir araba almışlardı ve son sürat gidiyorlardı. Kadın sürekli, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyordu çünkü kadınlar biraz daha eski kafalıdır. "Söylesene, nereye gidiyoruz?"

Adam çıkıştı, "Beni rahatsız edip durma. Sorun nereye gittiğimiz değil ne hızda gittiğimiz?"

Hızın kendisi, varılacak olan yerden daha önemli hale geldi. Hız daha önemli çünkü hayat çok kısa. Öyle çok şey yapman gerekiyor ki bunların hepsini büyük bir hızla yapmazsan hiçbir şeyi yetiştiremezsin. Birkaç dakikalığına da olsa sessizce oturamazsın; bu zaman kaybı gibi görünür. O birkaç dakikada bile biraz daha fazla para kazanabilirsin.

Yalnızca gözlerini kapayıp zaman kaybetmek niye? Hem içinde ne var ki? Bunu çok merak ediyorsan hastaneye gidip bir iskelete bakabilirsin. Bir kez bu iskeleti gördükten sonra da yaşam daha da güçleşecek; karını öperken bunu yapanın iki iskelet olduğunu bileceksin. Birisi röntgen gözlükleri icat etmeli ki insan bu gözlükleri takıp etraflarındakilerin sırıtan iskeletler olduğunu görebilsin. Büyük ihtimalle gözlükleri çıkarabilecek kadar hayatta kalamayacaktır; onca sırıtan iskelet kalbini durdurmaya yetecektir... "Tanrım, gerçek bu! Tüm mistiklerin 'İçe doğru bak" dedikleri bu muydu? Sakın onları dinlemeyin!"

Batının bir mistik geleneği yoktur. O dışa dönüktür: dışarıya bak, görecek o kadar çok şey var ki. Ama içte de iskeletten fazlasının varolduğunun farkında değillerdir; iskeletin içinde bundan daha fazlası vardır. Bu, senin bilincindir. Gözlerini kapayınca iskeletle değil kendi yaşam kaynağınla karşılaşırsın.

Batının kendi yaşam kaynağıyla derin bir buluşma yaşaması gereklidir, o zaman acele de ortadan kalkacaktır. O zaman kişi, yaşam gençlik getirdiğinde gençliğin, yaşlılığı getirdiğinde yaşlılığın, ölümü getirdiğindeyse ölümün tadını çıkaracaktır. Bileceğin tek şey karşına çıkan her şeyin tadını çıkarmak, onu bir kutlamaya dönüştürmek olacak.

Ben gerçek dini her şeyi bir kutlamaya, bir şarkıya, bir dansa dönüştürme olarak tanımlıyorum.

Yaşlı bir adam doktora gidip şöyle demiş, "Cinsel dürtümle ilgili bir şeyler yapmak zorundasınız."

Doktor yaşlı, güçsüz adama şöyle bir bakıp, "Efendim, bu cinsel dürtü yalnızca sizin kafanızdaymış gibi geliyor bana" demiş.

"Benim söylemek istediğim de bu ya evladım" demiş yaşlı adam, "onu oradan biraz aşağıya indirmem gerekiyor."

Yaşlı bir adam bile bir playboy olmak istemekte. Bunun kesinleştirdiği bir şey varsa o da gençliğini tam olarak yaşayamamış olduğudur. O gençliğini kaçırdığı için hâlâ onu düşünmektedir. Artık bu konuda yapacak hiçbir şeyi olmasa da zihni tümüyle, sürekli, o zamanlar acele içinde olduğu için gençliğinde yaşayamadıklarını düşünmektedir.

Gençliğini yaşayabilseydi, tüm baskılardan, cinsellikten serbest kalmış olacağı için cinsel dürtüsünü bir kenara bırakmak zorunda kalmayacaktı. O zaten yok olmuş, yaşanmışlıkların sonucunda buharlaşıp gitmiş olacaktı. Kişi kendini geri çekmeden; dini, din adamlarını araya karıştırmadan yaşamalıdır ki cinsel dürtüsü yok olup gitsin. Yoksa gençliğini kilisede geçirdiği için yaşlılığında da İncil'in arasında sakladığı playboy dergisini okuyacaktır. İncil o yaşta yalnızca bu işe yarar; çocuklara yakalanıp gülünç duruma düşmemek için playboy gibi dergileri arasında saklamaya...

Üç tane yaşlı adam bir parkta oturmuş laflıyorlardı. En gençleri yetmiş, ortancaları seksen, en yaşlıları ise doksan yaşındaydı. En genç olanları biraz üzgün görünüyordu. Ortanca olan sordu, "Neyin var, çok üzgün görünüyorsun?"

Adam, "Çok büyük bir suçluluk duygusu içindeyim" diye yanıt verdi. "Size anlatırsam belki üzerimden bu yükü atmış olurum. Çok güzel bir kadın evimizde banyo yapıyordu. O bizim evde bir misafirdi ve ben kapı deliğinden onu gözetlerken anneme yakalandım."

Diğer iki adam gülerek şöyle dediler: "Seni sersem! Herkes çocukluğunda böyle şeyler yapar."

Adam, "Ama bu çocukken olmadı ki, bugün oldu" dedi.

İkinci adam, "O zaman gerçekten ciddi bir durum. Ben de size üç gündür beni yiyip bitiren, kimselere açamadığım bir sıkıntımdan bahsedeyim. Karım üç gündür sürekli beni reddediyor" demiş.

Birinci adam, "Bu çok kötü" diye yanıtlamış.

Ama içlerinden en yaşlı olanları gülerek şöyle demiş, "Sor bakalım karısı neyi reddediyormuş."

O da sormuş ve ikinci adam, "Fazla bir şey değil. Beni daha fazla utandırmayın. Bu basit bir şey. Karımın elini tutup üç kere bastırıyorum ve önce o, sonra da ben uykuya dalıyoruz. Ama üç gecedir ne zaman elini tutsam, 'Bu gece olmaz, bu gece olmaz! Kendinden utanmalısın, yaşlı başlı adamsın. Bu gece olmaz' diyor" diye anlatmış.

Üçüncü adam, "Bu da bir şey mi?" diye yanıt vermiş. "Başıma gelenleri size itiraf etmem gerek çünkü siz benden gençsiniz ve bu anlattıklarım ileride işinize yarayabilir. Dün akşam, gecenin sonuna doğru, hava ağarmaya başlarken tam karımla sevişmeye hazırlanıyordum ki bana dönüp, 'Ne yapmaya çalışıyorsun sersem herif?' diye sordu. 'Ne mi yapmaya çalışıyorum, seninle sevişmeye tabi ki' diye cevap verdim. O da 'Bu gece bu üçüncü oluyor. Ya uyu, ya da bırak ben uyuyayım. Sevişmek, sevişmek, sevişmek' diye çıkıştı. Sanırım hafızamı kaybediyorum. Yani sizin sorunlarınız benimkinin yanında hiç kalır. Baksanıza hafızamı kaybediyorum."

Yaşlı insanlara kulak verirsen şaşırırısın çünkü konuştukları tek şey yaşamış olmaları gereken ama artık yaşayamayacaklarıdır. Çünkü o zaman İncil okuyup, rahibi dinliyorlardı.

O rahipler ve o kutsal kitaplar insanları doğru yoldan saptırmışlardır çünkü onlar doğaya aykırı fikirler aşılayıp doğalarına uygun olarak yaşamalarını engellemişlerdir.

Yeni bir insanlığa ihtiyaç duyuyorsak tüm geçmişi silmeli ve her şeye yeni baştan başlamalıyız. Ve ilk temel ilke şu olmalıdır: herkesin ideallere göre değil kendi doğasına göre yaşamasına yardımcı ol, bunu öğret ve korkusuzca, bütün ve yoğun yaşa. O zaman çocuklar çocukluklarının, gençler gençliklerinin tadını çıkaracak, yaşlılarsa doğallıkla yaşanmış koca bir hayattan sonra yaşlılığın getirdiği doğal zarafetten keyif alacaktır.

Yaşlılığın bir zarafet ve bilgelik taşıyor, ışık ve neşeyle, tatmin, doyum ve mutlulukla dolup taşıyorsa...senin mevcudiyetinde çiçekler açıp, sonsuzluğa dair bir koku beliriyorsa ancak o zaman gerçekten yaşamış olduğun anlaşılabilir. Bunlar noksansa da bu bir yerlerde yoldan saptığının, din adamlarına, yoldan çıkarıcılara, suçlulara kulak vererek doğana karşı geldiğinin göstergesidir. Ve doğa her zaman öcünü alır. Ve onun öcü yaşlılığını yok edip onu çirkinleştirmek, hem kendi gözlerinde, hem de başkalarının gözlerinde çirkin hale getirmektir. Yoksa yaşlılık gençliğin bile sahip olamayacağı bir güzelliğe sahiptir.

Gençliğin de kendine has bir olgunluğu vardır ama bilgelik taşımaz. İçinde çok fazla ahmaklık, amatörlük barındırır. Yaşlılıkta ise insan kendi yaşam tablosuna son rötuşları eklemiştir. Ve bu rötuşları yaptıktan sonra kişi neşe içinde, dans ederek ölmeye hazırdır. Kişi artık ölümü buyur etmeye hazırdır.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 17 -Varoluş Halleder Göz Kulak Olur

Varoluş kendi kendine yeterlidir. Ben senin varoluşla ilişkini araştırmanı istiyorum ve o araştırmanın sonucunda ortaya çıkacak olan şey inanç değil güven olacaktır. Güven duymanın kendine has bir güzelliği vardır.

20 Mayıs 1987, Akşam

Sevgili Osho,

Lütfen oluruna bırakmakla tanıklık etmek arasındaki ilişki hakkında bir şeyler söyler misin?

Prem Vijen, oluruna bırakmak tanıklığın içinde çiçek açabileceği atmosferdir. Onlar neredeyse aynı deneyiminin iki tarafı gibidir; birbirlerinden ayrı değildirler. Kişi tanıklık etmeden oluruna bırakamaz, oluruna bırakmadan da tanık konumuna gelemez.

Oluruna bırakmak bütünüyle rahatlamak anlamına gelir: hiçbir gerilim, hiçbir düşünce, hiçbir arzu kalmamıştır; zihin hareket etmemekte, hiçbir yere gitmemekte, çalışmamaktadır. Sessizlik içindeki zihin yaşamın en müthiş deneyimine izin verir; yeni bir olgu: tanıklık ortaya çıkar.

Hepimiz yaşıyoruz ve hepimiz bir parça bilince sahibiz, aksi taktirde yaşam olanaksız olurdu. Ama bilincimiz çok yüzeyseldir, yalnızca tenimizin altına kadar, hatta o derinliğe bile inemez.

Tanıklık ise senin kadar, varoluş kadar derindedir. Kişinin yalnızca izlenmesi gereken ne kaldıysa onu izlediği, varoluşun içinde yaşamın erişebileceği en derin noktadır: muazzam bir sükûnet, müthiş bir sevinç, seni çevreleyen enfes bir varoluş ve derin bir coşku —sözsüz bir şarkı, hareketsiz bir dans— söz konusudur. Tanıklık en derin dini deneyimdir. Yalnızca ona varmış olanlar gerçekten yaşamış sayılır; diğerleri bitkisel hayattadır.

Gerçekten çoğu insan hayatlarını bitki gibi sürdürür. Kendilerini bitkiden öteye götürecek hiçbir şey öğrenmemişlerdir. Bilincini yükseltmekteki tek amaç bu bitkisel varoluştan çıkabilmektir. Oluruna bırakmak gerekli olan topraksa, tanıklık, izlemek ve uyanık olmak ise tohumların kendisidir. Senin sadece doğru tohuma doğru toprağı sağlaman gerekiyor, o zaman varlığında nilüferlerin yetişmesi kaçınılmaz olacaktır.

Sevgili Osho,

Varoluş göz kulak olur ne demek?

Nirada, biz varoluştan ayrı değil, onun birer parçasıyız. Ayrılmak istesek bile ayrılamayız. Yaşamımız varoluşla birlikte olmanın bir bölümünü oluşturur. Ve varoluşla ne kadar birlikte olabilirsen o kadar canlı olursun. Tam olarak, yoğun olarak yaşanmasına dair sürekli ısrarım bu yüzden, ne kadar derinlemesine yaşarsan, varoluşla temasın da o kadar fazla olacaktır. Sen ondan doğdun, her an, her soluğunla, her kalp atışınla yenilenmekte, canlanmakta, yeniden doğmaktasın; varoluş sana göz kulak oluyor.

Ama biz kendi varlığımızın, kendi soluk alışımızın farkında değiliz. Gautam Buda dünyaya son derece basit ama son derece değerli bir meditasyon olan vipassana'yı armağan etmiştir. Vipassana sözcük olarak, soluğunu —soluğun giriş ve çıkışını— izlemek anlamına gelir.

İnsanlar Buda'ya, "Bunu yapmakla ne olacak?" diye soruyorlardı. O bir kuramcı değildi. Onlara "Yapın ve görün. Bunu deneyip ne olduğunu bana bildirin. Bana sormayın" diyordu.

Soluk alıp verişini izledikçe büyük bir olaya tanık olmaya başlarsın —soluğun aracılığıyla sürekli, kesintisiz bir şekilde varoluşla bağlantı halindesindir— bunun tatili de yoktur. Uyusan da uyanık olsan da, varoluş senin içine yaşam akıtmaya ve içinde ölü olan şeyleri de temizlemeye devam eder.

Karbondioksit ölüdür ve içinde birikmeye başlarsa sen de ölürsün. Oksijen ise yaşam demektir ve sürekli olarak içindeki karbon dioksitin taze oksijenle yer değiştirmesine ihtiyaç duyarsın. Buna

göz kulak olan kimdir? Sen olmadığın kesin! Buna göz kulak olan sen olsaydın şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun ve bu soruyu soramazdın. Bazen soluk almayı unuturdun veya bazen kalbin atmayı, kanın bedeninde dolaşmayı unutabilirdi; her şey ters gidebilirdi. Hata yapabileceğin bin bir türlü şey vardır. Ama hepsi derin bir uyum içinde işlemeye devam eder. Bu uyum sana mı bağlıdır?

Yani ben "varoluş göz kulak olur" dediğimde felsefi bir şeyden söz etmiyorum. Felsefe çoğunlukla anlamsızdır. Ben yalnızca var olan bir gerçeklikten söz ediyorum. Ve bilinçli bir şekilde bu durumun farkına varabilirsen, bu senin içinde büyük bir güven yaratacaktır. Benim "varoluş göz kulak olur" deyişim senin içinde varoluşa güvenebilmenin güzelliğini kazandırabilecek bir bilinci tetiklemeye yöneliktir.

Ben senin hayali bir Tanrıya, bir Mesih'e, seni koruduğunu sandığın çocukça bir baba figürüne inanmanı istemiyorum. Bunların hepsi varsayıma dayalıdır.

Bu dünyaya hiçbir kurtarıcı gelmemiştir.

Varoluş kendi kendine yeterlidir.

Ben senin varoluşla ilişkini araştırmanı istiyorum ve o araştırmanın sonucunda ortaya çıkacak olan şey inanç değil güven olacaktır. Güven duymanın kendine has bir güzelliği vardır çünkü kendi deneyiminden kaynaklanmaktadır. Güven duymak seni rahatlatacaktır çünkü varoluş her şeyi halletmektedir; endişelenecek bir şey yoktur. Gerilmeyi, acı çekmeyi gerektirecek bir şey yoktur.

Güven duymak rahatlamanı, oluruna bırakmanı sağlar ve oluruna bırakmak da tanıklığa zemin hazırlar. Bunlar birbirleriyle bağlantılı olgulardır.

Üç tane yaşlı kadın, Catskill'de bir otelde oturmuş, oğulları hakkında böbürleniyorlardı.

"Benim oğlum doktordur" dedi Bayan Fletcher. "O hem dahiliyeci hem de cerrahtır ve o kadar çok para kazanır ki New York'ta Park Avenue'da bir apartmana sahiptir."

"Çok iyi" dedi Bayan Cornfield. "Benim oğlum da avukattır. Boşanma davaları, kazalar, vergi ve sigortayla ilgili davalara bakar. O kadar başarılıdır ki Beşinci Caddede iki tane apartmanı vardır."

"Hanımlar" dedi Bayan Baum." İkiniz de bu başarılı evlatlarınızla gurur duymalısınız. Gerçeği söylemek gerekirse benim oğlum bir eşcinseldir."

"Çok yazık" dedi Bayan Cornfield, "Peki geçinmek için ne yapıyor?"

"Hiçbir şey" diye yanıt verdi Bayan Baum, "İki tane arkadaşı var: biri park Avenue'da bir tane apartmanı olan bir doktor, diğeri ise Beşinci Caddede iki apartmanı olan bir avukat."

Varoluş göz kulak olur.

Sevgili Osho,

Kör ve cahil bir insan, kör ve cahil bir terapistten ve onun kör tavsiyelerinden nasıl fayda görebilir? Bu yalnızca karanlık tünelde birkaç tane havai fişek patlatıp, birlikte biraz eğlenmek ve heyecan duymak, bu yolculuğu biraz hafifletmek için midir? Asıl yardım ve rehberlik yalnızca senin gibi bir ustadan gelmez mi? Lütfen yorum yapabilir misin?

Prem Ruchi, "Kör ve cahil bir insan, kör ve cahil bir terapistten ve onun kör tavsiyelerinden nasıl fayda görebilir?" diye soruyorsun. Kanser olursan, kanser olmamış bir doktorun sana yardım edemeyeceğini mi söylüyorsun? Kansere yakalanmış bir doktor mu arayacaksın; sana bir tek o mu yardım edebilir?

Hayatın içinde deneyime değil de uzmanlığa sahip olan birçok kimseden yardım görürsün. Deneyimle uzmanlık arasındaki fark büyüktür ama uzmanın da yardımcı olabileceği durumlar vardır.

Hatırlanması gereken ilk husus terapistin de senin kadar kör ve cahil olduğudur ve belki de bu bir yeterlilik sağlar çünkü o da körlük ve cehaletin ne anlama geldiğini bilmektedir. O senin kadar perişan bir durumdadır, perişanlığın tadını bilmektedir. Onu senden ayıran tek şey onun belli bir sanatta, terapi alanında uzmanlık sahibi oluşudur.

Terapi bilgisi kendine yardım etmesini sağlayamamış olabilir ama bu bilginin sana faydası dokunabilir. En azından sende olmayan bir uzmanlığa sahiptir. En azından senin sorununu analiz edebilir. Bu

soruna bir çözüm getiremeyebilir ama bazı sorunların çözüme değil, sadece analiz edilmeye ihtiyacı vardır. Onun ne olduğunu bildiğinde, analitik olarak temeline inildiğinde sorun da ortadan kaybolur.

Sigmund Freud'un psikolojik olarak senden farklı mı olduğunu düşünüyorsun? Ama o başlı başına psikanaliz bilimini ortaya koymuştur ve bu bilim birçok insanın aydınlanmasına olmasa da kör olduklarının, karanlığın içinde el yordamıyla ilerlemeye çalıştıklarının ve bir ustaya ihtiyaç duyduklarının farkına varmasına yardımcı olmuştur. Bu da azımsanacak bir şey değildir.

"Bu yalnızca karanlık tünelde birkaç tane havai fişek patlatıp, birlikte biraz eğlenmek ve heyecan duymak, bu yolculuğu biraz hafifletmek için midir?" diye soruyorsun.

Terapistin elinden bu kadarı geliyor olsa bile, güzel bir parti vermek —İtalyanlar gibi— karanlık bir tünelde havai fişekler patlatıp yolculuğu daha keyifli bir hale getirmek bile büyük bir hizmettir. Belki çok fazla yol alamayacak, doğru yolu bilmediğin için tünelin dışına çıkmayacaksın hatta tünelin daha içine doğru girmiş olacaksın. Ama terapist seni en azından harekete geçirmiş olacak. Senin tekerleklerini yağlamış olacak.

Bu hareketten başka bir şey doğacak. O en azından senin içine bir özlem yerleştirecek. Sana gerekenleri sunamasa da içinde bir özlem, bir hayal yaratmış olacak. Ve bu az buz bir şey değildir çünkü milyonlarca insan böyle bir hayale bile sahip olmadan, kendi sefil hayatlarını öylesine tatmin içinde yaşıyorlar ki, başka bir şeylerin mümkün olamayacağını, hepsinin bu olduğunu düşünüyorlar.

Terapist en azından senin içinde bundan daha fazlası olduğuna dair bir özlem doğurur ve bu yüzden ona minnet duyman gerekir. Onun kendisi de arayışta olabilir; arıyordur ve bunu sana da bulaştırmıştır.

Sen sadece bir özlem ve arzu değil gerçek bir yardım ve rehberlik istiyorsun. Çiçekleri istiyorsun ama tohumları istemiyorsun. Terapist en azından tohumları ekip, toprağı hazırlayabilir. Seni durağan, uykulu halinden uyandırıp, bilinmeyene doğru bir yolculuğa çıkarabilmek için terapistlerden faydalanıyorum. O arzu bir kez uyandığı zaman, bir usta yardımcı olabilir. Terapist çapalama işini üstlenebilir.

Asıl yardım ve rehberliğin ancak bir ustadan gelebileceği doğrudur. Ama senin asıl yardıma ihtiyacın var mı? Asıl rehberliğe ihtiyacın var mı? Bunları hak ediyor musun? Büyük bir usta kapını çalsa bile onu buyur edebilecek misin? Buna hazırlıklı mısın?

Bir ustayı kabul edebilmek, hatta onu tanıyabilmek bile uzun bir hazırlığı gerektirir. Terapist bu hazırlığı yapabilir, böylelikle gerçek ustanın karşısına geldiğinde terapist sana susuzluğu aşılamış olduğundan, usta artık susuzluğunu giderebilir. Susuzluk olmaksızın en büyük usta bile yardımcı olamaz.

Körlerin körlere yol gösteremeyeceğini, cahil bir kimsenin bir başkasını ışığa, uyanışa götüremeyeceğini anlıyorum ama işe yarayacak başka bir şey yapabilirler. Terapi dünyada başka hiçbir usta tarafından bir yöntem olarak kullanılmamıştır, ama ben onu muazzam derecede faydalı buluyorum: o, terapilere katılanların esas olana susamalarını sağlıyor. Terapist esas olanı sunamasa da, ona karşı bir susuzluk duyulmasını sağlayabiliyor. Bunun için minnet duymalısın çünkü sana verdiği bu hizmet küçük bir şey değildir.

Ve terapi iki tarafı da keskin bir bıçaktır. O katılımcıya yardım ederken, aynı zamanda terapiste de fayda sağlar. Terapist de aynı teknenin içindedir. O da el yordamıyla ilerlemekte, o da belirsizlik içinde, "Hakikat diye, mutluluk diye, coşku diye bir şey vardır" diye garanti veremeyecek bir konumdadır. Ama o da insanların susuzluğunu gördükçe kendi susuzluğu da hiç olmadığı kadar artacaktır. Bunca insan bilinmeyene doğru bir yolculuk gibi muazzam bir meydan okumanın farkına varıyorsa, onun kendisi de bir yolcuya dönüşür. Bir yolcuya dönüşmemişse sana yardım ettiği halde kendine bir yardımı olamamış demektir.

O sahte bir öğretmen de olabilir; terapist olmanın tehlikesi de budur. Çok iyi bir öğretmen olduğunu çünkü birçok insanın gerçeğe susamasını sağladığını düşünmeye başlayabilirsin. Ve belki de onlara sahte güzellikler taşımaya da başlarsın çünkü onlar neyin sahte neyin gerçek olduğunu bilmez, bu ayrımı yapamazlar.

Birçok sahte terapist vardır; onlar ustaya dönüşmeye başladıkları anda sahteleşirler. Onlar usta değildir. Onlar da en az diğerleri kadar arayıştadır; belki kendilerini daha iyi ifade ediyor ve daha bilgili olabilirler. Terapist olarak kalıp, fazla bir şey bilmediklerini, yalnızca belli bir uzmanlığa sahip olduklarını hatırlarlarsa sana ve kendilerine yardımları dokunabilir. Yoksa Kabir'in dediği gibi: "Körler körlere yol gösterir ve hepsi kuyuya düşerler." Gidecek başka bir yer yoktur, er ya da geç içine düşecekleri bir kuyu bulacaklardır.

İsrailli bir adam Paris seyahati sırasında bir genelevi ziyaret eder ve belli bir Michelle için de ısrar eder. Michelle'in uygun olmadığı söylense de bin dolar vereceğini eklediğinde kadın kendisine getirilir ve geceyi birlikte geçirirler.

Ertesi gece adam geri dönüp aynı cömert teklifte bulunur ve yine geceyi birlikte geçirirler. Sonunda üçüncü gece Michelle neden bu şımartıcı ilgiye layık bulunduğunu sorar.

"Ben İsrailliyim de" der adam.

"Öyle mi?" diye atılır Michelle, "Ben de İsrailliyim."

"Evet biliyorum" diye devam eder adam. "Büyükannen benim ailemle aynı apartmanda oturuyor ve Paris'e gideceğimi öğrenince de sana ondan istediğin üç bin doları götürmemi rica etti."

Bir Musevi daima bir Musevi'dir; yapabileceği başka bir şey yok, kör bir adam, kör bir adamdır.

Terapistin son derece alçakgönüllü ve uyanık olması gereklidir ve ona gelen insanların da şunun farkına varmalarını sağlamalıdır: "Ben de hakikatten sizin kadar uzağım ama size sunabileceğim belli bir uzmanlığa sahibim. Belki de bu sizin yolu bulmanıza yardımcı olacaktır. Ben yolun kendisi değilim ama size belki yolu aydınlatabilecek bir mum sağlayabilirim."

Bu çok fazla bir şey değildir, bir mumdur ama ruh için karanlık bir gecede bir mum bile büyük bir şey, bir hazinedir çünkü yolunu bulmasına yardım eder.

Terapist arayışta olanla usta arasında bir köprü oluşturmalı, kendisi ustaya dönüşmeye çalışmamalıdır.

Sevgili Osho,

Geçen gece videoda ikinci kez hiçbir ustanın bir kadın tarafından ihanete uğramadığını söylediğini duydum. Bunu anlamıyorum. Peki ya Sheela ve onun çetesi? Onlar sana ihanet etmediler mi? Ben kendi adıma, şu anda sana ihanet etmeyi aklımdan bile geçiremem ama bunu asla yapmayacağımdan da emin olamam. Sheela'nın pozisyonunda olsaydım ne yapardım bilemiyorum. Tüm bunları söylerken yüreğim acıyor ama zihnim alıp başını gidiyor ve anlamıyor. Lütfen yorum yap.

Prem Samyo, bir usta ancak kendisine inanılmasını talep ediyorsa ihanete uğrayabilir. Bana ihanet edemezsin çünkü ben senin inancına talip değilim. Benimle de olabilirsin, uzaklaşmayı da seçebilirsin. Benimle olmak senin özgür seçimin. Uzaklaşmak için de aynı şekilde özgürsün.

Bana kimse ihanet edemez.

Ben sana böyle bir şans tanımıyorum.

Bunun temelini, olasılığını tümüyle ortadan kaldırdım.

Binlerce insan benim yanımda oldu ve ellerinden geldiği kadar da yanımda yol almaya devam ettiler. Ama bu onlar için imkânsızlaşmaya başladığında —ki ben imkânsız bir adamım, yani bu onların suçu değil— kendilerine başka bir yol seçtiler. Ama benim bu konuda herhangi bir şikâyetim yok çünkü ben onların sonsuza kadar yanımda olmasını beklemiyordum. Aslında o kadar çok insanla uğraşmam gerekiyor ki eskilerden birkaç insanın kendi yolunu çizip, yenilere yer açmasını istiyorum. Benim karavanım yeterince büyük.

Eski ustalar ihanete uğrardı ama bu onların suçuydu çünkü onlar mutlak teslimiyet talep ederlerdi. Ben senden hiçbir şey istemiyorum. Benimle yürümek senin seçimin ve bunu dilediğin sürece sürdürürsün ve istediğin zaman da bana veda edersin.

Ben biraz tuhaf bir ustayım —ihanet edilemeyecek bir usta— çünkü ben senden teslimiyet veya taahhüt beklemeyen, karşılığında hiçbir şey istemeden, sevgime ve sessizliğime açık olabildiğinde buna şükrederek, elinden geleni vermeye çalışan bir ustayım.

Benimle birlikte yol almak veya kendine farklı bir yön seçmek ise tamamen senin kendi bireysel kararına kalmıştır. Kim bilir belki karavana geri döner, ya da benimle daha ileride bir kavşakta buluşursun. Her iki durumda da kapım sana açık olacaktır.

Seni benimleyken de, beni bırakırken de kabul ediyorum; bana asla geri dönmeyecek olsan da, bana geri dönmek istesen de kabulümsün. Benim tarafımdan hiçbir taahhüt beklentisi olmadığı için Prem Samyo, "hiçbir usta bir kadın tarafından ihanete uğramamıştır" derken beni hesaba katma. Ben eski ustalardan söz ediyorum; mutlak inanç, mutlak teslimiyet peşindeydiler. Onlara karşı neredeyse ruhsal bir kölelik içinde olmanı istiyorlardı ve bu durumun kendisi bazı insanların zihninde onlardan bağımsızlaşma arzusunu doğuruyordu.

Benden bağımsızlaşmayı arzu edemezsin çünkü zaten bağımsızsın. Bana ihanet etmeyi düşünemezsin çünkü bu saçma olacaktır. Ben senden asla inanç talep etmedim, o yüzden onu geri alamazsın. Ben senden asla hiçbir şey almadım o yüzden beni hayal kırıklığına uğratamazsın.

Benim kurduğum cümle geçmişteki ustalarla ilgiliydi.

Ben onların kategorisine dahil değilim.

Ben yeni bir çizginin; ustanın seninle dost olduğu, sana özgürlük verdiği, senin kendi başına ayakta durabilmeni istediği —ne kadar erken olursa o kadar iyi— yeni bir kategorinin başlangıcıyım. Hepinizin bana ihanet ettiği, sükûnet içinde oturup kendi kendime olmanın keyfini çıkarabileceğim günü dört gözle beklerim! Şu andan da keyif alabiliyorum ama bunu bir kalabalığın içinde yapmak başka şey, tek başına banyonda yapmak bambaşka.

Yani emin değilsen... bana ihanet etmek istemiyorsan ama bundan emin değilsen. Kim bilir bunu belki yarın yapmak isteyebilirsin? Ama unutma: bana ihanet etmek istesen bile bunu yapamazsın. Ben bunu imkânsız hale getirdim.

Ben yalnızca bir dostum. Biz bu yolda karşılaşmış yabancılarız. Sen benimle yürümekten keyif aldın, ben de senin benimle yürümenden keyif aldım, bir arada olmaktan memnunduk. Ama "Artık ayrılma vakti" dediğin anda senin gözyaşları olmadan, sevinçle ayrılabilmene yardımcı olacağım çünkü o zaman bağımsız olacaksın, kendin olacaksın.

Beni incitecek kapasiteye sahip değilsin. Geçmişteki tüm o ustalar inciniyordu ama bu durumu kendileri yaratıyorlardı. Ben senden bir şey beklemiyorum o halde beni nasıl hayal kırıklığına uğratabilirsin? Ne yaparsan yap, onu daha ne olduğunu bilmeden kutsayabilirim.

"Bay Baumgarten" dedi doktor. "Çok hasta bir adam olmanıza rağmen sanırım sizi kurtarmayı başaracağım."

"Doktor bunu yapabilirseniz, iyileştiğim zaman yeni hastanenize beş bin dolar bağışta bulunacağım."

Aylar sonra Doktor eski hastasıyla karşılaştı. "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Harika doktor, çok iyiyim, hiç daha iyi olmamıştım."

"Sizinle konuşmayı düşünüyordum," der doktor, "hastaneye yapacağınız bağış konusunda."

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Baumgarten.

"İyileşirseniz yeni hastaneye beş bin dolar katkıda bulunacağınızı söylemiştiniz."

"Öyle mi demişim?" diye sorar hasta. "Bu gerçekten ne kadar da çok hasta olduğumu gösteriyor."

Senden bir şey beklemek doğru değil çünkü sefalet içindesin. İçinde bulunduğun sefalet yüzünden teslim olabilir, inanç duyabilir, her türlü saçmalığa inanabilirisin. Ben geçmişte yapıldığı gibi senin sefaletini kötüye kullanamam.

Ben senin bu sefaletten çıkmana yardımcı olmak istiyorum ve benim ödülüm de bu olacak; seni gülümserken, şarkı söyleyip dans ederken görebilirsem bu bana yeter de artar.

Tamam mı Maneesha?

Evet, Osho.

Toplantı 18 -Kutsallığın Günışığı Vurmuş Dorukları

Güçlü rüzgârlar seni oraya buraya sürüklüyorsa, onlara direnme: onlar sen direndiğin için güçlü görünüyorlar. Rahatla ve bırak seni götürsünler. Onlarla git, bütün olarak git.

21 Mayıs 1987, Sabah

Sevgili Osho,

İsa'nın çarmıha gerildikten sonra Keşmir'e yaptığı yolculuğu anlatan kitabı yeni bitirdim ve artık kafamda onunla ve hakikate karşı duyduğu giderilemez susuzluğuyla ilgi net bir resim

var. Senin veya Buda'nın aydınlanmadan önceki hikâyelerinizde de aynı giderilemeyen susuzluk söz konusu. Oysa ben burada kendimi senin yanında, rüzgârda savrulan, hakikati aradığı halde, onu istediği yere çeken her şiddetli rüzgârla dikkati dağılan kuru bir yaprak gibi hissediyorum. Senin huzurunda olmak gitgide bu arayışımı yoğunlaştırmamı ve bu güçlü rüzgârları hakikate giden yolda daha önlere taşınmak için kullanabilmemi sağlayacak mı?

Vimal İsa'nın bir sözü vardır: "İste ki o sana verilsin, ara ki bulasın, kapıyı çal ki sana açılsın." Bunlar güzel sözler ama ancak çok yüzeysel bir düzlemde. Bir şiirsellik içeriyorlar ve bir gerçeklik payları da var ama maalesef ben onlarla aynı fikirde değilim.

Bu sözleri yeniden yazacak olsak ben şöyle derdim: "İsteme ki sana verilsin" çünkü istemek arzulamaktır, istemek talep etmektir, istemek sabırsızlıktır. İstemek güven demek değildir, sevgi demek değildir. Sevgi asla istemez ama her şey ona sunulur. Asla istemez, ama her zaman anlaşılır.

"Arama, yoksa onu kaçırırsın" çünkü her arayış seni kendinden uzaklaştırır; her yol seni kendinden uzağa götürür, "Arama, sadece ol, bulmuş olursun." Çünkü aradığın şey senin içinde. Bu uzakta olan bir şey değil, arayanın ta kendisi. Aranması gerekmiyor çünkü o arayanın ta kendisi. İstediğin veya aradığın anda değil sessiz olduğun anda o senindir, sen osun.

"Kapıyı çalma, çünkü her kapı çalış seni dilenciye çevirir". Çünkü çalınan tüm kapılar başkalarının kapılarıdır. Ve bu başka birinin evinde bulunacak bir şey değildir; senin içindedir. Çalman gereken hiçbir kapı yok. Sadece kesinlikle merkezinde olmalısın; o zaman kapılar hep açık olacaktır. Lao Tzu veya Chuang Tzu böyle söylerdi. İsa da Doğuda doğmuş olsaydı, biliyorum ki o da aynı şeyi söylerdi. Batının atmosferi böyledir; tüm arayış nesneye yöneliktir ve kimse arayanın kendisini umursamaz.

Muazzam zekâlara sahip, yaşamlarında büyük buluşlara imza atan müthiş bilim adamları vardır ama kendilerini tamamen ıskalarlar. Bunun nedeni hep bir şeylerin arayışı içinde olmalarıdır; oysa kişinin kendisi zaten oradadır; sadece rahat bir bilinçte bir oluruna bırakmışlık halinde olmak gerekir.

Bu bana dünyaya ayak basmış en mühim kadınlardan biri olan Rabiya el-Adabiya'yı anımsattı. O gerçek bir asidir ve asi olmayan hiç kimse dindar olamaz. Asilik dindarlığın biricik temelidir. Gelenekçi olan, Ortodoks olan asla dindar olamaz.

O sebze almaya pazara gidiyordu ve ülke çapında tanınan büyük bir Sufi olan Cüneyt'le karşılaştı. Caminin dışında oturmuş yüksek sesle dua ediyor ve gökyüzüne bakarak yakarıyordu, "Sesimi ne zaman duyacaksın? Kapıları neden açmıyorsun? Bunca zamandır bekliyorum, beni duyuyor musun, yoksa duymuyor musun? Senin kapını çalmaktan bitap düştüm.

Rabiya onun arkasında durduğu için tüm bunları duymuştu ve kafasına vurdu. O arkasına dönüp baktı —dua etmekte olan birini rahatsız etmek son derece dine aykırı bir davranıştı— ve bu garip kadını, Rabiya'yı gördü. Kadın, "Cüneyt sen olgunlaşacak mısın yoksa olgunlaşmayacak mısın?" diye sordu.

"Gözlerin tamamen mi kör? Çünkü bütün kapılar açık duruyor. Kapılar daima, yirmi dört saat, gece gündüz açık duruyor. Bu nasıl bir saçmalıktır ki sen Allah'tan 'Kapıları aç' diye talep edip duruyorsun. Allah bile bu konuda ne yapabilir; zaten açık olan kapıyı nasıl açabilir? Sadece sessizce bak, kapılar dışarıda değil. Gözlerini kapat ve gör. Ve unutma seni bir daha böyle saçmalarken görürsem gerçekten sert bir şekilde vuracağım! Kendi duanla kendinden kaçıyorsun."

Bu ani bir aydınlanma deneyimiydi. Cüneyt gözlerini yumdu ve içine baktı...kapılar açıktı. Aradığın şey senin içinde gizli ve aramaya devam ettiğin sürece kaçırmaya da devam edeceksin.

Vimal hakikati aramayı ciddi bir olaya dönüştürme. Rahat davran, unutma rahat, doğrudur. Güçlü rüzgârlar seni oraya buraya sürüklüyorsa, onlara direnme: onlar sen direndiğin için güçlü görünüyorlar. Rahatla ve bırak seni götürsünler. Onlarla git, bütününle git.

Lao Tzu bir ağacın altında otururken, sararmış bir yaprağın yavaş, yavaş ağaçtan düşüşünü izleyerek aydınlandı. Rüzgâr onu bir oraya bir buraya götürüyordu ve o buna karşı hiç direnmiyordu. O tümüyle her yere gitmeye razıydı çünkü aradığın hakikat her yerdedir. Bunu görmek için gereken tek şey rahatlamış bir bilinçtir.

O rüzgârlar sana karşı değil, senin dikkatini dağıtmak için değil. Sorun senin direncindir. Sen arayışını çok ciddi bir hale getirdin. Biraz daha oyuncu bir havada ol. Rüzgârla birlikte dans et; direnmeden onun seni ister kuzeye, ister güneye, ister doğuya, ister batıya götürmesine izin ver.

Bu direncinin altında senin egon yatıyor. İnsanlar, "Ego nedir?" diye sorarlar. O senin varoluşa karşı gösterdiğin dirençtir." Peki egosuzluk nedir?" O senin rahatça var olma halindir, bir oluruna bırakma halidir. Rüzgâr seni nereye götürürse tam olarak git, isteyerek, sevinçle, dans ederek, şarkı söyleyerek git.

Rüzgârın seni götürdüğü yerde hakikati bulacak değilsin. Onu kendi direnmeyişinde, oluruna bırakışında, oyunculuğunda, ciddi olmayışında, kahkahanda bulacaksın.

Hastalıklı insanlar —psikolojik olarak, ruhani olarak hastalardı— insanlığa fazlasıyla uzun süre hükmetti ve herkesi fazlasıyla ciddileştirdiler. Benim tüm yaklaşımım ise oyun oynamaya, ciddi olmamaya ve rahat olmaya yönelik. Rahatlamak duadır. Dirençsizlik egosuzluktur. Ve egosuzluk içinde her şeyi barındırır. Ciddi olanlar gergindir, ciddi olanlar endişelidir. Ciddi olanlar daima doğru yolda olup olmadıkları konusunda tasalıdır... ve yol gösteren hiçbir işaret de yoktur. Tüm yollar hayal ürünüdür.

Varoluş gökyüzü gibidir, hiçbir yol içermez. Kuşlar uçar ama hiçbir ayak izi bırakmazlar; gökyüzü olduğu gibi kalır. Bilincin de böyle çok daha temiz ve çok daha açık bir alandır, üzerinde ne bir ayak izi, ne de bir yol vardır.

Sen yoldan çıkmazsın. Bunun için öncelikle bir yol olması gerekir. Hakikati bulmak bir hedef değildir, bir hırsa dönüştürülemez.

Hakikati bulmak kendini bulmaktır.

Ve ancak rahatlamış bir haldeyken kendini bulabilirsin. Kim senin dikkatini kendinden başka bir yöne çekebilir? Rüzgâr seni kuzeye veya güneye götürebilir ama seni kendinden başka bir yöne götüremez; sen neredeysen oradasındır.

Eğer yaşamı oyuncu bir ruh haliyle yaşıyorsan en büyük duayı, yolsuz yolu öğrenmişsin demektir.

Çoğu büyük şehirde dini bir telkine ihtiyaç duyulduğunda ulaşılabilecek, banttan yayınlanan kısa bir vaazın dinlenebileceği bir telefon hattı mevcuttur. Artık ateistler için de böyle bir hattın oluşturulması gerektiği konuşuluyor: numarayı arıyorsun, kimse cevap vermiyor.

Bence bu bant kaydı gerçeğe kısa bir vaazdan çok daha yakındır. Sessizliği dinleyebilirsen —kimse yanıt vermediği için kendi başına kalmışsındır— bu bir meditasyona dönüşebilir.

Hedef diye bir şey yok. Gitmen gereken bir yer veya bulman gereken bir şey yok. Yalnızca, öylesine derin bir rahatlama haline gelebilmelisin ki kendi içine yerleşebilesin. Tam da o yerleşmenin sayesinde yuvaya dönmüş olacaksın.

Sevgili Osho,

Geçen gün sessiz selamının içinden beklenmedik bir hediye olan dansın çıktığında yüreğim patlarcasına açılıverdi ve bir anda bir çocuk gibi masumlaşıp, mevcudiyetinin gizemi karşısında huşu içine girdim. Senden gelen küçücük bir hareketin bile nasıl olup da bizi böylesine derinden etkilediği hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?

Puja Melissa, sevgi dünyadaki en büyük simyadır. O küçücük şeyleri büyük, eşsiz değerde deneyimlere dönüştürür. Sükûnet ve aşkla karşılandığında, bir kuşun cıvıltısı bile Tanrının Musa'yla konuşmasından daha değerlidir; çünkü bu kurgusal bir şey olduğu gibi, pek iyi bir şey de değildir.

Musa Tanrıyla buluşmak üzere Sina dağına çıktığında bir mucizeyle karşılaştı: yemyeşil bir çalı alevlerle kaplıydı. O yaklaşınca çalı ona bağırdı, "Musa ayakkabılarını çıkar! Kutsal topraklardasın." Pek iyi bir başlangıç sayılmaz, öyle değil mi? Ama Musa çok itaatkâr bir insan olmalı ki, "Kutsal olmayan yerler neresidir söyleyebilir misiniz? Ayakkabılarımı kafamda mı taşımalıyım?" diye sormadı.

Tüm varoluş kutsaldır.

Ama zavallı adam hem konuşan hem de alevler içinde olduğu halde yemyeşil kalabilen bir çalıdan öylesine etkilenmişti ki...

Tanrı ona on emir, on parça taş verdi ve hepsinin üzerinde birer emir yazılıydı, "Aldatmamalısın"....pek hoş bir buluşma değil, değil mi? Bir bakıma aşağılayıcı ve hakaret edici bir durum. Ve zavallı Musa o on parça taşı da taşıdı; bayağı ağır olmuş olmalılar.

Ama tüm olayda en önemli nokta o alevler içindeki yeşil çalıdır. Bana göre tüm bu buluşmanın tek önemli kısmı budur. Museviler o yanan çalıyla pek ilgilenmemişlerdir; onlar daha çok on emir ve Tanrının kutsal toprakları bildirmiş oluşuyla ilgilidirler.

Kendi içine dönersen bu deneyimin ta kendisiyle karşılaşırsın: yaşamın alevleriyle, coşku ve mutluluğun çiçekleriyle bezeli yeşil bir çalı bir arada var olmaktadır. Alevler devrimi, yeşil çalı ise serinkanlılığı ve sakinliği temsil eder.

Sakin ve serinkanlı insanlarla karşılaşmış olabilirsin ama onlar devrimci değildirler; onlar sönük, kalın kafalı, neredeyse geri zekâlı kimselerdir. Ateşli devrimcilerle de karşılaşmış olabilirsin ama onlar da devrimlerini anlamlı hale getirecek olan sakinliğe, sükûnete ve huzura sahip değillerdir. Yoksa yemeğini pişiren ateş, evini de tümüyle yakabilir.

Benim için Tanrıyla Musa'nın buluşması basit bir söylencedir. Gerçek din, esas din, senin sevginle, güveninle, sevincinle ilgilenir. Ve sen sevginin gözlerinden bakabildiğinde küçük bir çiçek bile alabildiğine esrarengiz bir şeye, uzakta bir kuşun ötüşü tüm kutsal kitaplardan kutsal bir hale dönüşür.

Beni seviyorsun; bu yüzden küçük bir hareketimin bile senin üzerinde muazzam bir etkisi oluyor. Bunun nedeni o hareket değil senin sevgindir. Yanında oturan biri için o hareket hiçbir şey ifade etmiyor, elimin bir kıpırdamasından ibaret görünüyor olabilir. Onun yüreği sevgiyle dolu değilse elimin bu hareketi anlamsız gelecektir; eğer yüreği sevgiyle doluysa, aynı el, onun zarafeti yaşamın daha büyük gizemlerinin, sırlarının bir göstergesi haline gelecektir.

Bu, hayatın gizemlerinden biridir: sen onu nasıl görüyorsan yaşam öyledir. Bir şairin gözlerine sahipsen aynı ağaçlar daha yeşil, daha canlı olur; iletecek bir mesajları vardır ve bunu şairin kulağına fısıldarlar. Ama eğer bir şair değilsen aynı ağaçların yanından geçip onların farkına bile varmazsın. Her şey sana bağlıdır.

Tüm yaşam deneyimin gelişmekte olan bilincinle birlikte gelişmeye devam eder. Bilincin giderek daha çok güzel tatlarla dolu bir hale geldikçe, yaşam da daha Tanrısal bir hal alır. Beni sevdiğin için sözlerim, yüreğin sevgiyle dolu olmasaydı sahip olamayacakları bir anlama sahip hale gelir senin için. Senin duyduğun sevgi sözlerimin ve hareketlerimin anlamına en azından yüzde doksanlık bir katkı yapar.

Bu katkıyı yüzde yüze çıkarabildiğin gün artık benim hareketlerim senin hareketlerin, benim sözlerim senin sözlerine dönüşecek, benim kalp atışım senin kalp atışın olacaktır. Ben bu duruma adanmışlık hali, birleşme, iki ruhun tek bir ruh içinde erimesi hali diyorum.

Ama ne yazık ki dünyada sevgi adı altında öylesine sahte şeyler var oluyor ki sahip olduğumuz bu en yüce kelimeyi kirletiyorlar. İnsanlar arabalarına, evlerine "âşık" oluyorlar. Aşkın sıradan bir şey değil de kutsal bir deneyim olduğunu anlayamıyorlar. Onu gündelik gerçekliğin seviyesine indirgediğin anda korkunç şekilde yıkıcı davranmış oluyorsun. Oysa gündelik gerçekliği aşkın seviyesine, kutsallığın güneş vurmuş doruklarına taşıman gerek. Ama insanlar bunun tam tersini yapıyorlar ve bu yüzden yok yere azap çekiyorlar. Yaşam bir ıstırap değildir: mutluluktur. Ama kişinin bu sanatı kapması gerekir.

Brickman ve Horowitz Puerto Rico'da bir plajda dinleniyorlardı.

"Bilemiyorum" dedi Brickman, "insanlar bu Racquel Welch'te ne buluyor? Saçlarını, dudaklarını, gözlerini ve vücut ölçülerini çıkar, geriye ne kalıyor?"

Horowitz yanıt verdi, "Karım."

Bunlar bizim aşk ilişkilerimiz. Bir şeyler eklemek, varoluşu güzelleştirmek yerine, o kadar büyük bir olumsuzluk içinde yaşıyoruz ki hep bir şeyleri eksiltiyoruz. Güzel bir kadının dudaklarını, saçlarını, gözlerini çıkar bakalım ne kalacak? Ve tabi ki her şeye bakışında böyle bir yaklaşım söz konusuysa yaşamın cehenneme hatta cehennemden bile daha kötü bir şeye dönüşecektir.

Aşkın muazzam bir katkısı vardır, her şeyi güzelleştirir. Düzyazıyı şiire, sıradan bir çiçeği sıra dışı bir şeye çevirir. Aşkın, çevrendeki dünyayı tümüyle kutsal bir varoluşa dönüştürmek gibi bir sihri vardır.

Ben aşk sanatını bilmeyene materyalist derim, Tanrıya inanmayana değil. Ve Tanrıya inanan biri de bence dindar değildir. Ben aşkı, güveni içinde geliştirmeye ve coşkusunu tüm varoluşa yaymaya devam eden kişiye dindar derim.

İnsanlar öyle aptaldır ki sürekli varoluşun gizemini yok etmek için, her şeyi bilmek için uğraşıp dururlar. Tabi bu yüzden, Racquel Welch'i tanıyabilmek için onu laboratuar masasında kesip biçmek gerekir. Saçlarını ayır, gözlerini ayır...bak bakalım ne kalacak. Ne güzellik, ne ruh ne de yaşam kalacaktır; bilim böylelikle güzel bir kadının gizemini elinden almış olur.

Din varoluşu gizemli kılar. Kuşların anlamsız ötüşlerini büyük şiirler, büyük besteler kadar anlamlı kılar. Sıradan ağaçları en büyük resimler kadar önemli bir hale sokar.

Cehennemde mi yoksa cennette mi yaşamak istediğin sana kalmış çünkü nerede yaşamak istiyorsan onu yaratman gerekir. O bir bilet alıp gidebileceğin gibi hazır bir şey değildir. Yaratılması gereken bir şeydir. Aşk burayı ve şu anı cennete çevirebilir.

Benim tüm öğretim buna dayalı: o kadar çok sev ki sonunda aşkın kendisi ol, sen kendin bir sevgi kaynağı ol, başka bir şey olma.

"Hey adamım," dedi hippinin biri diğerine, "radyoyu açsana."

"Tamamdır" dedi diğeri radyoya doğru eğilirken ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı radyoyu açarken.

Güzel kelimeleri o kadar cahilcesine yok ettik ki ve bunu yaparken kendimizi de yok ettik çünkü biz tavırlarımızdan başka neyiz ki?

Melisa, sen benim hareketlerimde bir güzellik, bir zarafet, bir önem görebiliyorsun çünkü yüreğin sevgiyle dolu. Sana güzelliğin bu hareketlerde değil, ona bakan gözlerde olduğunu hatırlatmak istiyorum, içinde yaşadığın cehennem veya cennet için sorumluluk almanı istiyorum. Ve bir kez bu sorumluluk anlaşılabildiğinde kimsenin cehennemde yaşayacağını da sanmıyorum.

Sevgili Osho,

Zihnin bir kısmını gözlemleyen diğer kısmını ve izleyiciyi nasıl ayırt edebilirim? İzleyici kendini izleyebilir mi? Bir keresinde onu yakaladığımı hissettim sonra aynı günkü konuşmanda, "İzleyiciyi yakaladığını sanıyorsan onu kaçırmışsın demektir" dediğini duydum. O zamandan beri bedenimde, düşüncelerimde ve duygularımdaki hisleri izlemeye çalışıyorum. Çoğunlukla onlara kapılıp gidiyorum. Ama arada sırada müthiş derecede rahatlamış hissediyorum ve hiçbir şey kalıcı olmuyor; her şey hareket etmeye devam ediyor. Yapılabilecek herhangi bir şey var mı?

Deva Waduda, kişi önce yürürken, otururken, yatarken, yemek yerken bedenini izlemekle başlamalıdır. Kişi en belirgin olanından başlamalıdır çünkü bu en basitidir ve sonra daha belli belirsiz deneyimlere geçebilir. Kişi düşünceleri izlemeye başlamalı ve bunda uzman haline geldiğinde duygulara geçmelidir. Duygularını da izleyebildiğini hissettiğinde, duygulardan daha nazik, daha belirsiz olan ruh hallerini izlemeye başlamalısın.

İzlemenin mucizesi şudur: sen bedeni izlerken izleyici kuvvetlenir, sen düşünceleri izlerken izleyici kuvvetlenmeye devam eder ve sen duyguları izlerken, izleyici daha da kuvvetlenir. Ruh hallerini izlerken izleyici öylesine kuvvetlenmiştir ki —tıpkı karanlık bir gecede bir mumun çevresindeki her şeyi aydınlatırken kendisini de aydınlattığı gibi— kendisi olarak, kendini izler halde kalabilir.

İzleyiciyi en saf halinde bulabilmek en muazzam ruhani edinimdir çünkü içindeki izleyici senin ruhunun ta kendisidir; içindeki izleyici senin ölümsüzlüğündür. Ama bir an bile olsa "onu yakaladım" diye düşünme çünkü o an onu kaçıracağın andır.

İzlemek ebedi bir eylemdir; her zaman derinleşmeye devam edersin ama asla bir sona varıp, "onu yakaladım" demezsin. Aslında daha derine indikçe başı ve sonu olmayan ebedi bir eylemin içine girmiş olduğunun da daha iyi farkına varırsın.

Oysa insanlar yalnızca başkalarını izler; asla kendilerini izleme zahmetine katlanmazlar. Herkes diğerinin ne yaptığını, ne giydiğini, nasıl göründüğünü izler, ki bu en yüzeysel izleme biçimidir. Herkes izleme halindedir; izlemek yaşamına yeni tanıştıracağın bir şey değildir. Yalnızca derinleştirilmesi, başkalarından alınıp kendi içsel duygularına, düşüncelerine, ruh hallerine ve en sonunda da izleyicinin kendisine yönlendirilmesi gerekir.

İki Polonyalı yürüyüş yaparken yağmura tutulmuşlar. "Çabuk ol" demiş adamlardan biri, "şemsiyeni aç."

"Hiç faydası olmaz" demiş diğeri, "şemsiyem deliklerle dolu."

"Peki o zaman onu niye yanına aldın?"

"Yağmur yağacağını sanmıyordum."

Başka insanların saçma davranışlarına çok kolay gülebilirsin ama hiç kendi kendine güldün mü? Hiç kendini saçma bir şey yaparken yakaladın mı? Hayır kendine hiç bakmıyor, tüm bakışını diğerlerine çeviriyorsun bu yüzden de sana bir faydası olmuyor.

Bu izleme enerjisini varlığını dönüştürmek üzere değerlendir. Bu sana öyle bir mutluluk ve kutsama getirecektir ki bunu hayal bile edemezsin. Bu basit eylemi bir kez kendi üzerinde kullanmaya başladığında, bir meditasyona dönüşecektir.

Kişi her şeyden meditasyon yaratabilir.

Seni kendine doğru götüren her şey meditasyondur. Ve kendi meditasyonunu bulabilmek son derece önemlidir çünkü onu bulurken, aynı zamanda büyük bir neşe de bulursun. Ve bu sana dayatılmış bir ayin değil, kendi bulmuş olduğun bir şey olduğundan onun derinine inmeyi daha çok seveceksin. Daha derinine indikçe de daha mutlu, daha huzurlu, daha bütün, daha onurlu ve daha zarif hissedersin.

Hepiniz izlemeyi bildiğinize göre bir öğrenme durumu söz konusu değildir. Yalnızca izleme eyleminin yöneltildiği nesnelerin değiştirilmesi söz konusudur. Onları daha yakına getir.

Bedenini izle, şaşıracaksın. Elimi izlemeden de, izleyerek de hareket ettirebilirim. Sen bunun farkını göremesen de ben farkı hissederim. İzleyerek hareket ettirdiğimde bir zarafet, güzellik, huzur ve sessizlik söz konusudur. Her adımını izleyerek yürüyebilirsin ve bu sana yürümenin bir egzersiz olarak sağladığı tüm faydaları sağladığı gibi, basit meditasyonun nefis faydalarını da sağlayacaktır.

Bodhgaya'da bir meditasyon kampı esnasında oradaki tapınağa gitmiştim. Tibet'ten, Çin'den ve Japonya'dan Budist lamalarla karşılaştım. Hepsi ağaca saygılarını sunuyor ama kimse Buda'nın üzerlerinde millerce yürümüş olduğu taşlara saygı göstermiyordu. Onlara, "Bu doğru değil, bu taşları da unutmamalısınız. Gautam Buda'nın ayakları milyon kere onların üzerine bastı. Ama sizin onlara niye hiç dikkat etmediğinizi biliyorum çünkü siz onun yürürken, otururken, yatarken bedeninizin her hareketini izlemeniz gerektiğini vurguladığını tamamen unuttunuz."

Tek bir anın bile bilinçsizce geçmesine izin vermemelisin. İzler durumda olmak bilincini keskinleştirecektir. Dinin özü budur; gerisi laftan ibarettir. Waduda, "Bundan başka bir şey var mı?" diye soruyorsun. Hayır, yalnızca izlemeyi becerebilirsen, yapman gereken başka bir şey kalmaz.

Benim buradaki tüm çabam dini olabildiğince basit hale getirmektir. Tüm dinler bunun tam tersini yapmıştır: her şeyi çok karmaşık bir hale sokmuşlardır; öylesine karmaşık ki insanlar bunları hiç denememişlerdir. Örneğin Budist kitaplarına göre bir Budist rahibinin takip etmesi gereken otuz üç bin tane ilke vardır; bunları hatırlamak bile imkânsızdır. Bu rakamın kendisi bile aklını oynatmana yeter, "Bittim! Tüm hayatım mahvolacak."

Ben sana, sana uyan, seninle uyum içinde olan tek bir ilke öğretiyorum ve bu da yeterlidir.

Tamam mı Maneesha?

Tamam Osho.

-&-